

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΟ

ΚΙΝΗΜΑ

ΕΤΟΣ 8ον. Ἀρ.Τεύχους 100.Δρχ.30

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1982

Προορισμός του Έλληνα εις
τόν κόσμον αυτόν, ήτο καί είναι
εις κάθε εποχήν σήμερα καί
αύριον ὁ ἐξανθρωπισμός
τῆς οἰκουμένης.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΒΡΑΙΟΙ
ΦΟΝΙΑΔΕΣ
ΤΩΝ ΛΑΩΝ

**ΑΛΑΙΝ
ΝΤΕ
ΜΠΕΝΟΥΑ**

**ΟΙ ΙΔΕΕΣ
ΣΤΑ ΟΡΘΑ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΑΝΔΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

ελευθερη σκεψις

ΑΛΑΙΝ ΝΤΕ ΜΠΕΝΟΥΑ

**Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ**

ελευθερη σκεψις

Πρώτη Έκδοση 1982

Εκδόσεις
Ελευθερή Σκέψη

Dietrich Eckart

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Από τον Μωυσή στον Λένιν

ελευθερη σκεψις

Σειρά Σκέψης 1

ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΟΡΘΑ
Αλαίν Ντέ Μπενουά
Σελίδες 312 Δρχ. 450
ΕΚΔΟΣΙΣ 1981

Τό βιβλίο πού σχολιάζεται συνεχώς σ' όλόκληρη τήν Εύρώπη. Μία συρραφή εργασιών του Μπενουά πού συγκροτούν τήν άποψί του ως πρός τήν θεώρησι του πολιτικού σκέπτεσθαι. Μία αναδρομή στίς Πλατωνικές και γενικώτερα τίς Έλληνικές ρίζες τής πολιτικής, πού είναι τόσο επίκαιρη όσο και άπαραίτητη μπροστά στά άκανθώδη και περίπλοκα προβλήματα τής παρακμής του 20ού αιώνας. Μέσα στό κείμενο αναλύονται σχεδόν όλα τά προβλήματα πού άφορούν τήν όντότητα άνθρωπος. Ένα βιβλίο άναγκαίο γιά κάθε σκεπτόμενο Έλληνα, πού προσφέρει τόν καταλύτη στήν άγχώδη ζωή και σκέψι τής εποχής μας.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
Αλαίν ντέ Μπενουά
Σελ. 64 Δρχ. 130
ΕΚΔΟΣΙΣ 1982

Βίοι παράλληλοι του άνατολικού θεοκρατικού δόγματος και του άρχηγόνου θείσμου τής Άρίας φυλής και ιδιαίτερα του κατ' έξοχήν γνωστού φυσιολατρικού θείσμου τών Έλλήνων. Ένα φιλοσοφικό δοκίμιο του Μπενουά, πού ξεετάζει τό άνατολικο δόγμα, έχοντας σάν άφετηρία του τίς σκέψεις τών D. Eckart, A. Rosenberg και O. Haueer και αναλύει τόν φυσιολατρικό και παγανιστικό θείσμό μέ βάσι του τήν εργασία του μοναδικού Έλβετου ψυχολόγου Karl Jung, «WOTAN». Ένα ώριμο κείμενο πού άπαντά μέ επιτυχία στά άγχώδη πνευματικά προβλήματα του άνθρώπου τής φυλής μας και άνοίγει τόν όριζοντα τής μεταφυσικής ένοράσεως τών ριζών του παρελθόντος.

**ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ: ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΩΥΣΗ
ΣΤΟΝ ΛΕΝΙΝ**
Dietrich Eckart
Σελίδες 64 Δρχ 130
ΕΚΔΟΣΙΣ 1981

Η Έλληνική έκδοσις του κειμένου πού χρησιμοποιείται σάν βασική εργασία άναφορής όλων τών φιλοσιωνιστικών και άντισιωνιστικών βιβλίων. Μία σύντομη επισκόπησις του Έβραϊκού προβλήματος από άρχαιότατων χρόνων. Περιέχει γνώμες επιφανών φυσιογνωμιών και αναλυτικότερη βιβλιογραφία επί του θέματος. Ένα κείμενο πού παρουσιάζει και τεκμηριώνει τίς φυλετικές, πνευματικές και θεοκρατικές ρίζες του Έβραϊκού προβλήματος, παρουσιάζοντας έναν πακτωλό πληροφοριών και συγγραμμάτων, άγνωστων στον Έλληνα άναγνώστη.

ΤΟ

ΕΤΟΣ 80Ν ΤΕΥΧΟΣ 1000Ν

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1982

ΚΙΝΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 100 ΤΕΥΧΗ ΚΙΝΗΜΑ
- ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ
Πρός τόν μονοκομματισμό τής άριστεράς;
Λίγη αλήθεια τέλος πάντων.
- ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ
Άλλαγή ή Παραλλαγή;
Τό ΠΑΣΟΚ καί τό ΚΚΕ.
Οί προκλήσεις τής άριστεράς.
Η άναγνώρισις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.
- ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Από ποιού θά μάς έλθη;
Πάντα ό ίδιος Μπράντ.
- ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Ο Σιωνισμός κτυπά.
Περί Δημητρώφ.
- ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ
Τελευταία στιγμή;
- ΕΡΕΥΝΑ
Φάκελλος ΕΟΚ
- ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΑ
- ΠΟΛΙΤΙΚΗ- ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ
Επιστολή σέ Ίσπανό στρατιωτικό.
- ΙΣΤΟΡΙΑ
Χάνς Ούλριχ Ρούντελ.
- ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ
Εναντίον τής λογικής.
Νεολαία- Η σωτηρία τής Κύπρου.
- ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

100 ΤΕΥΧΗ

«ΚΙΝΗΜΑ»

Πρίν από έπτά περίπου χρόνια, τήν 1η Οκτωβρίου του 1975, μία ομάδα νεαρών αγωνιστών, πού στις φλέβες τους κυλούσε αίμα Έλληνικό, ξεκίνησε γεμάτη ένθουσιασμό και τόλμη τήν έκδοσι του παρόντος περιοδικού. Γνώμονας, ή αγάπη για τήν Πατρίδα, για τήν Φυλή, για τό ένδοξο Έλληνικό Έθνος.

Τό «ΚΙΝΗΜΑ» ξεκίνησε φτωχικά. Πολλές οι θυσίες. Συνεχής και έξαντλητικός ό άγώνας. Αντιμετωπίζοντας παντός είδους έχθρους, φανερούς και κρυφούς, αναπήχθηκε, άνδρώθηκε. Ξεπετάχθηκε σηκώνοντας στους ώμους του «μιά ήρωική προσπάθεια χιλιάδων χρόνων του λαού μας, πού έχυσε ποτάμι τό αίμα τών παιδιών του για τόν πολιτισμό, για τήν Έλευθερία και για τήν ανθρώπινη αξιοπρέπεια», όπως έγραφε στό πρώτο του τεύχος. Παρά τίς μύριες κι άνυπέβλητες δυσκολίες, ούτε στιγμή δέν λύγισε, δέν ξέφυγε από τόν στόχο πού τό ίδιο χάραξε, κάνοντας Δύναμι τήν αδάμαστη Θέλησί του, κι άνοιγοντας δρόμο μέσα από δύσβατο έδαφος. Έμεινε σταθερός και άγρυπνος φρουρός στις επάλξεις του Έθνους, υπερασπιζόμενο τά Φυλετικά και Έθνικά Ίδεώδη, θεματοφύλακας πιστός τής τιμής τής Ελλάδος.

Τό «ΚΙΝΗΜΑ», υπερέφανο διότι ανέλαβε τέτοιο δυσβάστακτο έργο κι έχοντας σκοπό νά τό φέρη εις πέρας μέχρι τήν τελική Νίκη, παρουσιάζει στους Συναγωνιστάς και Άναγνώστας του τό έκατοστό τεύχος του.

ΝΙΚΙΑΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ συντάσσεται υπό έπιτροπής. Έκδοσις μηνιαία. Τιμή τεύχους Δρχ.30

Συνδρομαί: Έσωτερικού έτησία Δρχ.600. Έξωτερικού Δρχ.1500 (άεροπορικώς)

Έμβάσματα- Έπιταγαί: Περιοδικό ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ Ίπποκράτους 112 ΑΘΗΝΑΙ Τηλ.36.14.736.

Κεντρική διάθεσις: Βιβλιοπωλείον ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ Ίπποκράτους 112 ΑΘΗΝΑΙ

Έκδοσις: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ Ε.Ε. Υπεύθυνος: Β.ΨΙΑΚΗΣ.

Έκτύπωσις: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ ΚΙΜΩΝ ΣΑΞΩΝΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 16 ΑΘΗΝΑΙ 36.02.834.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ;

Τοῦ
Ἀνδρέα Δενδρινοῦ

Ἐνα ἐξάμηνο μόνο κυβερνήσεως τοῦ ΠΑΣΟΚ ἤρκεσε γιά νά ἐπαληθεύσῃ τίς προβλέψεις τοῦ προεκλογικοῦ φύλλου τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ὡς πρός τίς ἐξελίξεις σέ περίπτωσι αὐτοδυναμίας τοῦ ΠΑΣΟΚ.

Εἶναι μία πρόβλεψις ἢ μάλλον δικαίωσις πού, θεωρητικῶς τουλάχιστον, θά ἔπρεπε νά στενοχωρῆ τήν ὁμάδα τῆς «Ἐλευθέρας Σκέψεως». Διότι ἡ δικαίωσις τῆς ἐφθασε ἤδη στό σημεῖο λίγο πρὶν ἀπό τήν πρόβλεψι τῆς καταλήξεως τῶν πραγμάτων, μέ τήν φοβερή «ἐπιλογή» πού περιεῖχε: Ὅτι δηλαδή τό ΠΑΣΟΚ, μέ αὐτοδύναμη κυβέρνησι θά προχωροῦσε στά σχέδια πού εἶχε ἐξαγγεῖλει ἤδη ἀπό χρόνια ὁ Παπανδρέου, μέ τήν ἄλωσι τῶν μηχανισμῶν τοῦ κράτους, τήν δημιουργία νέων, παρακρατικῶν καί παραστρατιωτικῶν ἀκόμη, μέ τελικό σκοπό τήν μονακομματική δικτατορία τῆς Ἀριστερᾶς, ὑπό διαφανῆ κοινοβουλευτικό μανδύα. Προέβλεπε ἀκόμη τό περιοδικό, ὅτι τά σοσιαλιστικά πειράματα θά κατέστρεφαν τήν ἐμβρυώδη οικονομική ἀνάπτυξι τῆς χώρας, θά δημιουργοῦσαν δυσἀρέσκειες καί πεζοδρομιακές ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες θά ἦσαν τό πρόσχημα γιά τήν τελική κρίσι. Καί ὅτι, τέλος ἡ Ν.Δ. καί οἱ λεγόμενοι «ἐθνικόφρονες ἀστοί», μέ τήν γνωστή τους ραθυμία καί ἀνικανότητα νά καταλάβουν περί τίνοσ πρόκειται, θά ἐξακολουθοῦσαν νά παίζουν τό παιγνίδι τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὡς τήν στιγμὴ πού ἡ ἀπόφασις τοῦ αἵματος θά ἔλυνε τό δράμα τῆς Ἑλλάδος».

Πιστεύουμε ὅμως, ὅτι ἡ ἐπαλήθευσις τῶν προβλέψεων μας δέν μποροῦσε νά ἀποφευχθῆ, διότι ἦταν – καί εἶναι – γραμμένη στήν Ἱστορία των προσφάτων δεκαετιῶν καί στά διδάγματα αἰῶνων, τά ὁποῖα κανένα ΠΑΣΟΚ καί καμμιά Ν.Δ. δέν μποροῦν νά ἀλλάξουν. Ἡ πορεία τῶν ἐθνῶν – καί τῆς Ἑλλάδος – στά πλαίσια τοῦ πολιτικοῦ καί ἰδεολογικοῦ τραγελάφου πού ἐπεβλήθησαν μετὰ τό 1945 εἶναι μοιραία καί προδιαγεγραμμένη. Καί στό (προσωρινό βέβαια) τέρμα τῆς, μορφάζει ἡ Νέμεσις. Ἡ κατάληξις κάθε παρακμῆς. Ἡ καταδικαστική ἀπόφασις τῆς Ἱστορίας».

Μέ τό σκεπτικό αὐτό, οἱ ἄνθρωποι πού σκέπτονται ἀκόμη ἐλεύθερα, βλέπουν χωρὶς φόβο καί μέ πολλή ψυχραιμία τήν ἀποφασιστική στιγμὴ νά πλησιάσῃ, χωρὶς νά ἔχουν ὅμως αὐταπάτες γιά τίς τρομερές στιγμὲς πού τοῦς περιμένουν.

Πράγματι, μέσα σέ μερικοὺς μῆνες, εἶδαν τό

μαρξιστικό ΠΑΣΟΚ νά ἐνεσκύπτῃ ἀχαλίνωτα – καί βιαστικά – σέ ὅλους τοὺς μηχανισμοὺς τοῦ κράτους. Μέ μοχλό μιά ἐξουσία πού θεωρητικῶς θά ἔπρεπε νά εἶναι ἀνεξάρτητη, κατέλαβε ὀργανισμοὺς, ὀργανώσεις, συνδικάτα καί ὁμοσπονδίες, σώματα καί συλλόγους. Ἐξάπेलυσε μιά κρυφή, ἀλλὰ πραγματική τρομοκρατία, σέ ὅλες ἀνεξαιρέτως τίς βαθμίδες. Ἐγκατέστησε παρακρατικές ὁμάδες, πού τό ἴδιο ὠνόμασε «πρασινοφρουρούς» (κατὰ τό «ἐρυθροφρουρούς») καί πού γρήγορα ἐγιναν «κράτος ἐν κράτει». Καί μιλοῦσε γιά «παρακρατικούς τῆς ἡλιθίας «ξεξιᾶς», πού ποτέ δέν κατάλαβε, οὔτε ἔμαθε τίποτα ἀπό τόν τρόπο καί τίς μεθόδους τῆς ἐξουσίας! Κτύπησε ὅτι βρῆκε μπροστά του, παραλύοντας τήν οικονομία, τήν ἀτομική πρωτοβουλία, τό νόμισμα, τήν ἐπένδυσι, τήν οικονομική ὑπόστασι τῆς χώρας. Ἄνοιξε διάπλατα τίς πόρτες στήν ἐρυθρὴ προπαγάνδα καί στήν σλαβική ἐπιβουλή, πιστεύοντας ὅτι ἔτσι θά καταστρέψῃ ταχύτερα τήν «δεξιᾶ» καί λημονώντας ὅτι τήν συμμαχία αὐτή θά τήν πληρῶσῃ καί τό ἴδιο, ἀκόμη ταχύτερα, ὅπως φαίνεται ἤδη στόν ὀρίζοντα.

Γιά τό ΠΑΣΟΚ, δέν ἔχει σημασία τίποτ' ἄλλο, ἀπό τήν ἐξόντωσι τῶν ἀντιπάλων του. Οὔτε ἡ διάλυσις τοῦ ὑποτυπώδους κρατικοῦ μηχανισμοῦ, τῆς ἔστω καί δυσκινήτου διοικήσεως, οὔτε ἡ καταστροφή τοῦ στοιχειώδους βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν Ἑλλήνων, ἔχουν σημασία. «Ἐδῶ καί τώρα θά ἰδιοποιηθοῦμε τῆ Ἑλλάδα», εἶναι τό σύνθημα καί ὁ σκοπός! Ὁ πληθωρισμός; Δέν πειράζει, θά χρησιμοποιήσουμε τό νομισματοκοπεῖο γιά τήν ὦρα, ὡσπου νά μαρξιστοποιήσουμε τά πάντα... Ἡ οικονομία; Δέν πειράζει, θά τήν ἀντικαταστήσουμε μέ σοσιαλιστική δομὴ καί διαχείρησι κάποτε... Οἱ Σλάβοι; Δέν πειράζει, θά τά ἔχουμε καλά μέ τό κέντρο τους, τήν ΕΣΣΔ... Οἱ Τοῦρκοι; Δέν πειράζει, θά κρύβουμε τήν πραγματικότητα ἀπό τόν λαό, βασιζόμενοι στό ὅτι οἱ ΗΠΑ δέν θά θελήσουν νέες ἐστίες ἀναταραχῆς στήν περιοχὴ... Τό ΚΚΕ; Δέν πειράζει, θά τό χρησιμοποιήσουμε τώρα καί μετὰ θά τό ἀποδυναμώσουμε μέ τήν «συμμαχία» τῆς ΕΣΣΔ... Μόνο ἡ διατήρησις τῆς ἐξουσίας τοῦ μονοκομματικοῦ κράτους ἔχουν σημασία, δηλαδή ἡ ἐξόντωσις κάθε ἀντιπάλου ἀντιδράσεως... Ἦλθεν ἐπιτέλους καί ἡ «δικὴ μας» ὦρα!

Αὐτά εἶναι τά ὄνειρα τοῦ ΠΑΣΟΚ. Ὁνειρα «ἐαρινῆς νυκτός»! Καί θά διαρκέουσιν ὅσο καί τά ὄνειρα... Εἶναι ἀστεῖο νά νομίζουν ὅτι θά μποροῦν νά κυβερνοῦν

έναντιόν όλων, χωρίς να έχουν πλέον μαζί τους ούτε καν τούς έπεισοδιακούς και τυχαρπάστους ψηφοφόρους τους, μιās στιγμής άγανακτήσεως κατά τής Ν.Δ. Είναι άστειό να νομίζουν ότι θα μαρξιστοποιήσουν τήν 'Ελλάδα μέ τριχομονάδες και τά τά πράσινα άλογά τους... "Οχι πώς κινδυνεύουν από τήν Ν.Δ. και τούς «θεούς» τής. Αύτοί έχουν χάσει από καιρό τήν ύπόστασι, τήν έξωθεν μαρτυρία, και τ' αύγά και τά πασχάλια! Κανείς δέν τούς ύπολείπεται, κανείς δέν τούς θέλει, ούτε τούς λογαριάζει. 'Η έπειδοσιακή ύπαρξις και τών δύο ύπήκουσε σέ μιá ιστορική ανάγκη: να φθάση και στήν τελευταία συνειδησι ή άναξιότης, ή άνυποληψία και ή άχρηστία μιās κάποιας «δεξιός» και του συστήματος τής ύποκρισίας, τής ψευτιάς, τής παρακμής που τήν χαρακτηρίζουν. Και συνάμα, να άπομυθοποιηθί έτσι και ό θρύλος του «σοσιαλιστικού παραδεισου», που ως διά μαγείας θα έλυσε όλα τά προβλήματα, θα έκανε τούς όκνηρούς του ύλισμού να τρώνε μέ χρυσά κουτάλια, στο καφενείο, μέ τήν έφημερίδα και τό τσιγαράκι!

Σήμερα, ή ιστορική αύτή ανάγκη συνετελέσθη. 'Η Ν.Δ. άποδείχθηκε αύτό που ήταν πάντα: άπροσανάτολι-στη, άτιμη, ψεύτρα, ύποκρίτια, άτολμη, δειλή «άδελφή», κατ' εικόνα και όμοίωσι πολλών μελών τής. Θα πάρη τον δρόμο του σκουπιδαριού, τής χωματερής τής 'Ιστορίας. Τό ΠΑΣΟΚ άποδείχθηκε αύτό που ήταν: άδηφάγο,

ψεύτικο δημαγωγικό, συμπλεγματικό, άπωθημένο, έξαλλο, άπροσανάτολιστο, σχιζοφρενικό, κληρονόμος έαμικών άπωθημένων και προσωπικών άνικανοποιήσεων. Θα πάρη κι αύτό τον ίδιο δρόμο...

«'Ο λαός θέλει, τά κόμματα δέν θέλουν και δέν μπορούν!» Αύτό είναι τό σημερινό σύνθημα, ή σημερινή πραγματικότητα. "Αλλα κόμματα όμως άπ' αύτά δέν υπάρχουν... Φρόντισαν γι' αύτό τά ίδια τά κόμματα, διότι, γεννημένα μέσα από τήν προδοσία τής Κύπρου του 1974, έπρεπε να άποκλείσουν ότιδήποτε θα μπορούσε να τήν τιμωρήση. Νόμιζαν!

Διότι έτσι, άπλώς δημιούργησαν μιá κατάσταση, τήν όποίαν οι άφελείς και οι ιστορικός άγράμματοι όνομάζουν «άδιέξοδο». 'Αλλά «άδιέξοδο» από τί; Και ως προς τί; Τό μόνο άδιέξοδο που δημιούργησαν είναι κοινοβουλευτικό άδιέξοδο, εκλογικό άδιέξοδο, δημοκρατικό άδιέξοδο. Κι έτσι έσκαψαν κυριολεκτικώς τον τάφος τους! Διότι ή 'Ιστορία τών 'Εθνών δέν γνωρίζει «άδιέξοδα». "Όταν ένα έθνος, στήν ιστορική του πορεία, φθάνει μπροστά σ' έναν τοίχο, δέ σταματά. Ρίχνει άπλώς τον τοίχο και συνεχίζει, πόσο μάλλον όταν ό «τοίχος» άποτελείται από τούβλα και από ξύλα άπελέκητα, συσσωρευμένα και συγκρατούμενα από πολλή λάσπη... 'Ιστορες θεοί τούτων...

Λίγη αλήθεια τέλος πάντων

'Ακούοντας, στις 5 'Ιουλίου, τον πρωθυπουργό να άπευθύνεται δήθεν στο... «άναδομημένο ύπουργικό συμβούλιο», κάθε μη τυφλωμένος από άριστερά ή σοσιαλίζοντα άπωθημένα "Ελληνας, έμεινε κατάπληκτος, μην ξέροντας άν έπρεπε να γελάση, να κλάψη, ή να σπάση τό κουτόκοιτο. Διότι ποτέ και πουθενά δέν κινηματογραφήθηκε ύπουργικό συμβούλιο, σέ μιá άπελπιστική δημαγωγική προσπάθεια, μιá λογοδιάρροια άπωθημένων και τετριμμένων και μιá λιτανεία από τά πασίγνωστα «θά» τής γνωστής «άλλαγής» που δέν είναι παρά μιá κρυπτοκομμουνιστική παραλλαγή!

Και μέχρι εκεί, θα μπορούσε να πη κανείς ότι τίποτα δέν άλλαξε στις γνωστές σχέσεις «ραγιά - πασα» του "Ελληνος μέ τήν κυβέρνησί του. «'Αλλαξε ό Μανωλιός»... ήταν πάντα τό σήμα κατατεθέν του έλληνικού πολιτικού παλκοσένικου και του πολιτικού συστήματος που τό γέννησε.

'Αλλά προς Θεού, πότε θα σταματήση επίτέλους τό τροπάριο τής «διεθνούς κρίσεως», στήν φαρδειά - πλατειά πλάτη τής όποιας φορτώνονται - από τό 1973 ήδη! - τά λάθη, οι άνεπάρκειες και ή κοντοφθαλμίασις τών εκτοτε κυβερνήσεων; Λίγη αλήθεια στον έρημο αύτό λαό δέν θα έβλαπτε καθόλου. 'Αντίθετα, ίσως να έκανε πολύ περισσότερο καλό και να είχε μεγαλύτερη άπήχησι από τά αιώνια τροπάρια τής συστηματικής άποφυγής τών ευθυνών!

'Αλλά και πέρα από τά «θά» και τούς έλιγμούς, ό πρωθυπουργός φάσκει και αντίφάσκει, στον ίδιο λόγο, πιστεύοντας ίσως ότι οι άκατάρτιστες μάζες δέν θα τό καταλάβουν, πράγμα για τό όποιον ίσως να έχη δίκιο!...

Μίλησε για «άπόλυτη ανάγκη αύξησης τής παραγωγικότητας και τών επενδύσεων». Σωστά και όλοι συμφωνούν. Πώς συνδυάζεται όμως αύτό μέ τίς κομπορημοσύνες για τον

«έργατικό νόμο», που έρριξε τήν ταφόπλακα σέ κάθε επένδυσι; Πώς συνδυάζεται μέ τίς υπερήφανες δηλώσεις για τίς παροχές που δόθηκαν χωρίς παραγωγικό αντίκρουσμα, επιβαρύνοντας συνεχώς τό κόστος παραγωγής; Πώς συνδυάζεται μέ τήν φορολογία τών παγιών στοιχείων τών έπιχειρήσεων, που τίς έξόντωσε κυριολεκτικά, για ...δεύτερη φορά μέσα σέ μιá δεκαετία κρίσιμη; Πώς συνδυάζεται μέ τον περίφημο ΦΑΠ, τήν ...φάπα όλων τών 'Ελλήνων, που κατέστρεψε για πολλά χρόνια κάθε διάθεσι έμπιστοσύνης σέ όποιαδήποτε επένδυσι και κατέστρεψε σειρές όλόκληρες έπιχειρήσεων που άσχολούνται μέ τήν οικοδομή και μειώνουν συνεχώς τό συνάλλαγμα τών μεταναστών, τό τουριστικό και τό ναυτιλιακό, αλλά και τίς ξένες επενδύσεις; Πώς συνδυάζονται, όλα αύτά τά άπίστευτα λάθη, μέ τήν μείωσι του έλλείμματος έξωτερικών πληρωμών;

Καυτά έρωτήματα, στα όποια όχι μόνο δέν μπορεί να άπαντηση ή «κυβέρνηση τής άλλαγής προς τό χειρότερο», αλλά, αντίθετα, γελοιοποιείται λέγοντας, «σοβαρά», ότι... «σταμάτησε τήν κατακύλα τής οικονομίας»!...

'Αλήθειες «πα-ΣΟΚ»

- 'Αναδομήθηκε λοιπόν;
- Τί να κάμη, άφοϋ έρειπίωθηκε;

100 ΤΕΥΧΗ

Σήμερα, τό Κίνημα κλείνει 100 τεύχη έκδόσεως. Μόνο του πάλεψε και μόνο του παλεύει, όλα αυτά τὰ μαῦρα χρόνια. Δέν ἀπονέμει στὸν ἑαυτό του παράσημα. Είναι ταγμένο γιὰ τὸν Ἀγῶνα «μόνο ἢ μετὰ πολλῶν». Ἡ ἔκδοσίς του εἶναι ἤδη ἕνας ἀγῶνας, ἐναντίον τῆς ἀδιαφορίας καὶ τοῦ «ῶχαδελφισμοῦ», τῆς μεμψιμοιρίας καὶ τῆς **ΕΧΘΡΑΣ**, πού συναντᾶ σέ κάθε δύσκολο βῆμα του. Δέν χρωστάει λεφτά σέ κανένα, οὔτε ἔχει ὑποχρεώσεις κρυφές. Μόνο πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς ἀναγνώστὰς του ἔχει.

Σέ ὄλους αὐτοὺς ἀπευθύνεται σήμερα καὶ τοὺς λέει:

«Τό Κίνημα θά μπορούσε νά ἐκδίδεται τακτικώτερα καὶ πιό προσεγμένα, ἂν εὑρίσκε τὴν στοιχειώδη συμπαράστασι ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἀγωνίζεται. Ἄν εὑρίσκε λιγώτερους φοβισμένους, λιγώτερους μεμψιμοιροῦς, λιγώτερους εὐμετάβλητους, λιγώτερους ἐτοιμοὺς νά ἀκούσουν τοὺς **ἐχθροὺς** καὶ τοὺς μικροφιλοδόξους, πού εἶναι ἐτοιμοὶ νά γυρίζουν τὸν δίσκο στὸν πλειοδότη καὶ νά ἐκμεταλλεθοῦν κάθε εὐκαιρία γιὰ νά νεροκουβαλήσουν, μετὰ τὴν ἐλπίδα νά βάλουν «πόδι στὸν ἀναβολέα», ὁποιοσδήποτε κι ἂν εἶναι.

Στοὺς φοβισμένους ἀπὸ τὶς ιδέες καὶ ἀπὸ τὶς **ἐχθρότητες** τῶν «ἀσεβῶν», λέει: Μὴ φοβᾶσθε τίποτα καὶ κανένα, γιατί κανεὶς δέν μπορεῖ νά σᾶς κάμη τίποτα, ἐκτός τοῦ νά σᾶς ἐκφοβίση. Οἱ ιδέες τοῦ Κινήματος εἶναι, σήμερα πιό πολὺ ἀπὸ χθές καὶ αὔριο πιό πολὺ ἀπὸ σήμερα, ἐπικαιρές. Αὐτὰ πού σᾶς φαίνονται ἀκόμη ἀδύνατα, οὐτοπιστικά, θά εἶναι αὔριο πραγματικότητες. Αὐτοὶ πού σᾶς ἐκφοβίζουν καὶ σᾶς ἀπειλοῦν σήμερα, θά εἶναι αὔριο ἀντικείμενα γελοιοποιήσεως καὶ γενικῶς περιφρονήσεως...

Στοὺς μεμψιμοιροῦς, λέει: ὁ ἀγῶνας δέν γίνεται μετὰ καλὰ λόγια καὶ ἐνθαρρυντικά χαμόγελα. Χρειάζεται συμπαράστασι, συμμετοχὴ καὶ συμπαράταξι. Τὰ ἑκατὸ τεύχη, ὅπως κι ἂν βγήκαν, ὑπῆρξαν ἄθλος καὶ λίγοι ξέρουν πόσο στοίχισαν σέ θυσίες, ὑστερήματα, ἀγωνίες, διώξεις, προπηλακισμούς...

Στοὺς ἀδιαφόρους καὶ «ῶχαδελφιστὰς», λέει: μπορεῖ ἐσεῖς νά μὴν ἀσχολῆσθε μετὰ τὴν πολιτικὴν. Ἡ πολιτικὴ ὅμως ἀσχολεῖται μαζί σας, καθορίζοντας ὁλόκληρη τὴν ζωὴ σας καὶ τὴν ζωὴ τῶν παιδιῶν σας. Ἀπ' αὐτὴν θά ἐξαρτηθῆ πῶς καὶ ἂν θά ζήσετε κι ἐσεῖς καὶ οἱ δικοὶ σας...

Στοὺς **ἐχθροὺς** του τέλος, λέει: Εἰσαστε σάν τοὺς μικροὺς πιθήκους, πού, ὅσο μπόι τοὺς λείπει, τόση φασαρία κάνουν, γιὰ νά τραβήξουν τὴν προσοχὴ. Δέν ἔχετε κἂν τὴν δυνατότητα νά κουβαλᾶτε ἀρκετὸ νερό, γιατί εἶναι πέρα ἀπὸ τὶς ικανότητες καὶ τὶς διαστάσεις σας. Μόνο νά δαγκώνετε καὶ νά σπάτε ξέρετε, κάνοντας ἀκροβασίες μετὰ τὰ τέσσερα χέρια ἢ πόδια σας. Ὅπως καὶ οἱ πιθήκοι, εἰσαστε θέαμα γιὰ παιδιά ἀκαθορίστου ἢ καθυστερημένης ἡλικίας. Εἴτε στὸ παλκοσένικοτοῦ πολιτικοῦ κόσμου βρῖσκεσθε, εἴτε σέ «ιδρύματα» καὶ «ὑπηρεσίες», εἴτε σέ «ὀργανώσεις» καὶ «ὀμάδες», εἴτε σέ σύνταξι, εἴσθε ξεχασμένα ὑπολείμματα τῆς Ἱστορίας καὶ περασμένων ἐποχῶν. Θά πάρετε τὸν δρόμο πού πήραν καὶ θά πάρουν ὅλοι οἱ ὅμοιοί σας».

Τό Κίνημα, στοὺς ἀναγνώστὰς του λέει: Θά ἔπρεπε, κανονικά, τό Κίνημα νά βρῖσκεται στὰ 130 περίπου τεύχη. Δέν στάθηκε οικονομικῶς δυνατό. Ἀλλὰ τό Κίνημα εἶναι τό μόνο ἔντυπο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικισμοῦ. Θά μείνη καὶ μετὰ τὴν δικὴ σας βοήθεια, ὅπως καὶ ὅταν μπορῆτε.

Εὐχαριστοῦμε καὶ διαβεβαιώνουμε, ὅτι θά εἴμαστε πάντα στὸν Ἀγῶνα, γιὰ τὴν Ἰδέα πού πιστεύουμε καὶ τό Αὔριο πού ὀραματιζόμαστε. Ὅπως μπορούμε καὶ ὅσο ζοῦμε...

Διάβασε

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

τὸ
Κίνημα

γιὰ νὰ μάθης αὐτὰ... πού οἱ ἄλλοι

δέν θέλουν **ΝΑ ... ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ !**

ΑΛΛΑΓΗ " Η ... ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ;

Είναι γνωστό ότι τά πάντα γελοιοποιήθηκαν στην Ελλάδα της μεταπολεμικής παρακμής. Ακόμη και η έννοια της... επαναστάσεως είναι λοιπόν φυσικό να έλθει και η σειρά της έννοιας της αλλαγής. Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που γίνεται κάτι τέτοιο. Από το 1950 επαναλαμβάνεται το τροπάριο, κατά κόρον από τούς πολιτικάντηδες, χωρίς ποτέ να διαψευσθή η παροιμία «άλλαξε ο Μανωλιός...» Πλαστήρας, Παπάγος, Καραμανλής, Παπανδρέου, 21η Απριλίου, Μεταπολίτευσις, μακρύς είναι ο κατάλογος! Αλλά ήταν η πρώτη φορά που κάποιο κόμμα, με αρχηγό ένα κληρονόμο με γάλου νόμο, είχε κατορθώσει να άποκρυσταλλώση όλα σχεδόν τά άπωθημένα ενός έκ χαρακτήρος άστάτου πληθυσμού σέ πλήρη μετασχηματισμό.

Δέν χρειαζόταν να είναι κανείς προφήτης γιά να προβλέψη τήν άπογοήτευσί πού θά έπικρατούσε, άνάλογη μέ τό μέγεθος τών «έλπίδων» πού είχε δημιουργήσει. Πρώτον, γιατί η λέξις «σοσιαλισμός» είχε, γιά τούς άμαθείς Έλληνες, περιβληθή μέ «όνειρα θερινής νυκτός», όπου ο καθένας νόμιζε ότι, ως διά μαγείας και από τήν μιά μέρα στην άλλη, θά... έτρωγε μέ χρυσά κουτάλια, χωρίς προσπάθεια, ούτε κόπο, μέ «πλήρη κρατική έξασφάλισι!» Δεύτερον, γιατί τό σύστημα ύπεχρέωνε και ύποχρεώνει σέ άσύδοτη και άναίσχυνη δημαγωγία, κάθε ύποψήφιο γαμπρό τής έξουσίας. Έιχε καταντήσει να νομίζουν οι άμαθείς η άφελείς, ότι «άπό τήν Δευτέρα, όλα θά είναι... θαύμα!» Ούτε «νέφος», ούτε πρόβλημα, ούτε πληθωρισμός, ούτε άνεργία... Μέχρι και τά «οικογενειακά τους νόμιζαν ότι θά έπιλύσουν σέ μιά μέρα!... Υποσχέσεις και δημαγωγία, άγνοια τής πραγματικότητας και έθελοτύφλωσις, ήσαν τά κύρια χαρακτηριστικά πολιτικών και πολιτών.

Μέ τέτοια δεδομένα, όλα ήσαν προδιαγεγραμμένα. Χρειάσθηκαν μόνο έλάχιστοι μήνες γιά να φανή ότι η «άλλαγή» ήταν μόνο «παράλλαγή»: Στά έθνικά θέματα, τό «βυθίσατε τό Χόρα» έγινε... «μορατόριουμ προκλήσεων», εύπειθώς ύποβαλλόμενο πρós τήν Τουρκία! Στην Κύπρο δέν άλλαξε τίποτα και σέ τίποτα. Τά περί «έξω από τό ΝΑΤΟ και από τήν ΕΟΚ» κατέβηκαν στό... πέμπτο στομάχι, περιμένοντας τήν έκκένωσι από τήν «φυσική όδό». Τά περί «βάσεων» χάθηκαν σέ κάποιο δίπλωμα του έντέρου.

Στόν πολιτικό τομέα, ο «έκδημοκρατισμός» άκολούθησε τήν όδό όλων τών παρομοίων ύποσχέσεων του παρελθόντος, δηλαδή τήν ολοκληρωτική κομματικοποίηση τών πάντων, μέ μόνη διαφορά, ότι τό ΠΑΣΟΚ στηρίζεται σέ όργανα μένα σύνολα και σέ όλα τά έπίπεδα, κατ'άτά κομμουνιστικά πρότυπα. Τά παραδείγματα τής μεθοδικής άλώσεως, μέ «περιέργους» τρόπους χρησιμοποίησης όρισμένων «θεσμών», όλων τών σωματείων και τής Γ.Σ.Ε.Ε., σέ τίποτα δέν διαφέρουν από τίς μεθόδους άλλων έποχών. Η μόνη «άλλαγή» έγκειται στην κομμουνιστικοποίηση τών μέσων άν-ένημερωσεως, όπου όλα τά άπωθημένα τών κουκουέδων και τών έαμπτών βρήκαν διέξοδο σέ παροξυσμό, κοροϊδεύοντας άσύστολα τήν μνήμη τών θυμάτων τής σλαβοκομμουνιστικής θρηωδίας και δοξάζοντας τούς χασάπηδες του Ζαχαριάδη, του Μάρκου, του Τίτο και του Δημητρώφ! Αλλά κι εκεί άκόμη,

ένα πράγμα έμεινε άπαράλλακτο: τό λιβανωτό του «άρχηγού» και ο άποβλακωμένος θαυμασμός του ραγιά μπροστά στον πασα... Όπως άπαράλλακτα έμεινε η ύποταγή τών «ύπουργών» του και η, κατά τήν θέλησι του «πασά» πάντα, έκπαραθύρωσις η γελοιοποίησις τους... Όπως άπαράλλακτη έμεινε η έπιπολαιότητα και η προχειρολογία στην έτοιμασία τών νόμων τών όποιών τίς έπιπτώσεις κανείς δέν φαίνεται να καταλαβαίνει έγκαιρως, μέ άποτέλεσμα τήν τροποποίηση, κατάργησι, η άδρανοποίηση τών περισσότερων... Όπως άπαράλλακτα έμεινε και η περιφρόνησις του κράτους πρós τά πραγματικά καθημερινά δικαιώματα του πολίτου (τά μέτρα του ύπουργού Χ.Ο.Π.) όπως και η άσύδοτη φορομνηχτική διάθεσις εναντίον του! Τί «άλλαξε» από τά «μέτρα» τής άλήστου μνήμης Νέας Δημοκρατίας;

Τά ίδια και χειρότερα φανηκαν και στον οικονομικό τομέα. Χάθηκαν βεβαίως οι «κοινωνικοποιήσεις, άφού - όπως είχε άναγραφη στις στήλες αυτές από καιρό ήδη - δέν ύπηρχε τίποτα να κοινωνικοποιηθή, πού να μην άνηκη σέ ξενα κεφάλαια! Χάθηκε άκόμη περισσότερο η δραχμή, τής όποις τό συμβολικό караβάκι είχε ήδη βυθισθή ως τήν κουπαστή από τήν Ν. Δημοκρατία... Χάθηκαν και η έμπιστοσύνη και οι επενδύσεις, όσες είχαν άπομείνει από τήν θύελλα τής Ν. Δημοκρατίας. Μόνον ο πληθωρισμός δέν χάθηκε! Αντίθετα, ζει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει... κυριολεκτικώς! Ακόμη και η γνωστή «δικαιολογία» γιά «τά... έρείπια πού κληρονομήσαμε» έξακολούθησε, διαιώνίζοντας τήν γελοία προσπάθεια συγκαλύψεως τής άνικανότητας όλων τών «πολιτικών» τής παρακμής.

Τό συμπέρασμα όλων αυτών θά μπορούσε να είναι άπλό: Η διαψεύσις τών έλπίδων, η άπογοήτευσίς τών περισσοτέρων, η όργη τών ύπολοίπων, η οικονομική κρίσις και η άφόρητη έφοριακή πίεσις («Τό ΠΑΣΟΚ στην έξουσία, ο Λαός στην έφορία!»), δημιούργησαν ήδη τίς προϋποθέσεις γιά τήν πρόωπο πτώσι του ΠΑΣΟΚ. Χωρίς να ύπολογισθούν και τά τεράστια λάθη του στην άντιμετώπισι τών έξωτερικών θεμάτων και τά τραγικά άστεία του περί «πολυδιάστατης» πολιτικής, πού κι αυτά άκόμη, μιμούνται τά άλλα εκείνα «ξύπνια όνειρα» άλλων τινών!

Όμως όμως τό συμπέρασμα να μην είναι τόσο άπλό. Διότι η «παράλλαγή» μπορεί μέν να μην είναι «άλλαγή», αλλά δέν παύει να είναι παραλλαγή, δηλαδή (γιά τούς άγνοούντας τά ελληνικά - άλλοίμονο, πολλούς σήμερα!) καμουφλάρισμα! Διότι μπορεί τό ΠΑΣΟΚ να χρειάζεται τήν παραλλαγή, ώπου να συμπληρώση τήν ιδιοποίηση του κρατικού μηχανισμού και τότε μόνο να δείξη τον μόνο - άπαράλλακτο αυτό! - σκοπό του: τήν έπιβολή του μονοκομματικού σοσιαλισμού του. Διότι έφ' όσον «νόμιμος» άντίπαλός του έξακολουθεί να είναι μόνον η Ν. Δημοκρατία, τήν όποία έλάχιστοι πλέον

«Ελληνες ανέχονται, τό ΠΑΣΟΚ δέν διατρέχει πολλούς «νομίμους» κινδύνους. Διότι κατάστασις αὐτή ὀδήγησε ἤδη σέ «ἀδιέξοδο». Ἀλλά ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι ἀδιέξοδα δέν ὑπάρχουν στήν

πορεία τῶν Λαῶν. Ὅταν σκοντάψουν σέ «τοίχους», τοὺς γκρεμίζουν, ἢ τοὺς παρακάμπτου!

Οἱ Γόρδιοι Δεσμοὶ δέν λύνονται. Κόβονται...

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἀφελεῖς πού πιστεύουν ἀκόμη, ὅτι οἱ ἀψιμαχίες πού ἔχουν ἀρχίσει μεταξὺ τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τοῦ ΚΚΕ προλέγουν μιά προσεχῆ ρῆξι μεταξὺ τους καί, συνεπῶς, ὅτι θά ἐπαληθευθοῦν οἱ προβλέψεις τους περί... «ἀστικοποιήσεως» τοῦ ΠΑΣΟΚ.

Στὴν πραγματικότητα, εἶναι πάλι γελασμένοι, ὅπως ἦσαν καὶ πρὶν, ὅπως θά εἶναι καί ὕστερα, πάντα. Γιατί δέν μπόρεσαν ποτέ νά καταλάβουν ὅτι οἱ «ἄλλοι» δέν εἶναι σάν αὐτούς, τοὺς «δεξιούς» πού ἀρνήθηκαν τόν ἑαυτό τους, ἀλλά ἀντίθετα, συναγωνίζονται γιὰ τό ποιοὶ εἶναι «περισσότερο ἀριστεροὶ καὶ ἀντιδεξιοί»!

Ἡ ἀντιδικία ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ ἔχει ὡς ἀντικείμενο τίς ἀφελεῖς καὶ ἀποπροσανατολισμένες ἀπὸ τὴν ἀχαλίνωτη προπαγάνδα μᾶζες ἐκείνων, πού παραδέρνουν στὴν οἰκονομικὴ κρίσι καὶ στὴν πνευματικὴ παρακμῆ.

Τό μόνο πού σκέπτεται τό ΠΑΣΟΚ εἶναι πῶς νά ἀποσπάσῃ κόσμο ἀπὸ τὰ δύο ΚΚ καὶ ἀπὸ τοὺς γενικῶς «ἀριστεροὺς» ὥστε νά ἐδραιώσῃ μιά οὐσιαστικῶς μονοκομματικὴ ἐξουσία τοῦ δικοῦ του «σοσιαλισμοῦ» - ὁ ὅποιος, ὅπως ἄλλωστε καί ἡ «δημοκρατία», ἔχει τόσες παραλλαγές, ὅσοι εἶναι οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου! Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἀπαιτεῖ τὴν συνεχῆ ριζοσπαστικοποίηση τῆς συνθηματολογίας του πρὸς τὰ ἀριστερά καὶ τὴν λήψι ὄλο καὶ περισσοτέρων καὶ πιὸ δημαγωγικῶν μέτρων πρὸς τὴν ἴδια κατεῦθυνση. Τό γεγονός ὅτι οἱ σημερινές πραγματικότητες καὶ πολιτικές ἢ οἰκονομικές ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐξουσίας, τό ὑποχρεῶνουν σέ ὑποχωρήσεις καὶ σέ «ἀναδιπλώσεις» σέ πολλοὺς τομεῖς, ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς, δέν ἐπιδρᾶ οὔτε στόν σκοπό του (τῆς μονοκρατίας) οὔτε στὴν μέθοδό του (τῆς συστηματικῆς ἀλώσεως ὄλου τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, μέ τὴν ἰδιοποίηση τῶν ὑπαρχόντων κέντρων λήψεως ἀποφάσεων καὶ τὴν δημιουργία νέων, σέ ὅλα τὰ ἐπίπεδα). Γνωρίζει ἄλλωστε, ὅτι ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς συμπαραστάσεως τοῦ ΚΚΕ στό ἐσωτερικό καί εἶναι πρόθυμο νά τὴν πληρώσῃ, ὡς ἓνα σημεῖο.

Τό μόνο πού σκέπτεται τό ΚΚΕ, εἶναι ἡ μέσῳ τοῦ ΠΑΣΟΚ καταστροφὴ ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστικῶν μηχανισμῶν καὶ ἐρεισμάτων τῆς χώρας, ὥστε νά μπόρῃ, μελλοντικῶς, νά ἐξαπλώσῃ τὴν δική του ἐπιρροή καὶ τοὺς δικούς του μηχανισμούς (νομίμους καὶ παρανόμους), ὅταν ἡ βεβαία ἀποτυχία τοῦ ΠΑΣΟΚ στὴν ἀντιμετώπισι τῶν κρίσεων πού ἐπέρχονται, θά ἀφήσῃ τίς νεόκοπες ἀριστερές μᾶζες ἀνερμάτιστες. Γνωρίζει κι αὐτό, ὅτι γιὰ τόν σκοπό αὐτό πρέπει νά πληρώσῃ ἓνα τίμημα: τὴν ἀπώλεια μαζῶν. Ἀλλά ξέρει - ἢ πιστεύει - ὅτι θά εἶναι προσωρινή. Καί ἔχει ἐμπιστοσύνη στοὺς μηχανισμούς του, σὲς δυνατότητές του, στὴν βοήθεια τῆς ΕΣΣΔ καὶ στὴν ἀδυναμία καὶ ἀποπροσανατολισμό τῶν ἀντιπάλων του. Στὴν περίπτωσι πού τό ΠΑΣΟΚ ἐπιτύχει, θά παραμείνῃ ἀπαραίτητο στήριγμά του καὶ ὅπωςδήποτε ὑπὸ

ἀπείρως καλύτερες συνθήκες ἀπὸ πρὶν. Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, θά μπόρῃ νά ἰδιοποιηθῇ τίς ἀριστερές μᾶζες, προπαγανδίζοντας ὅτι «ἔχει δίκιο, πῶς καμμιὰ ἀλλαγὴ δέν μπόρῃ νά γίνῃ χωρὶς τό δικό του πρόγραμμα»...

Εἶναι συνεπῶς ματαιοπονία καὶ «ὄνειρο θερινῆς νυκτός» νά ὑπολογίζουσι οἱ ἀφελεῖς ἀστοὶ σέ μιά μελλοντικὴ ρῆξι μεταξὺ τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τοῦ ΚΚΕ. Δυστυχῶς ὁμως, οἱ ἄνθρωποι πού ἔχασαν τόν ἑαυτό τους, δέν μπόρῃ παρά νά ἔχασαν καὶ τὰ μυαλά τους... Ἄν εἶχαν ποτέ!

Εἶναι μᾶλλον βέβαιο πῶς τό ΠΑΣΟΚ θά ἐξαναγκασθῇ σέ ἓνα εἶδος «στροφῆς πρὸς τὰ δεξιά», διότι οἱ πραγματικότητες τῆς ἐξουσίας εἶναι ἀδυσώπητες καὶ οἱ οἰκονομικές ἀκόμη πιὸ σκληρές. Ἀλλά ἡ «ἀλλαγὴ» αὐτὴ δέν πρόκειται νά εἶναι πιὸ πραγματικὴ ἀπὸ τὴν προεκλογικὴ ὑπόσχεσι καὶ δημοκοπία. Τό ΠΑΣΟΚ θ' ἀκολουθῆσῃ ἀπλῶς τό γνωστό ρητό τοῦ φίλου του τοῦ Λένιν: «δυσὸ βήματα μπροστά, ἓνα πίσω», ἐλπίζοντας νά ριξῇ στάχτη στὰ μάτια τῶν ἠλιθίων τῆς «δεξιᾶς» καὶ τῶν ἀφελῶν τῆς «ἀλλαγῆς». Σκοπός του εἶναι νά προλάβῃ καὶ νά ἀποδυναμώσῃ τίς ἐνδεχόμενες ἀντιδράσεις στό ἔργο τῆς σοσιαλιστικῆς καταστροφῆς τῆς οἰκονομίας πού ἐτοίμασε. Σκοπός του εἶναι νά προλάβῃ νά ἰδιοποιηθῇ ὁλόκληρο τόν κρατικὸ μηχανισμό. Ὅταν ἐπιτύχῃ αὐτὰ τὰ δύο, θά ἀπορρίψῃ τὰ προσώπεια καὶ θά προχωρήσῃ στὴν δημιουργία συναγματοκτικῆς κρίσεως, μέσῳ ἐκβιασμῶν τοῦ «φακέλλου Κύπρου», τρομοκρατίας τῶν πρασινοφρουρῶν καὶ ἄλλων τεχνασμάτων. Καί τότε, θά ἐπιβάλλῃ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Συντάγματος, τόν «σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμό» τῶν κομμάτων, τῶν ἐκφράσεων, τῆς κοινωνίας, τῆς οἰκονομίας. Θά ἐπιβάλλῃ τὴν σοσιαλιστικὴ «Τζαμαχιρία» ἢ τὴν «σοσιαλιστικὴ αὐτοδιαχείρισι» τῶν ὁμοσπόνδων δημοκρατιῶν τῆς Ἑλλάδας!

Γιὰ ὅλα αὐτὰ, χρειάζεται τό ΚΚΕ. Καί θά πράξῃ ἀνάλογα... Ἄν ξυπνήσουν λοιπὸν αὐτοὶ πού κοιμοῦνται ὄρθιοι...

ΠΕΡΙ «ΚΥΡΙΩΝ»

Ἀπὸ καιρὸ ἔχουμε καταργῆσι τόν τίτλο «κύριος», ὅταν ἀναφερόμαστε στοὺς πολιτικούς τοῦ ἐλληνικοῦ παλκοσένικου. Μέ χαρὰ εἶδαμε ὅτι τό ΠΑΣΟΚ τόν κατήργησε ἐπίσης, ἀναγνωρίζοντας ἔτσι ἐπίσημα, ὅτι τό «κύριος» εἶναι τίτλος, γιὰ τόν ὁποῖο κοπιάζει κανεὶς καὶ δέν ἀνήκει σέ ὅποιονδήποτε!...

Οι προκλήσεις τῆς Ἀριστερᾶς...

Ἡ ἀνεκδιήγητη Ν.Δ., κατά τὴν ἐπταετία τῆς διακυβερνήσεώς της, ἔκαμε πολλούς νόμους, τὸ ἓνα ἀτυχεότερο ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὑποκριτικούς, ὑπῆρξε ὁ «βελτιωμένος» νόμος «περὶ ἀναμοχλεύσεως πολιτικῶν παθῶν». Ἐν ὀνόματι τῆς «λήθης», χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν λήθη τῶν κομμουνιστικῶν ἐγκλημάτων μόνο! Πολλοὶ εἶναι οἱ ἔθνικα σκεπτόμενοι πού πλήρωσαν ἔτσι τὴν ἀριστερὴ μανία τῆς Ν.Δ. καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ της. Μόνον ἐναντίον τοὺς στράφηκε ὁ νόμος αὐτός. Μόνον αὐτοὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαντήσουν στὶς προκλήσεις τῶν δημίων τοῦ Στάλιν. Οὔτε ἄρθρα, οὔτε ἐκδηλώσεις, οὔτε προκηρύξεις, οὔτε ἀφίσες, οὔτε ἀναφορά καμμία στὰ αἴσχη τῶν ἐκτελέσεων, τῶν ὁμήρων, τῶν ἀρπαγμένων παιδιῶν. Κάθε χρόνο, ἀγώνας ὀλόκληρος ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ τιμηθοῦν τὰ θύματα τῆς θηριωδίας τῶν Ἀρηδῶν, τῶν «καπεταναίων», τῆς ΟΠΛΑ καὶ τοῦ ΕΛΑΣ! Διώξεις, ἀπαγορεύσεις, προφυλακισμοί, μηνύσεις φυλακίσεις, μόνο ἐναντίον τῶν ἐθνικιστῶν. Μελιγαλᾶς, Στιμάγκα, Φενεός, Περιστέρη, Οὔλεν, Καισαριανή, ὀνόματα προγραμμένα γιὰ τὴν Ν.Δ. τῆς ἀριστερᾶς! Δολοφονίες, ὅμως, διαδηλώσεις, προκηρύξεις, ἀφίσες, ἄρθρα καὶ πανηγυρισμοὶ ὑπὲρ τῶν... «λαϊκῶν ἀγῶνων» καὶ τῶν «ἀγωνιστῶν μὲ τὸ κονσερβοκοῦτι» ἐπιτρέπονταν! Οὔτε δίωξις, οὔτε μὴνυσις, οὔτε φυλάκισις, γιὰ τὰ χαιδεμμένα παιδιὰ τῆς ἀριστερᾶς Ν.Δ....

Ὅταν λοιπὸν ἐγίναν τόσα καὶ τόσα γιὰ νὰ τηρηθῇ μονόπλευρη σιωπὴ, ὅταν ὅλοι προσπάθησαν νὰ τηρηθοῦν σὲ ἀγνοία οἱ νέοι γιὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν, ὅταν, ἀντίθετα, τὸ κράτος τῆς Ν.Δ. εὐνοοῦσε τὴν παραχάραξη τῆς ἱστορίας καὶ δεχόταν νὰ παρουσιάζονται ἀνενόχλητα, ἰταμά καὶ προκλητικά, τὰ θύματα σάν δῆμιοι καὶ οἱ δῆμιοι σάν θύματα, ἢ ἀπόδειξις τῆς σαπίλας ἦταν

δεδομένη καὶ ἡ ἀποβολὴ τοῦ καρκινώματος Ν.Δ. ἐξασφαλισμένη καὶ δίκαιη.

Τώρα, μετὰ τοὺς μαζοχιστὰς καὶ τοὺς σαπισμένους, «ἦλθαν τὰ ἄργια νὰ διώξουν τὰ ἡμέρα», ὅπως λέει ἡ παροιμία μας. Χωρὶς ντροπὴ καμμία (καὶ γιὰτὶ ἄλλωστε, ἀφοῦ οἱ «ἀντίπαλοι» σιωποῦσαν καὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι διδάξαντες;) οἱ προκλήσεις κατὰ τῶν θυμάτων, κατὰ τῆς πατρίδος, κατὰ τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας, τοῦ ἐθνικισμοῦ, κορυφώθηκαν. Ὁ κατάσκοπος Μπελογιάννης, ἦρωας κινηματογράφου! Ὁ σφαγέας Βελουχιώτης, ἦρωας της... «ἀντίστασης!» Τὸ Παιδομάζωμα ἡρωϊκὴ καὶ... πατριωτικὴ πράξι! Οἱ ἐκτελέσεις τῶν ἀθῶνων, δίκαιη λαϊκὴ ὄργη! Ὁ συμμοριτοπόλεμος, λαϊκὸς ἀγώνας γιὰ τὴ «λευτεριά» (τῆς Πολωνίας, τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τοῦ Ἀφγανιστάν)! Ἐφημερίδες, βιβλία, ταινίες, τηλεόρασις, ὅλοι καὶ ὅλα στὴν ὑπηρεσία τοῦ ΚΚΕ! Ἀκόμη κι ὁ ἀξιοθρήνητος αὐτός κρονόληρος καὶ παλίμπαις, πού ἔστειλε μὲ στόμφο παράσημα στοὺς στρατιῶτες, πῆδησε σὸ στρατόπεδο τῶν δημίων! Παρακμὴ καὶ σῆψις...

Λήθη λοιπὸν; ἢ Παραμῦθι; Οὔτε λήθη, οὔτε παραμῦθι... Ἐσκεμμένη ἐπίθεσις κατὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἔθνους μόνο.

Ἄλλὰ ἄς προσέξουν μερικοὶ. Νομίζουν ὅτι μποροῦν τὰ πάντα, γιὰ πάντα. Κάνουν λάθος. Ἡ ἀναμόχλευσις τῶν παθῶν εἶναι διπλῆς κατευθύνσεως. Καὶ μὲ τὸν μονόδρομο πού ἀκολουθήθηκε, τὰ πάθη ἀναψαν σὲ ἀπίστευτο σημεῖο. Σὲ σημεῖο πού οὔτε κἂν ὑποπτεύονται. Καὶ πολλοὶ «κρυφοί» ξεμπροσιάσθηκαν. Βγήκε σὸ φῶς ὁ κρυμμένος ὄχეტός...

Καὶ στὴν πολιτικὴ, δὲν ὑπάρχουν οὔτε «ποτέ», οὔτε «πάντα». Ἡ ἱστορία δὲν ξαναγράφεται, ἀλλὰ πάντα ἐπαναλαμβάνεται...

Βγαίνεις ἀπ' τὰ ροῦχα σου!!!

«Ἡ ἀναδόμησις τῆς κυβέρνησης, μὲ τὴ σφαιρικότητα πού δείχνει στὴν καθετοποίηση τῆς ἀλλαγῆς, ἀποβλέπει στὴν ὀριζόντια, σφαιρικὴ καὶ κάθετα παράλληλη ἀντιμετώπιση τῆς ἀλλαγῆς τὴν κάθετην δομὴν, πού ὑποσχέθηκε ἡ κυβέρνησις τῆς ἀλλαγῆς, γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῶν ὀριζόντιων καὶ κάθετων τάξεων τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, στὰ πλαίσια τῶν λαϊκῶν ἀγῶνων, πού ἔδωσαν σφαιρικὴ καὶ κάθετη διέξοδο, μὲ τὸ ἄπλωμα τῆς γνώσεως καὶ τὸ βᾶθεμα τῆς δημοκρατίας στὶς πλατειᾶς μάζες, ἀπὸ τίς 19 Ὀκτώβρη τοῦ 1981»...

Καταλάβατε τίποτα; Μὲ τὰ ἀνύπαρκτα ἐλληνικά πού σφυροκοποῦν τ' αὐτιά τῶν ταλαιπώρων Ἑλλήνων πού καθημερινῶς ἀφελληνίζονται (πρὸς ἄφατη χαρὰ τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τοῦ Σλαβισμοῦ), θά ἦταν ἤδη ἀδύνατον. Ἄλλὰ ὅταν ἡ παράκρουσις ἐπιστρατεύῃ τὴν δημοκοπία καὶ τὴν λογοδιάρροια, τότε ἔχουμε «κυβέρνησις τῆς ἀλλαγῆς», περιμένοντας κυβέρνησι τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ!

Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἀκοῦν καὶ κλαίουں... Οἱ Βούλγαροι, οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἀκοῦν καὶ ἠδονίζονται... Ὡς πότε θά τ' ἀνεχθῇ τὸ Ἔθνος;

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ! ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ

Από τό 1945, τό πάγιο αίτημα του ΚΚΕ ήταν ένα: ή «άναγνώρισις» του προδοτικού και έθνοκτόνου ρόλου που έπαιξε μέ τούς Σλάβους, ώς... «πατριωτικής άντιστάσεως» κατά τών κατακτητών του πολέμου και κατά... του έθνικού στρατού κατόπιν!

Ο σκοπός του ΚΚΕ δέν ήταν νά πάρη «ήθική άμοιβή», αλλά νά άναγνώριση ή Έλλάς τά έγκλήματά του ώς πατριωτικές πράξεις και νά ξεπλύνη έτσι τίς ντροπές του, τίς προδοσίες του (Σύμφωνο Πετριπίου, 3η και 5η Όλομέλεια, που άνεγνώριζε την άυτονομία της Μακεδονίας και της Θράκης στα πλαίσια της «Μακεδονίας του Αιγαίου » (!) σύμφωνο άνενοχλήτου άποχωρήσεως τών Γερμανών, σφαγή τών Έθνικιστικών Όμάδων Άνταρτών, από κοινού επίθεσις μέ τούς Γερμανούς κατά του ΕΔΕΣ, Ψαρρός κλπ., κλπ.). Και φυσικά τά όργια τών έγκλημάτων του Δεκεμβρίου 44, του Περιστεριοϋ, της Ούλεν, του Μελιγαλά, της Στιμάγκας, του Φενεοϋ και τόσων άλλων όμηριών και εκτελέσεων, έμπρησμών κλπ. Αλλά, κυρίως ήθελε νά άλλοιώση την έννοια του έγλήματος του παιδομαζώματος κατά της Φυλής!...

Ο σκοπός του ήταν νά μπορη πιά νά σηκώνη άνετα τό κεφάλι στην ελληνική κοινωνία, νά άναβαπτισθη «έλληνικό» και νά μπορη νά λήη στα Έλληνόπουλα, ότι όλα όσα του καταμαρτυροϋν τά γεγονότα, είναι «ψευδή της δεξιής του φασισμού»!

Αυτό τό πάγιο αίτημα, που καθοσιώνει τό Έγκλημα και την Προδοσία κατά της Έλληνικής Φυλής, του τό ίκανοποίησε τό ΠΑΣΟΚ, ό συνοδοιπόρος και θαλαμηπόλος του Κομμουνισμού στην Έλλάδα...

«Μέ ύπερηφάνεια» κατέθεσε στην Βουλή τών Έλλήνων τό νομοσχέδιο που άναγνώριζει τό ΕΑΜ—ΕΛΑΣ—ΕΠΟΝ ως «έθνική άντίστασις» ή κυβέρνησις του ΠΑΣΟΚ!

Μέ ύπερηφάνεια καθαγιάζει τό ΚΚΕ και την πρακτόρευσι τών Σλάβων ή κυβέρνησις του ΠΑΣΟΚ!

Μέ ύπερηφάνεια του άπαντούμε:

«Έσείς ήλθατε κατά λάθος και από βλακεία και παρακμή τών πολιτικάντηδων της ψευτοδεξιής και από έκβιασμούς του έκλογικού μαγειριου της. Ήλθατε και θά παρέλθετε σύντομα, συμπαρασύροντας και τούς άναισχύντους που σάς έφεραν κυριολεκτικώς. Η Έλληνική Φυλή όμως θά μείνη. Και τώρα και τότε, όπως υπήρχε πριν από σάς και θά ύπάρχη μετά από σάς, καλύτερη, ισχυρότερη, υγιέστερη. Ποτέ δέν θά ύπερισχύσετε, ούτε έσείς οι μικράνθρωποι, οι συμπλεγματικοί, οι άπωθημένοι, ούτε αύτοί, οι σλαβοπράκτορες, οι τύραννοι και έξανδροποδισταί της Έλληνικής Φυλής και της οικουμένης όλόκληρης!

Δέν θά περάσετε. Και θά πάμε νά φτύσουμε στους τάφους σας...».

Ήλθεν ή σειρά τους!...

Ποίος δέν θυμάται τόν χαλασμό τών διαφόρων «σωματείων» και «συνδικάτων» ενάντιον τών «δεξιών» (που δέν ήσαν δεξιοί) και ύπέρ τών «άριστερών» (που άπεδείχθησαν παρεμφερείς);

Δημοσιογράφοι, γιατροί, τραπεζικοί, δημόσιοι υπάλληλοι, οικοδόμοι και βιοτέχνες, όλοι είχαν πάθει όμαδική ύστερία και παράκρουσι μέ τόν «σοσιαλισμό» (που δέν είναι) και είχαν πεισθη πως μόνον έτσι θά λύνονται τά τεχνιτάπροβλήματά τους! Τεχνητά προβλήματα, γιατί οι δημοσιογράφοι λυμάνονταν δυό, τρεις ή τέσσερις θέσεις άργομισθίας και έκαναν τόν κάμποσο όπου και όποτε ήθελαν. Τεχνητά, γιατί οι γιατροί έπαιρναν ό,τι άμοιβές ήθελαν από όποιους ήθελαν και άποτελοϋσαν μία προνομιοϋχο, σχεδόν άφορολόγητη κάστα. Τεχνητά, γιατί οι τραπεζικοί έπαιρναν ό,τι ζητούσαν, μέ τό

φόβητρο της άπεργίας. Όσο για τούς οικοδόμους και τούς βιοτέχνες είχαν μία κάποια κρίσι, αλλά οι δικές τους άμαρτίες ήσαν... παλαιότερες, «τότε» που έπαιρναν οι μέν δυό χιλιάδες (όχι πληθωρικές!) μεροκάματο και όσα δάνεια ήθελαν οι δέ».

Τώρα, που βρίσκονται; Οι δημοσιογράφοι χάνουν την ένωσι τους μέ... διορισμό διοικήσεως και τούς στεροϋν και την «έλεύθερη δημοκρατική» ψήφο τους... Οι γιατροί μετατρέπονται σε δημοσίους υπάλληλους μέ μισθό. Οι τραπεζικοί χάνουν τά προνόμιά τους και ή άπεργία τους δέν φαίνεται νά πέτυχε τίποτα, ενώ οι οικοδόμοι πενοϋν μέ τά σοσιαλιστικά φορολογικά πειράματα και οι βιοτέχνες ύποχρεώνονται σε χρεοκοπία!

Τους άρέσει λοιπόν τώρα ό «σοσιαλισμός» και ή «άλλαγή»; Ή μήπως σκέπονται την ... Α π α λ λ α γ ή;

Η επίπολαιη έξωτερική πολιτική δημιουργεί τεράστια προβλήματα...

ΑΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΕΛΘΗ;

«Οφθαλμόν αντί όφθαλμού και όδόντα αντί όδόντος» είναι μιά από τις κυριώτερες ύποθήκες του «έκλεκτου λαού του Κυρίου» από τους προφήτες του. Και ή Ιστορία δίδαξε ότι παντού και πάντα, όποτε και όπου ήταν δυνατόν, τό «ποίμιό» τους ύπήκουσε μέ άσυγκράτητη «εύλάβεια» στίς ύποθήκες αυτές...

Στήν σημερινή μάλιστα εποχή τών «ποσοτήτων» και τών μαζικών μεταλλαγών, είναι ίσως σκόπιμο νά καταλάβουν μερικοί, ότι αυτό τό ρητό - ύποθήκη μπορεί νά μετασηματισθί κι αυτό ποσοτικά σέ «όφθαλμούς αντί όφθαλμού και όδόντας αντί όδόντος», άν όχι σέ «κεφαλή αντί όφθαλμού και όδόντος»!

Στήν εποχή μας, όλα είναι θέματα συσχετισμού δυνάμεων, όπως και πάντα. Άλλά στήν ειδική αυτή περίπτωση, πρόκειται και για μιά άρχέγονη, πατροπαράδοτη έχθρα μεταξύ Σιωνισμού και Έλληνισμού και ιδιαίτερα του πρώτου προς τόν δεύτερο. Άν λοιπόν ληφθούν αυτά ύπ' όψιν - και δέν φαίνεται νά λαμβάνονται δυστυχώς! - είναι φανερό ότι ό Έλληνισμός και ή Έλλάς, μετά τήν άποφράδα εκείνη χρονιά του 1974, κινδυνεύουν σοβαρά νά βρεθούν σέ μιά άποφράδα χρονιά 1982 ή 1983.

Ο συσχετισμός δυνάμεων μεταξύ Ισραήλ - Σιωνισμού και Έλλάδος - Έλληνισμού είναι άπελπιστικώς εις βάρος του δεύτερου και κανένας σοβαρός άνθρωπος δέν θά μπορούσε νά άμφιβάλλη γι' αυτό. Άπέναντι σ' ένα ισχυρό, βιομηχανοποιημένο και μέ τεραστία και συνεχή οικονομική και έπιστημονική βοήθεια του μεγαλύτερου μέρους του Κόσμου, κράτος του Ισραήλ, ύπάρχει ένα ζωηρό, μοναχικό και σχετικώς ύπανάπτυκτο κράτος τής Έλλάδος, μέ έξουθενωμένη από πειράματα οικονομία και μέ βοήθεια τόση, όσο νά μή βυθισθί στήν άνυπαρξία! Άπέναντι σ' ένα κράτος του Ισραήλ μέ λαό ένωμένο στά έθνικά του θέματα και στηριζόμενο σέ μιά πανίσχυρη και άμπλουτη διασπορά, σέ όλα τά κράτη σχεδόν του Κόσμου, ύπάρχει ένα κράτος τής Έλλάδος δυχασμένο, σέ πλήρη πολιτική και κοινωνική διάλυσι, τό όποιο γυρίζει τήν πλάτη στήν δική του διασπορά - πολύ πιά αδύνατη, αλλά πάντως ύπλογισιμη! Άπέναντι σ' ένα κράτος του Ισραήλ πανίσχυρο στρατιωτικώς στόν γεωφυσικό του χώρο και ούσιαστικώς μή άπειλούμενο από τίποτα και κανένα, ύπάρχει ένα κράτος τής Έλλάδος άπειλούμενο στήν ίδια τήν ύπόστασί του, από βορρά και άνατολή, μέ έχθρους πού πίσω τους κρύβονται οι δυό ύπερδυνάμεις! Άπέναντι σ' ένα κράτος του Ισραήλ πού μπορεί νά σύρη από τήν μύτη τήν μία ύπερδύναμι και νά έπηρεάζη άρκετά και τήν άλλη, ύπάρχει ένα κράτος τής Έλλάδος πού προσπαθεί μέ κάθε τρόπο νά τά χαλάση μέ τήν σύμμαχο του Ισραήλ (και νά τό «κατορθώνη») και νά προσφέρη «γην και ύδωρ» στήν άλλη, ή όποια όμως άδιαφορεί, δέν θέλει, δέν μπορεί και πάντως μόνο δυαρέστες έξελίξεις μπορεί νά προσφέρη. Δηλαδή μιά Έλλάδα άπομονωμένη!

Αυτός είναι ό συσχετισμός δυνάμεων. Όλοφάνερος και όλως αδύνατον, όπως φαίνεται, νά τόν ίδούν οι «ιθύνοντες»

τής άμοιρης αυτής χώρας. Όσο για τά «αίσθήματα» του Σιωνισμού προς τόν Έλληνισμό, όλόκληρη ή ιστορία, άν όχι και ή προϊστορία έχουν άφθονα παραδείγματα για τις «περιποιήσεις» του πρώτου προς τόν δεύτερο...

Μέ τά δεδομένα αυτά, μένει κανείς κατάπληκτος μπροστά σέ τόση τύφλωσι, σέ τόση έλλειψι στοιχειώδους πολιτικού αισθητηρίου και αισθημάτων ευθύνης στήν έξωτερική πολιτική τής Έλλάδος, κατά τις φοβερές αυτές ώρες.

Τήν ώρα πού όλοι άνεξαρτήτως - άκόμη και οι όμόφυλοι και όμόθρησκοι! - έγκατέλειψαν τούς Παλαιστινίους και τήν Ο.Α.Π. και τηρούν σιγήν ίχθύος, χωρίς καν τά προσχήματα νά τηρούν, ή Έλλάς θεωρεί σκόπιμο νά πάρη, μόνη, τό μέρος τους, πράγμα ήθικό και τίμιο άν περιορίζεται σέ τρόφιμα και φάρμακα για όλους, Παλαιστινίους και Λιβανέζους, αλλά πολιτικώς ήλίθιο και συνεπώς έγκληματικό, έφ' όσον επεκτείνεται και σέ πολιτική ύποστήριξι, καθώς και σέ άνοικτές κατηγορίες περί ναζισμού!

Τό ότι ό Σιωνισμός δέν έδίστασε ποτέ μπροστά σέ όποιονδήποτε αριθμό θυμάτων και τό ότι τό Ισραήλ φέρεται κατά τρόπο πού, για πολύ λιγώτερα, έγιναν οι δηθεν δίκες τής Νυρεμβέργης, είναι γεγονός άναμφισβήτητο...

(Και ειρήσθω έν παρόδω, όταν έμεις τά λέγαμε αυτά από 15 χρόνια ήδη, μάς κατηγορούσαν όλοι!)

Τό ότι κάποιος έπρεπε νά δώση χέρι βοήθειας στους Παλαιστινίους και νά δώση έτσι και ένα μάθημα ήθικής στους κυνικούς «δημοκράτες» όλων τών πλευρών και όλων τών «πληρωμών», είναι ήθικό και τίμιο...

Άλλά ή ήθική δέν είναι πολιτική και ή πολιτική δέν είναι ήθική.

Τά προηγούμενα δεδομένα συσχετισμού δυνάμεων, θά ήταν ήδη άρκετά για νά ώθήσουν τήν Έλλάδα σέ πιά συνετά πολιτικά πλαίσια. Τήν στιγμή όμως πού άπέναντι της, ή επεκτατική Τουρκία δέν έβγαλε άχνα και είναι γνωστό πώς ή Τουρκία είναι τό όργανο πείσεως (και ίσως έξοντώσεως) κατά τής Έλλάδος από τόν Σιωνισμό, τό πράγμα φθάνει στά όρια τής πολιτικής τυφλώσεως. Τήν στιγμή πού είναι άλλο τόσο γνωστό πώς τό Ισραήλ έχει βλέψεις προς τήν Κρήτη και Τουρκία και Ισραήλ θέλουν τήν Κύπρο, ένω ή Τουρκία θέλει τό Αιγαίο, οι από θέσεις πλήρους άδυναμίας λογοκλικές αλλά και πολιτικές προκλήσεις τής Έλλάδος προς τό Ισραήλ, θίγουν τά όρια τής έγκληματικής παρακρούσεως!

Πού πηγαίνει τήν Έλλάδα ή κυβέρνησις; Στό έσωτερικό, όλοι σχεδόν ξέρουν τήν άποτυχία και τήν διάλυσι, αλλά μερικοί τουλάχιστον ξέρουν και πού τό πάει στήν πραγματικότητα. Και στό κάτω κάτω, τά δικά μας δικά μας και θά τά κανονίσουμε μεταξύ μας κατά τό δυνατόν.

Άλλά στό έξωτερικό δέν είναι τό ίδιο θέμα. Διότι θίγει όλόκληρη τήν ύπόστασι τής Έλλάδος ως χώρας ή μών.

Για να σταθί ή 'Ελλάς στην εποχή τής ζούγκλας και στόν φοβερά επικίνδυνο και άσταθι γεωπολιτικό της χώρο, χρειάζεται ισομμάχος. Και κάνει ότι μπορεί για να τούς απομακρύνει! Έχει έχθρους ισχυρούς και πρέπει να τούς αποδυναμώσει, ή να ισχυροποιηθί ή ίδια αναλόγως. Και κάνει ότι μπορεί για να τούς ...δυναμώσει και να αδυνατίσει ή ίδια!

Μέ ποιούς θά πολεμήσει τόν Σιωνισμό ή 'Ελλάς;

Μέ ποιούς θά πολεμήσει τήν Τουρκία ή 'Ελλάς;

Μέ ποιούς θά σώσει τήν έδαφική της ακεραιότητα ή 'Ελλάς;

Μέ τόν ...Μίντωφ; Μέ τόν ...Μουγκάμπε; Μέ τόν ...Ζίβκωφ; Μέ τόν ...Σαντάμ Χουσεΐν; Μέ τόν ...'Ασσαντ; Μέ τόν ...Καντάφι; Μέ τό ...Σαλβαντόρ; Μέ τήν ...Κούβα; Μέ τήν ...'Αλγερία; Μέ τήν ...'Αλβανία;

Κάποιοι έχουν καβαλλήσει τό καλάμι! 'Αλλά αν θέλουν κάτι τέτοιο, δέν τούς φταίει ή χώρα αυτή. 'Ας θυμηθοῦν ότι δέν είναι ή πρώτη φορά πού διαμελίζεται ένα κράτος στην 'Ιστορία. Πολωνία, Αυστρία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Γιουγκοσλαβία, Γερμανία διαμελίσθηκαν κατά καιρούς! Κορέα, 'Ινδία, Λίβανος, Κύπρος ακολούθησαν... Συρία, 'Ιράκ, 'Ιράν, 'Ιορδανία ακολούθουν ίσως... Πρέπει να προστεθί και ή 'Ελλάς μετά τήν Κύπρο;

'Όλοι συμφωνοῦμε ότι ό Σιωνισμός είναι ό μεγαλύτερος και ό πιό επικίνδυνος έχθρός του 'Ελληνισμού. 'Αλλά γι' αυτό ακριβώς, ή αντιμετώπισίς του χρειάζεται δύναμη, πονηρία, εύφύια και, προπάντων, περίσκεψη και έρείσματα. Χωρίς αυτά, ή καταστροφή είναι επί θύραις...

'Ας φροντίσει πρώτα ή έλληνική κυβέρνησις να βρη

ε ύ σ χ ή μ ο υ ς τρόπους να απαλλάξει τήν έλληνική οικονομία (βιομηχανία, έμπόριο και έγροτικές έπιχειρήσεις) από τήν όλο και μεγαλύτερη έβραιοσιωνιστική ιδιοποίησίς της...

'Ας φροντίσει πρώτα να διαφωτίσει τούς 'Ελληνες ως προς τόν πραγματικό ρόλο του Σιωνισμού και τών έδω εκπροσώπων του (πού περνούν για... 'Ελληνες!). 'Υπάρχουν τά στοιχεία και πόλυ έμπεριστατωμένα, αλλά τούς λείπουν τά μέσα εξαπλώσεως τής γνώσεως αυτής κι άς αφήσει τά κουλτουριάρικα «άπλώματα τής γνώσης», πού δέν είναι παρά εξαμβλώματα επζήμια...

'Ας φροντίσει να πάψει να διχάζη τούς 'Ελληνες, μέ τήν συνεχή άνοχή και ύποδαύλσι μάλιστα τών προσβολών προς τά θύματά τους και τίς διώξεις και φυλακίσεις τών 'Ελλήνων πού πίστευαν σε μία έθνική 'Ελλάδα...

'Ας φροντίσει να άνοίξει τόν κρυμμένο πάντα φάκελλο τής Κύπρου, φέροντας έτσι σε φώς τόν ρόλο του Σιωνισμού και τών έδω πρακτόρων του...

'Ας φροντίσει να άποκαταστήσει πραγματικά έρείσματα στά κράτη πού «μετροῦν» και όχι στις άνυπαρκτες «τριτοκοσμικές» βλακειές...

'Ας φροντίσει να χρησιμοποιήσει, πραγματικά και οργανωμένα, τήν 'Ελληνική Διασπορά, για να ύποστηριχθί διεθνώς ή πολιτική θέσις τής χώρας...

Και μετά - κι έμεις πρώτοι - όλοι θά συμφωνήσουμε ότι οι ύποθήκες τών προφητών του «έκλεκτου λαού» μπορούν να στραφοῦν και εναντίον του. Και θά βοηθήσουμε όλοι, πέρα από ιδεολογικές διαφορές... 'Εθνικά...

'Όποιος θέλει τά γένια, πρέπει να έχη και τά χτένια! Και, ως τώρα, τό ΠΑΣΟΚ μάς γέμισε γένια, αλλά πουθενά δέν είδαμε χτένια!

Πάντα ό 'ίδιος ...«Μπράντ»!

'Όλος ό κόσμος πλέον ξέρει τόν νόθο γιό γερμανοεβραίας από τό Κίελο, πού έγινε άξιωματικός του στρατού κατοχής τής Γερμανίας για να γίνη ...δήμαρχος Βερολίνου και καγγελλάριος τής Δυτ. Γερμανίας, όταν οι μεγάλοι χρειάσθηκαν κάποιον για να ξεπουλήσει τά πάντα στους Ρώσους, χωρίς άντάλλαγμα...

'Όλοι ξέρουν ότι ό γνωστός και καλά πληροφορημένος δημοσιογράφος Τζάκ 'Αντερσον έγραψε και έπίσημα πλέον, ότι ό «κύριος» αυτός ήταν ...έμμισθος πράκτορας και τής C.I.A. και τής K.G.B., επί σειράν ετών!

Και, τέλος, όλοι ξέρουν ότι του είχαν ρίξει και τόν κομμουνιστή πράκτορα Γκιγιώμ δίπλα του, για να ...τελειοποιηθί ό θαυμάσιος και ύποδειγματικός αυτός πίνακας ενός σοσιαλιστικού μεταπολεμικού «ήγέτου» τής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας...

Τώρα όμως έρχεται σε φώς και άλλο «κατόρθωμα». 'Η έφημερίδα «Μπίλντ» έγραψε, ότι στο γνωστό πλέον σκάνδαλο τών μυστικών έπιχορηγήσεων πολιτικών άνδρων και κομμάτων τής Γερμανίας από βιομηχάνους και τραπεζίτας, ενέχεται και ό 'ίδιος ό «Μπράντ», πού έλαβε 13 έκατομ. μάρκα σε ...δύο δόσεις (ό καημένος!) από τόν τραπεζίτη Φλίκ!

'Εξωμότης, πράκτορας, δίαυλος πρακτόρων και, τώρα, σοσιαλιστικά εξαγορασμένος από καπιταλιστή! 'Η εικόνα είναι - ίσως! - όλοκληρωμένη, χωρίς να ξεχνούμε και μερικές «πινελλιές» τής ιδιωτικής ζωής...

Και αυτός ό λαμπρός σύντροφος είναι... μεσολαβητής στο Κυπριακό μέ διθυράμβους του ΠΑΣΟΚ. 'Αν κρίνουμε από τίς λαμπρές «μεσολαβήσεις» του στα γερμανικά έθνικά θέματα, ξέρουμε τί περιμένει και τήν Κύπρο!

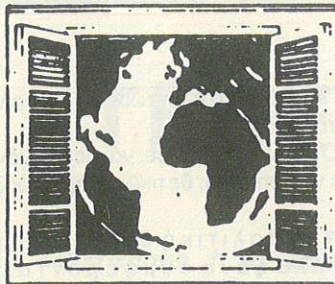
'Αλλά τί να περιμένη κανένας από τέτοιο γόνο; ●

Σιωνιστικές όμολογίες

Στήν «Μόντ» (8.7.82) διαβάσαμε τίς έξις άποκαλυπτικές όμολογίες τών Σιωνιστών για τόν ρόλο τής Διασποράς τους στον κόσμο.

Σε εξέτασι ενός έβραιογάλλου δημοσιογράφου από 'Ισραηλινό άξιωματικό πληροφοριών, στον Λίβανο:

'Ισραηλινός: Είστε πρώτα 'Εβραίοι και ύστερα δημοσιογράφος ή όχι...(!!!) Τά σχόλια περιττεύουν...

Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΤΥΠΑ...

Γιά μιάν ακόμη φορά αποδείχθηκε ότι ο Σιωνισμός μπορεί να κάμει ό,τι θέλει, όποτε θέλει, όπως θέλει, όταν θέλει, χωρίς κανείς να είναι σε θέση να τον σταματήσει!

Ανεξαρτήτως της πολύ «ειδικής» φύσεως του προβλήματος του Λιβάνου, ότι δηλαδή ένα κρατίδιο, σε στρατηγική περιοχή, βρέθηκε να αποτελείται από δύο θρησκείες και τρεις φυλές, να μην έχει στρατό και να κατέχεται από... τέσσερις στρατούς, τό γεγονός παραμένει ότι κανένα κράτος στον κόσμο, πλὴν τῶν δύο υπερδυνάμεων, δέν θά μπορούσε νά εισβάλλη ἔτσι, νά καταλαμβάνη ἔτσι, νά βομβαρδίζει ἔτσι, νά συλλαμβάνη ἔτσι, νά ἐκτελή ἔτσι, νά μεταφέρει πληθυσμούς ἔτσι, νά προσαρτῆ ἔτσι, νά ἀδιαφορή ἔτσι γιά τήν διεθνή κοινή γνώμη... Ἐκτός τοῦ Ἰσραήλ καί τοῦ Σιωνισμοῦ!...

Τό πρόσημα τῶν ἀντεκδικήσεων γιά τίς τρομοκρατικές ἐνέργειες τῆς Ο.Α.Π., πού ἐπικαλεῖται τό Ἰσραήλ, δέν εἶναι βέβαια οὔτε κατά διάνοιαν σοβαρό γιά νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Δέν εἶναι κἄν προπέτασμα καπνοῦ πλέον καί τό ἴδιο τό Ἰσραήλ τό ἐγκατέλειψε ἀπό τήν δεύτερη μέρα τῆς εἰσβολῆς, ὁμολογώντας τόν πραγματικό σκοπό του: τήν ἐξόντωση τῆς Ο.Α. Παλαιστίνης καί τήν ἐπιβολή τῆς «ἐβραϊκῆς εἰρήνης» στήν περιοχή.

Εἶναι πιθανότατον, ἄν ὄχι βέβαιον, ὅτι ἡ «ἐβραϊκή εἰρήνη» παρουσιάζεται περίπου ὡς ἑξῆς:

α) Ἐξόντωση ὄλων τῶν δομῶν καί ὑποδομῶν τῆς Ο.Α.Π. στόν Λίβανο, τελευταῖο καί μοναδικό μέρος ὅπου μπορούσε νά ὑπάρξη καί νά στηριχθῆ ἐνόπλις μιά πολιτική ὄντοτητα τῆς Ο.Α.Π., στά κατεχόμενα ἐδάφη καί διεθνῶς.

β) Ἡ ἐκδίωξις τῶν Συριακῶν στρατευμάτων καί πυραύλων ἀπό τόν Λίβανο καί ὁ περιορισμός τους μέσα στήν Συρία, ὥστε καί τό Ἰσραήλ νά μήν ἀπειληθῆ καί τό καθεστῶς τῆς Συρίας νά ταπεινωθῆ, σέ σημεῖον ὥστε νά πέσει ἀπό τίς ἐσωτερικές ταραχές καί ἀντιθέσεις πού ὑπάρχουν. Τά προηγούμενα τῶν αἰματηρῶν θρησκευτικῶν καί πολιτικῶν ταραχῶν στό Χόμς, στό Χαλέπι καί στήν ἴδια τήν Δαμασκό, καθῶς καί ἡ πιθανή ἐξέλιξις τῆς παλαιᾶς ἐχθρότητος μεταξύ Ἰράκ καί Συρίας καί τῆς νέας μεταξύ Ἰράν καί τῶν δύο, ἀνοίγει μεγάλους «ὀρίζοντες» στό Ἰσραήλ.

γ) Ὁ διαμελισμός εἰ δυνατόν τοῦ Λιβάνου, σέ δύο ἢ τρία κράτη: ἕνα μουσουλμανικό - ἀραβικό στόν βόρειο Λίβανο (Τριπολις), ἕνα χριστιανικό (φιλικό) στόν κεντρικό Λίβανο (ἀπό Ζουνιέ ὡς τήν Σιδῶνα περίπου) καί προσάρτησις τοῦ νοτίου τμήματος, μέ τήν Τύρο. Τό τελευταῖο αὐτό, ἄν δέν εἶναι δυνατό νά ἐπιτευχθῆ, θά ἀντικατασταθῆ πιθανῶς μέ μιά ζώνη οὐδετερότητας, μέ διεθνή στρατεύματα στήν ζώνη αὐτή (ὡς τήν Σιδῶνα). Καί φυσικά, ὑπογραφή εἰρήνης, συνεργασίας μέ τό χριστιανικό κράτος.

δ) Ἀπελευθερωμένο πλέον τό Ἰσραήλ ἀπό τήν πίεσι τῆς Συρίας καί τῆς Ο.Α.Π., ἔχοντας ἐπεκτείνει τά σύνορά του πρός βορράν καί μέ τήν προσάρτησι τοῦ Γκολάν, θά στραφῆ πρός τήν δυτική ὀχθη τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου εἶναι πιθανότατο πλέον νά μή βρῆ δυσκολίες στήν προσάρτησί του, ἐν καιρῷ τῶ δέοντι, ἐπωφελοῦμενο τῆς ἀπογοητεύσεως ἀπό τήν ἐξόντωση τῆς Ο.Α.Π. Συγχρόνως θά προσαρτήσῃ τήν ζώνη τῆς Γάζας.

ε) Τέλος, θά καλέσῃ πλέον ἀπό θέσεως ἰσχύος τόν Χουσεΐν τῆς Ἰορδανίας (ὁ ὁποῖος θά ἔχη ἀπομείνει μόνος!) σέ ὑπογραφή εἰρήνης, ἀναγνωρίσεως καί συνεργασίας, πράγμα πού θά εἶναι πολύ δύσκολο, ἄν ὄχι ἀδύνατο, νά τό ἀρνηθῆ...

Ανεξαρτήτως τοῦ πόσο χρόνο θά χρειασθοῦν οἱ διαδικασίες αὐτές, εἶναι δύσκολο νά φαντασθῆ κανείς τί καί ποῖο ἐμπόδιο θά ὑπάρξη στήν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου αὐτοῦ. Οἱ Ἀραβες εἶναι πολυδίχασμοι καί οὐσιαστικῶς ἀνήμποροι ἀντιδράσουν. Ἡ Αἴγυπτος, παρ' ὅλους τούς ἐλιγμούς πού προσπαθεῖ νά κάμει γιά νά δικαιολογήσῃ τήν στάσι της, οὔτε θέλει, οὔτε μπορεῖ νά ξαναρχίσῃ τίς παλαιές ἐχθροπραξίες. Ἡ Συρία εἶναι οὐσιαστικῶς ἐκτός μάχης, ἐνῶ τό Ἰράκ, μετά τήν ἧττα του στήν Περσία, θά βρεθῆ σέ περίοδο ἐσωτερικῶν ἀναστατώσεων καί ἀχρηστευμένο γιά πολύν καιρό. Ἐκτός αὐτοῦ, εἶναι καί χρεοκοπημένο οἰκονομικά, μέ τεράστιες ζημίες στήν πετρελαιομηχανική ὑποδομή του. Ἡ Ἰορδανία δέν μετρά, ἐνῶ ἡ Σαουδική Ἀραβία καί τά Ἐμιράτα ἔχουν ἄλλους σκοπούς καί ἄλλες ἀνησυχίες ἀπό τό νά πολεμήσουν τό Ἰσραήλ, ἀπό τό ὁποῖον ἄλλωστε ἀπέχουν ἄρκετά, ὥστε οὔτε νά ἐνοχλοῦνται, ἀλλά οὔτε καί νά μποροῦν νά κάμουν τίποτα. Τέλος, ἡ Λιβύη βρίσκεται σέ πλήρη κρίσι, ἔχοντας χάσει τό παιγνίδι στό Τσάντ καί τούς περισσότερους πελάτες τῶν πετρελαίων της, χρεωστῶντας ἤδη ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων δολλαρίων!

Ὀλόκληρη ἄλλωστε ἡ στάσις τῶν Ἀραβικῶν κρατῶν στήν λιβανική κρίσι, ἀπετέλεσε περισσότερο τραγικωμῶδια, παρά ὀτιδήποτε ἄλλο. Οὔτε κἄν μιά στοιχειώδη πολιτική συνεννόηση σέ μιά ἀπλή διάσκεψι δέν κατόρθωσαν νά ἐπιτύχουν, κατά βάθος ὅμως, εἶναι σαφές, ὅτι οἱ Παλαιστίνιοι τοῦς ἐνοχλοῦν σέ τελική ἀνάλυσι καί δέν εἶναι καθόλου δυσαρεστημένοι στήν ἰδέα νά τελειώσῃ ἡ ἱστορία τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος τῆς Ο.Α.Π. Καί αὐτό γιά πολλούς λόγους:

α) Διότι ξέρουν ὅτι ἡ Ο.Α.Π. τοῦς παρασύρει συνεχῶς σέ πολέμους μέ τό Ἰσραήλ, τοῦς ὁποῖους δέν μποροῦν νά κερδίσουν, γιά πολύν καιρό ἀκόμη.

β) Διότι ἡ ἀδυναμία τους αὐτή, τοῦς ὑποχρεώνει σέ ἀδράνεια, ἡ ὁποία εἶναι πολύ ἐπικίνδυνη γιά τήν σταθερότητα τῶν καθεστώτων τους, ἀκόμη καί τῶν

λεγομένων «προοδευτικών», όπως τής Συρίας και του Ιράκ.

γ) Διότι οι Παλαιστίνιοι έπωφελούνται απ' αυτά για να τούς εκβιάζουν τήν ύποσπρηξι, ή όποία όδηγει σε νέες καταστροφές.

δ) Διότι ή υπόθεσις τών Παλαιστινίων έχει καταστή ή κοινή συνειδησις όλων. Καί είναι γνωστόν ότι ή κοινή συνειδησις καταλήγει κάποτε σε αντίπαθεια καί μίσος πρός τό αίτιό της!

Άλλά οι άτυχοι Παλαιστίνιοι δέν έχουν μόνον αυτό τό πρόβλημα, διότι μέ τήν άπελπισία στήν όποία τούς ώθησαν από 30 χρόνια, τούς όδήγησαν στήν γνωστή διεθνή τρομοκρατική δράσι, ή όποία τούς έφερε αντιμετώπους μέ τά περισσότερα κράτη του κόσμου. Συγχρόνως, μέ τήν δράσι τους, κρατούν συνεχώς άναμμένη τήν πυριτιδαποθήκη τής πετρελαιοφόρου Μ. Ανατολής καί δημιουργούν έτσι συνεχή κίνδυνο παγκοσμίου πολέμου. Ούτε οι ΗΠΑ, ούτε ή ΕΣΣΔ θέλουν τήν συνέχισι του τραγικού αυτού παιγνιδιού. Η έγκατάλειψις τής Ο.Α.Π. από τήν

ΕΣΣΔ καί ή βοήθεια τών ΗΠΑ στο έργο έξοντώσεώς της, είναι χαρακτηριστικά συμπτώματα!

Σέ τελική άνάλυσι, ή Ο.Α.Π. κατόρθωσε να μείνη μόνη, ενώ τό Ισραήλ κατόρθωσε να βοηθηθι, θετικώς ή άρνητικώς, από παντού...

Είναι γεγονός ότι ή πολιτική έγκειται στο να ταυτίζησ τά μεγάλα ξένα συμφέροντα μέ τά δικά σου καί όχι τά δικά σου μέ τά ξένα. Καί ότι τό Ισραήλ τό έχει από καιρό κατορθώσει, σε αντίθεσι μέ τήν Έλλάδα π.χ. Δέν παύει όμως να είναι άλλο τόσο γεγονός, ότι μόνο τό Ισραήλ είναι σε θέσι να κάνη αυτά τά άπίστευτα πού γίνονται, χωρίς να ένοχληθι από κανέναν.

Κι αυτό άποδεικνύει δύο βασικά γεγονότα:

α) "Ότι ό Σιωνισμός είναι παντού πανίσχυρος καί κίνδυνος για όλα τά έθνη του Κόσμου.

β) "Ότι ό κυνισμός καί ό νόμος τής ζούγκλας είναι οι μόνοι σημερινοί κοινοί παρονομασταί...

Περί Δημητρώφ!

Οι προσπάθειες τών θλιβερών κυβερνήσεων τής «δημοκρατίας του 74», είτε τής Ν.Δ., είτε του ΠΑΣΟΚ να «περιποιηθούν», να κολακεύουν καί να καλοπιάνουν τούς γουρουνομούτες τών Βαλκανίων, έχουν από καιρό υπερβι τά όρια του έθνικου έξευτελισμού καί τής προκλήσεως πρός τήν Ιστορία.

Έτσι, είδαμε τόν άλλοτε πρωθυπουργό να κολακεύι μέ κάθε τρόπο - κάθε τρόπο! - τόν δικτάτορα Ζίβκοφ καί τό οικογενειοκρατικό καθεστώς του, φθάνοντας στο σημείο να δεχθι να του παραδώσ Βούλγαρο φυγάδα (πού αναγκάσθηκε να αυτοκτονίσι, πρός δόξα τής νεοδημοκρατικής ήθικης!). Άλλά περί Νέστου, καμμιά άπολύτως ύποχώρησις τών «φίλων» τής βλακειας μας...

Είδαμε τήν τραγικομωδιά να επαναλαμβάνεται για ρυθμούς ...λαϊκής επίθεωρήσεως, χωρίς κανένα άπολύτως θετικό άντάλλαγμα σις (α)φιλότιμες προσπάθειές μας.

Είδαμε - ώ του άισχους! - να συμμετέχι ή Έλλάς στον έορτασμό τών 1300 ετών ίδρύσεως τής Βουλγαρίας! Μάλιστα... Έορτάσαμε δηλαδή τισ σφαγές του Κρούμνου, του Συμεών. του Σαμουήλ, τής Ρωμυλίας, τών Κομιτατζήδων, του

Δοξάτου, τής Δράμας!

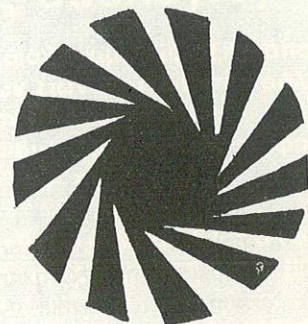
Λαοί πού λησμονούν τήν ντροπή, τυφλώνονται, ή χάνουν τό μυαλό τους, είναι καταδικασμένοι από τήν Ιστορία, αν δέν συνέλθουν καί δέν άποβάλουν τό μίasma τής παρακμής τών «ίθυνόντων» τους.

Λαοί πού γελοιοποιούνται, όπως στήν τελευταία «πάρασασι» όπου ό Πρωθυπουργός τόλμησε να έορτάσι τόν ...Δημητρώφ, τόν κήρυκα δηλαδή του διαμελισμού τής Έλλάδος καί αίμοσταγι τύραννο - γκαουλάιτερ τών Ρώων, λέγοντας τό άμίμητο «ό Δημητρώφ είναι άγαπητός σε κάθε γωνία τής Έλληνικης γής» (!!!!!) τέτοιοι λαοί παύουν να παίζουν όποιοδήποτε ρόλο στήν διεθνή πολιτική...

Όπωςόδηποτε, ένας υπεύθυνος πρωθυπουργός δέν ήπρεπε να παρασύρεται από κανένος είδους αισθήματα πού τυχαίνει ίσως να υπάρχουν. Διότι ξέρει - πρέπει να ξέρι, ότι στήν πολιτική δέν υπάρχουν αισθήματα. Μόνο συμφέροντα. Δέν υπάρχουν γελοιότητες. Μόνο σοβαρότητα. Καί γρήγορα θά άντιληφθι, όπως καί ό πρό-κατοχός του, ότι οι «Δημητρώφ» θά τόν εξαπατήσουν, όπως πάντα...

ΣΤΟΧΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ;

«'Επί 4.000 χρόνια, ή 'Ελλάς επέζησε εις πείσμα τῶν 'Ελλήνων!». Παλαιό, γνωστό καί ἐν πολλοῖς σωστό γνωμικό, πού κατήντησεν εὐφυολόγημα, ἐνῶ θά ἔπρεπε νά προκαλῆ ἀνατριχίλα. Διότι θέτει ὑπό ἀμφισβήτησι ἕνα βασικό χαρακτηριστικό τῶν 'Ελλήνων: τήν ἱστορική προσαρμοστικότητα, ἡ ὁποία τοὺς ἐπέτρεψε νά διατηρήσουν τὰ οὐσιαστικά χαρακτηριστικά τῆς φυλῆς τους – ἀρνητικά καί θετικά – μέσα ἀπό τρομακτικές ἱστορικές ἀντιξοότητες.

Ἡ σύγχρονη ἐποχή δέν ἐπιτρέπει εὐφυολογήματα. Ἀπαιτεῖ μόνον εὐφύια. Διότι εἶναι ἐποχή ἐξοντωτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Εἶναι ἐποχή κυριαρχίας τοῦ «νόμου τῆς ζούγκλας», κατὰ τήν ὁποίαν αὐτή ἡ ἴδια ἡ κατευθυνόμενη εἰσβολή τοῦ Διεθνισμοῦ, τοῦ Ἴσοπεδωτισμοῦ, τοῦ Συμμορφωτισμοῦ τῆς «μόδας» καί τῆς Ὁμοιομορφίας, φέρει σέ παροξυσμό τήν ἀντίθεσί τους, τόν Ἐθνικισμό, ὁ ὁποῖος γίνεται ἐνστικτωδῶς, ἡ μόνη σάνίδα σωτηρίας τῶν Ἐθνῶν καί μοναδικός δρόμος ἀντιδράσεως τους ἐναντίον τῆς κρυφῆς δυνάμεως πού ἐπιχειρεῖ τήν ἰδοπέδωσί τους, τήν ἐξάλειψι τῶν φυσικῶν διαφοροποιήσεών τους σέ ὀντότητες καταναλώσεως καί πρὸς κατανάλωσι. «Ὅλα μέ τοὺς Λαούς, τίποτα γιά τοὺς Λαούς», εἶναι σήμερα τό γνωμικό πού κυριαρχεῖ παντοῦ.

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ εὐφύια φαίνεται ὅτι ἐξέλιπε τελευταίως ἀπό τό ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες δέν κατάλαβαν ὅτι εἶναι σήμερα ὑπεύθυνοι ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ τους, ὅπως καί ἐναντι τῶν προηγούμενων καί τῶν μελλοντικῶν. Νομίζουν, ἴσως, ὅτι ἐξακολουθοῦν νά ζοῦν εἴτε σέ ἐποχές πού αὐτοὶ καθόριζαν τίς τύχες τοῦ πολιτισμοῦ, εἴτε σέ ἐποχές πού ἄλλοι καθόριζαν τίς δικές τους τύχες, μέ τό δικαίωμα τοῦ κατακτητοῦ. Οἱ πολιτικές τους «ἡγεσίες», προϊόντα ἑνός συστήματος αὐτοεπιλογῆς καί ὄχι ἐπιλογῆς, προϊόντα ψευδοεκλογικῶν μαγειρειῶν, κληρονομικῆς ἢ δημαγωγικῆς ἀναδειξεως, εἶναι ἀνίκανες νά συνειδητοποιήσουν τίς ἐπιταγές ἐπιβιώσεως τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Δέν εἶναι ἡγεσίες, διότι οὐδέποτε προπορεύθηκαν, οὔτε ὠδήγησαν τόν Ἑλληνικό Λαό. Εἶναι οὐραγοί, διότι πάντοτε σύρθηκαν πίσω ἀπό ἀνθρώπους καί γεγονότα. Οὐδέποτε προέβλεψαν, οὔτε πρόλαβαν προβλήματα. Πάντοτε προσπάθησαν νά τὰ σκεπάσουν, νά συμβιώσουν μ' αὐτά καί νά ἐπιβιώσουν ἀπλῶς μετά ἀπ' αὐτά, τρέχοντας πίσω ἀπό ἕνα τραῖνο, πού βρισκόταν πάντα μιά στάσι μπροστά τους. Ἀποβλέποντας στό βραχυπρόθεσμο, ἔχασαν ὀριστικά τό μακροπρόθεσμο. Ὁχυρώθηκαν πίσω ἀπό μεγάλα λόγια καί κούφιες θεωρίες, δῆθεν κοσμογονικές, ὅπως τοῦ «ριζοσπαστικοῦ φιλελευθερισμοῦ» καί τοῦ «δημοκρατικοῦ σοσιαλισμοῦ», τῶν ὁποίων τό ἀνέφικτο στήν πράξι καί οἱ συνέπειες τῆς παραλογικῆς τίς καταδιώκουν σήμερα, παραλύοντας κυριολεκτικά τίς πολιτικές, τίς οικονομικές καί τίς κοινωνικές δομές τοῦ Ἑλληνικοῦ

Λαοῦ. Δημιούργησαν πλήρη σύγχυσι ἐννοιῶν καί λέξεων, ἰδεῶν καί δοξασιῶν, σέ σημεῖο πού ἔχασαν καί τήν στοιχειώδη ἐπίγνωσι τῆς πολιτικῆς καί ἰδεολογικῆς ταυτότητός τους, μέ ἀποτέλεσμα ἡ «δεξιὰ» νά μὴν τολμᾷ νά πῆ ὅτι εἶναι δεξιὰ καί νά κἀνῃ τήν πολιτική τῆς ἀριστερᾶς καί ἡ «ἀριστερά» νά δημαγωγῇ ὄλο καί περισσότερο πρὸς τ' ἀριστερά, ἀλλά νά κἀνῃ οὐσιαστικά τήν πολιτική τῆς δεξιᾶς, ἐπεκτείνοντας πλέον τήν πλήρη σύγχυσι καί στὸν λαϊκὸ κορμό.

Ἡ «δεξιὰ» παρήκμασε διότι ἔχασε τὰ ἰδεολογικά στοιχεῖα καί τίς ἀρχές καί ἀξίες τῆς ταυτότητός της. Παραδέχτηκε οὐσιαστικά τήν ὀρθότητα τῶν ἐπαγγελιῶν καί τῶν ἐξωπραγματικῶν δημαγωγιῶν τῆς «ἀριστερᾶς». Περιορίσθηκε σέ μιά ματαιὰ προσπάθεια νά πείσῃ, ὅτι μόνον αὐτή θά μπορούσε νά κἀνῃ τήν πολιτική τῶν ἀντιπάλων της. Λησμόνησε ὅτι, ἔτσι, ἀπογυμνωμένη ἀπὸ δική της πολιτικῆς ἰδέας, μετουσιωνόταν σέ ἄδειο ἀσκή... Μὴ ἔχοντας τίποτα νά προσφέρῃ, δέν μπορούσε καί τίποτα νά ζητήσῃ καί ὅπως ἄλλοτε ὄχι τήν ἐξουσία. Χάνοντας τήν πολιτιστικῆ ἐξουσία, ἦταν μαθηματικά βέβαιο ὅτι ἔχανε καί τήν πολιτικῆ ἐξουσία.

Ἡ «ἀριστερά» παρήκμασε πρὶν ὠριμάσῃ κᾶν. Προσηλωμένη σέ ἐξωπραγματικούς δογματισμούς καί στήν «μαγεία τῶν λέξεων», προσπαθεῖ νά ἀνεγείρῃ τήν ἐξαλλῆ λογοκοπία σέ πολιτικῆ καί νά συμβιβᾶσῃ τὰ γεγονότα μέ τὰ δόγματα. Ἀπλῶς περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τόν ἑαυτὸ της, κάνοντας διανοητικὴ ὀμφαλοσκοπῆσι. Ἀδυνατεῖ νά καταλάβῃ τήν σύγχρονη στυγνὴ πραγματικότητα τοῦ ἐξοντωτικοῦ πολιτικοῦ καί οικονομικοῦ πολέμου πού χαρακτηρίζει τίς διεθνεῖς σχέσεις, ἀλλὰ ἀντίθετα, μεταφέρει τόν πόλεμο αὐτὸ στό ἐσωτερικὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Σώματος, ὀξύνοντας συνεχῶς μιά τεχνητὴ «πάλη τῶν τάξεων», πού νομίζει ὅτι θά τήν βοηθήσῃ στήν ἐπιτυχία τῶν δογματικῶν μεταρρυθμίσεών της. Στήν πραγματικότητα, ἀποδυναμώνει τελείως τίς δυνατότητες συσπειρώσεως καί ἐπιβιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, καλλιεργώντας συνεχῶς περισσότερο τίς ἤδη ὑπάρχουσες καί, τόσο ἀκριβὰ πληρωμένες στό παρελθόν, φυσικῆς διχαστικῆς τάσεις τῶν Ἑλλήνων. Ἀδυνατεῖ νά καταλάβῃ ὅτι οἱ μεταρρυθμίσεις τῆς κοινωνίας, ἡ δικαιότερη κατανομή τοῦ πλοῦτου, ἡ προστασία τῶν ἀδυνατοτέρων, τῆς ἐργασίας, τῆς ποιότητος ζωῆς, εἶναι ἀπλῶς λέξεις χωρὶς περιεχόμενο καί γράμματα χωρὶς ἀντίκρουσμα, ἐφ' ὅσον δέν μπορεῖ νά βρῇ ἀκριβῶς τό ἀντίκρουσμα, τόν τρόπο πραγματοποιήσεώς τους... Ὅτι ὁ τρόπος πραγματοποιήσεως περνᾷ ὑποχρεωτικά ἀπὸ τὴν δημιουργία πλοῦτου, δηλαδὴ παραγωγῆς, ἀλλὰ καί παραγωγικότητος, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐπένδυσι καί ἀπὸ τὴν ἐργασία σέ συνεχῆ αὔξησι. Διότι «οὐκ ἂν λάβῃς παρά τοῦ μὴ ἔχοντος» καί ἂν ὁ πλοῦτος ζητηθῇ ἀπὸ τό ἐξωτερικόν, δέν θά σημαίνῃ παρά χρέος καί οὐσιαστικῆ ὑποδούλω-

σι... "Οτι ή επένδυσις χρειάζεται κίνητρα και κλίμα εμπιστοσύνης για την μελλοντική απόδοσή της και όχι θέσι της υπό κατηγορία, υπό φορολογικό διωγμό και απειλές αντικαταστάσεώς της από κρατική δραστηριότητα, για την όποιαν αντικαταστάσεώς της από κρατική δραστηριότητα, για την όποιαν ούτε δυνατότης, ούτε μηχανισμοί υπάρχουν... "Οτι παραγωγικότης σημαίνει περισσότερη εργασία, σε πρώτο στάδιο, για δημιουργία οικονομικών και ανθρώπινων προϋποθέσεων τεχνικού έκσυγχρονισμού και υποκαταστάσεως της ποσότητος εργασίας με την ποιότητα εργασίας, σε δεύτερο στάδιο και όχι έξοντωτικές για την οικονομία συγκρούσεις και άπεργίες, με σκοπό την συνεχή αύξησι παροχών και προνομίων υπέρ των κλάδων και εις βάρος του συνόλου και της παραγωγικότητος... "Οτι μόνον έτσι καταπολεμάται ο πληθωρισμός και όχι με κρατικές δαπάνες χωρίς παραγωγικό αντίκρυσμα, δηλαδή με κοπή χαρτονομισμάτων!

Ούτε ή «δεξιά» που έχασε τον έαυτό της, ούτε ή «άριστερά» που δέν βρήκε ποτέ τον δικό της, τά κατάλαβαν αυτά. Άλλά οι έπιπτώσεις της παρανοϊκής και παραλογικής θύελλας θά είναι τραγικές. Χωρίς ουσιαστική αντίπολιτευσι, ή σοσιαλομανής κυβέρνησις προχωρεί σε συστηματική έξόντωσι της οικονομίας, του νομίσματος και σε ολοκληρωτική άλωσι του κρατικού μηχανισμού. Σκοπός της: ή αλλαγή του Συντάγματος, ή εγκαθίδρυσις σοσιαλιστικού κράτους και ή δημιουργία ουσιαστικού μονοκομματικού, ή τουλάχιστον όλιγοκομματικού σοσιαλιστικού πολιτικού πλαισίου, αν της άφεθ ή χρόνος. Με τον πληθωρισμό και ιδίως με τους φόρους - πρωτοφανείς και παράλογους - θά έξοντώση την άτομική πρωτοβουλία. Με τον θεσμικό μηχανισμό του ολοκληρωτικού κόμματος, θά προσπαθήση να την αντικαταστήση. Με τον πάντα κρυφό «φάκελλο Κύπρου», θά κτυπήση, σε κατάλληλα έπιλεγμένη στιγμή την αντίπολιτευσι. Με τις έντυπώσεις, θά προχωρήση σε εκλογές προεδρικές και βουλευτικές και κατόπιν σε νέο Σύνταγμα. Η εξαπόλυσις της Δυναμικής αυτής άρχισε ήδη. Θά ολοκληρωθ ή;

Τήν ώρα που ή Έλλάς βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο διεθνών περιπετειών, που ή Τουρκία χρησιμοποιείται ως μοχλός του Διεθνούς Σιωνισμού έναντιον της και χρησιμοποιεί τις εύκαιρίες που της δίδονται - όπως και τό 1974 - ή κυβέρνησις άρκεΐται σε συνθηματολογία και δημοκοπία περι «αλλαγής», ενώ ή μόνη έπιλογή αλλαγής που φαίνεται στον όρίζοντα είναι ή

κομμουνιστικοποίησης, ή ό διαμελισμός, ή και τά δύο ακόμη. Θά ολοκληρωθουν;

Τήν ώρα που ή Έλλάς πρέπει να προετοιμάση νέες γενεές έπιστημόνων, τεχνητών και γενικά κατηρημένων Έλλήνων, ώστε να αντιμετώπιση, έστω και σχετικά, τις έπερχόμενες προκλήσεις του μέλλοντος, ή Παιδεία και οι νέοι καταστρέφονται συστηματικά, παραδιδόμενοι σε άναρχία, πνευματική τρομοκρατία και καταστροφικούς πειραματισμούς, άποπροσανατολίζοντας όριστικά και άποκόπτοντας την νέα γενεά από όλες τις ρίζες της. Θά ολοκληρωθ ή;

Τήν ώρα που ή Έλλάς πρέπει να καλλιεργήση περισσότερο παρά ποτέ τον Έθνικισμό, ώστε να έπιβίωση μέσα στον παροξυσμό των Έθνικισμών που την περιβάλλουν, ένοκύπτει αντίθετα μια διεθνιστική πλύσις έγκεφάλου, με βασικά όργανα τά μέσα μαζικής (άν)ένημερώσεως. Θά ολοκληρωθ ή;

Τήν ώρα που όλα δείχνουν ότι μόνον οι λαοί που θά έκσυγχρονίζου συνεχώς τά όργανα παραγωγής τους, άποταμιεύοντας και επενδύοντας συνεχώς και περισσότερο πλούτο, θά έπιζήσουν, ή Έλλάς σπαταλά τον πλούτο της σε παροχές και καταδικάζεται σε άφανισμό από έλλειψι επενδύσεων. Θά ολοκληρωθ ή;

Τήν ώρα που τά περισσότερα κράτη και λαοί της Εύρώπης άνησυχούν από την δημογραφική άσθένεια της ύπογεννητικότητος, που έπέφεραν οι καλλιεργηθείσες μόδες και ψευδοεπιστημονικές άπόψεις περι ύπερπληθισμού και φεμινισμού, κακώς έννοουμένου, ή Έλλάς βυθίζεται, καθυστερημένη όπως πάντα, στο τέλμα αυτό και στην συστηματική καταστροφή της οικογενείας. Θά ολοκληρωθ ή;

Τήν ώρα που ή άνάγκη κοινωνικής άλληλεγγύης και έθνικής ένότητος άποτελούν προϋποθέσεις έπιβίσεως σ' έναν ξέφρενα ανταγωνιστικό κόσμο, ή Έλλάς βυθίζεται σε πρωτοφανή σε παροξυσμό άτμόσφαιρα «πάλης των τάξεων» και έθνικού διχασμού. Θά ολοκληρωθ ή;

Πρέπει να γίνη αντιληπτό από τό σημερινό πολιτικό κατεστημένο της άρνήσεως, είτε κυβερνητικό είτε όχι, ότι είναι άπόλυτα και άκέραια υπεύθυνο για την άρνητική πορεία της χώρας. Είτε αυτοί που την άρχισαν, είτε αυτοί που την άποτελειώνουν, είναι έθνικά υπόλογοι και θά κληθούν έτσι ή άλλοιως να πληρώσουν. Οι ιστορικοί νόμοι είναι σαφείς, με δική τους νομοτέλεια: Σε ίδιες αιτίες, αντίστοιχούν πάντα ίδια άποτελέσματα.

*Τώρα
ή
«έλεύθερη σκέψις»
σπίτι σας*

*"Οπου και αν εύρίσκεσθε,
γράψτε μας ή τηλεφωνήστε μας
και όποιοδήποτε βιβλίο ζητήσετε
θά έλθη στό σπίτι σας.*

ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΕΟΚ

Πίσω και πέρα από τίσ θριαμβολογίες

Η ένταξις τής Ελλάδος στην ΕΟΚ είναι ένα γεγονός τελεσμένο, ανεξάρτητα από τίσ απόψεις και τίσ επιθυμίες του κάθε Έλληνα, αλλά και του κάθε δυτικοευρωπαίου άκομα. Είναι κι αυτό ένα από τά περιεργα τής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όπου οι λαοί ψηφίζουν – τουλάχιστον έτσι υποτίθεται! – ένα κόμμα και, ίσως, ένα πρόγραμμα και βρίσκονται ύστερα αντιμέτωποι μ' ένα... άλλο κόμμα, ή μέ ένα συνδυασμό κομμάτων στην διακυβέρνησί τους, τά όποια τούς οδηγούν σέ πρωτοβουλίες και τετελεσμένα γεγονότα χωρίς νά τούς ρωτήσουν.

Πρέπει πάντως νά όμολογηθί, ότι στην περίπτωση τής Ελλάδος, οι έκτιμήσεις πρέπει νά μετριασθούν μέ αποχρώσεις, σέ ότι τουλάχιστον άφορά τήν ένταξι της στην ΕΟΚ. Γιατί ή Ν. Δημοκρατία δέν απέκρυψε στούς Έλληνες τήν πρόθεσί της νά εντάξη τήν χώρα, όπωσδήποτε και μέ όποιοδήποτε έστω τίμημα. Καί οι Έλληνες τό 1977, κατά 41% τήν έψήφισαν, όπως έψήφισαν και κατά άπόλυτη πλειοψηφία υπέρ τής ΕΟΚ, έφ' όσον τό θέμα αυτό ήταν σέ όλα τά προγράμματα κομμάτων, μέ θέσεις τους υπέρ ή κατά. Τά δύο σαφώς αντίθετα μέ τήν ένταξι κόμματα (ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕΕ) έλαβαν 34% τών ψήφων, ένώ τά υπέρ τής έντάξεως (Ν.Δ., Ε.Π., ΕΔΗΚ, ΚΚΕσ κλπ.) έλαβαν 65% τών ψήφων. Συνεπώς, ή κυβέρνηση του 1977 μπορεί δικαίως νά ισχυρισθί ότι ή πολιτική της, σ' αυτόν τόν τομέα τουλάχιστον, είχε τήν έγκρισί τής μεγάλης πλειοψηφίας του έλληνικού λαού, χωρίς νά λησμονηθί ότι και μέσα στό ΠΑΣΟΚ άκόμη, οί απόψεις είναι διχασμένες, όπως τό απέδειξε ή άποκάλυψις τής ύπάρξεως τής λεγομένης «τάσεως Σημίτη», πού δέχεται τήν ένταξι μέ όρισμένες έπιφυλάξεις.

Άλλά οι «άποχρώσεις» σταματούν εκεί. Γιατί άν ό λαός είναι «υπέρ», αυτό δέν σημαίνει πολλά πράγματα. Είναι κανείς «υπέρ» ή «κατά», μέ πολλούς τρόπους. Άλλά βασική προϋπόθεση είναι νά ξέρη περί τίνος πρόκειται. Καί για νά ξέρη, πρέπει νά είναι κατά τό δυνατόν όρθά πληροφορημένος, δηλαδή έστω και κατά προσέγγισιν άντικειμενικά. Στό σημείο αυτό, όχι μόνο πούσιν οι «άποχρώσεις», αλλά μπορεί κανείς νά ισχυρισθί ότι ή κυβέρνησις τής Ν.Δ. κινήθηκε κατά άπαράδεκτο και, σέ τελική άνάλυσι, έθνικά επιζήμιο τρόπο.

Δέν μπορεί νά κατηγορηθί – παρ' όλα όσα λέγονται – ότι «θυσίασε τά συμφέροντα τής χώρας στίς έπιδιώξεις της», όπως θά άποδειχθί παρακάτω. Άλλά μπορεί νά κατηγορηθί άνετα και άντικειμενικά, ότι παρουσίασε τήν ύπόθεσι τής έντάξεως κατά τρόπον άπολύτως μονόπλευρο, «όταν» τήν παρουσίασε...

Πράγματι, όλόκληρη ή διαδικασία πού άκολούθησε ή Ν.Δ. μπορεί νά συνοψισθί σέ δύο σημεία: Κράτησι τών δεδομένων τής έντάξεως μυστικών και του λαού σέ πλήρη άγνοια. Κατόπιν, βομβαρδισμός τους μέ θριαμβολογία και μονόπλευρη αλλά και τελείως άφελη «διαφώτισι», ως πρός έλάχιστα μόνο σημεία τής ουσιαστικής σημασίας τής έντάξεως, έπιλεγμένα προσεκτικά για τήν ύπογράμμισι τών θετικών σημείων – και αυτών όμως μονοπλευρώς. Κινητοποίησε όλους τούς μηχανισμούς και τά «ένδιάμεσα σώματα» (ΠΑΣΕΓΕΣ, ΑΔΕΔΥ, ΓΣΕΕ,

ΕΒΕ, ΕΒΕΑ, ΒΕΑ), για νά παρουσιάση στον λαό τήν άποψί της, από άνθρώπους πού όχι μόνο δέν ήξεραν πολύ περισσότερα άπ' αυτούς πού υποτίθεται ότι διεφώτιζαν, αλλά και πού ήσαν άπολύτως έξηρητημένοι από τήν κυβέρνησι. Τά «μέσα ένημερώσεως» (εύφημισμός τραγικά άστείος!) δικαιόλογησαν τόν μισθό τους και τήν παράφρασι «μέσα άν-ένημερώσεως», μέ στοιχειώδη έλλειψι άντικειμενικότος και έξοργιστικές άποκρύψεις τών πραγματικών δεδομένων. Άκόμη και όταν ή ένταξι έγινε, ή γνωστή τηλεοπτική «διαφωτιστική» έξστρατεία «είσαι στην ΕΟΚ, μάθε για τήν ΕΟΚ», ήταν έξοργιστικό παραμύθι για μικρά παιδιά! Όταν π.χ. τό άστείο «ζεστός διαφωτιστών», στό τραίνο, προσπαθούσε νά πείση τόν «άνησυχούντα κύριον έλεύθερον έπαγγελματιάν» ότι οι δυτικοευρωπαίοι έλεύθεροι έπαγγελματίες «συνάδελφοί» τους, δέν έχουν συμφέρον νά έλθουν στην Ελλάδα νά τόν συναγωνισθούν, χρησιμοποιήθηκε ένα τελείως άστείο και άνεδαφικό «έπιχείρημα», τό όποιο, χωρίς νά λή ψέμματα, άπλως περνά... πλαγίως και άποσιωπά τούς πραγματικούς στόχους και τά πραγματικά δεδομένα: «οί δικηγόροι – έλεγε – σέ τί γλώσσα θά άγορεύουν στα δικαστήρια;» Πράγματι, οι δικηγόροι τής δυτικής Εύρώπης δέν θά διανοηθούν ποτέ νά έλθουν στό... έρείπιο του Άρσακειού και νά υπερασπίσουν τόν όφειλέτη του Δημοσίου, ή τόν «προσβληθέντα εις τήν – μετρητήν! – τιμήν του άδελφόν», ή τήν «έν πολλαίς άμαρτιαίς περιπεσούσαν – δήτην – βιασθεΐσαν άνήλικον – έβιάστριαν!». Γιατί δέν βρίσκεται εκεί τό κέρδος, ούτε ή ουσία. Θά έλθουν όμως – ό πωσδ ή ποτε – τά ξένα δικηγορικά γραφεία και θά έγκαταστήσουν έδώ ύποκαταστήματα για τίσ μεγάλες άστικές και ναυτιλιακές ύποθέσεις, αυτές δηλαδή πού «έχουν ψωμί!». Τό ίδιο άκριβώς θά συμβή και στην ιατρική – τό όποιο, φρονίμως ποιούντες! – δέν έθιγαν οι αυτοχειροτόνητοι «διαφωτισταί» τής ΕΡΤ: Μπορεί νά μήν έλθουν νά έγκατασταθούν ξένοι γιατροί στα έπαρχιακά... άγροτικά ιατρεία, αλλά είναι πιθανότατο νά δημιουργηθούν ξένα νοσοκομεία και ή κλινικά συγκροτήματα στις έπαρχίες, όπου ή έλλειψις τους είναι προβληματική και ή άπόδοσις τους άπολύτως βεβαία... Τό ίδιο άκόμη και μέ τίσ Ασφαλιστικές έταιρείες τής δυτικής Εύρώπης, οι όποιες θά έχουν κάθε συμφέρον νά δημιουργήσουν δικτυο ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψεως ιδιωτικής, παράλληλα και δίπλα στην κρατική και στην ιδιωτική έλληνική, μέ εύκολα προβλεπόμενα άποτελέσματα, δεδομένης τής τραγελαφικής καταστάσεως και τής, χωρίς άντίκρουσμα ουσίας, πανάκριβης «κοινωνικής ασφαλίσεως» του ΙΚΑ.

Όσο για τήν «διαφώτισι» περί τών δικαιωμάτων έλευθέρας έγκαταστάσεως τών Έλλήνων στην ΕΟΚ, οι «διαφωτισταί» έλεγαν μισές άλήθειες και όλόκληρα ψέμματα! Γιατί ναι μέν θά ύπάρξη – έν καιρώ – μιά κάποια έξισωσι τών «ήδη εκεί» εργαζομένων Έλλήνων μέ τούς έγχωριους, αλλά ή έλευθερη έγκατάστασις δέν ύπάρχει σήμερα. Θά ύπάρξη – ίσως – σέ 7 χρόνια, πράγμα πού είναι άλλωστε θετικό, γιατί είναι δυστυχώς πιθανότατο, ότι άν ίσχυε από τώρα, θά γινόμαστε μάρτυρες μās πρωτοφανούς και έθνικώς θανατη-

φόρου « φ υ γ ῆ ς » τ ῶ ν Ἑ λ λ ῆ ν ω ν!

Ἐπιπλέον, στους βασικούς τομείς τῆς βιομηχανίας, τῆς βιοτεχνίας καὶ τῆς γεωργίας, ἡ «διαφώτισις» ἦταν ὄχι μόνο ἀστεία μονόπλευρη, ἀλλὰ καὶ μελλοντικά ἐγκληματική, ἐνῶ στὴν ναυτιλία τηρεῖται... σιγὴ ἰχθύος.

Γιὰτὶ εἶναι ἀστεία – ἂν ὄχι τραγικωμικά – μονόπλευρο, τὸ νὰ περιορίζεται ἡ διαφώτισις στὸ σύνθημα «ἀνοίγεται γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ οἰκονομία μίᾱ ἀγορά... 300 ἑκατομ. καταναλωτῶν!». Οἱ καταναλωτὲς αὐτοὶ καταναλίσκουν βέβαια πλουσιοπάροχα, ἀλλὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, καταναλίσκουν ποιότητα καὶ ὑπολογισμένην τιμὴν ἀγορᾶς. Ἄρα προϊόντα μαζικῆς παραγωγῆς, τυποποιημένα αὐστηρά, μὲ κανόνες καλῆς ποιότητος, μὲ χαμηλὸ κόστος κατὰ μονάδα προϊόντος, λόγω τῆς μεγάλης ἀκριβῶς παραγωγῆς καὶ παραγωγικότητος (παραγωγικότητα = ἡ ὀργάνωσις τῆς παραγωγῆς κατὰ τρόπον ὥστε ὁ κάθε ἐργαζόμενος καὶ τὸ κάθε μηχανήμα νὰ παράγουν περισσότερο καὶ καλύτερο, συνεπῶς φθηνότερο καὶ συναγωνισμὸ προϊόν, κατὰ ὅρα ἐργασίας). Δηλαδή ἀγνωστα πράγματα στὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς ἐλληνικῆς παραγωγῆς, ὅπου οἱ μικρὲς μονάδες, καὶ ἡ ἔλλειψις κεφαλαίων καὶ κρατικῆς ὑποδομῆς γιὰ ἐπενδύσεις ἢ γιὰ διευκολύνει τους (ἄδειες, παράδειες, γραφειοκρατία, ἀντικρουόμενοι νόμοι, φορολογίες παράλογες κ.ο.κ.) ἀπαγορεύουν, μέχρι σήμερα τουλάχιστον, κάθε τέτοια φιλοδοξία, ἐνῶ ἡ γενικώτερη οἰκονομικὴ, νομισματικὴ καὶ χρηματιστηριακὴ πολιτικὴ, ὡς τώρα, δημιουργοῦν ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια στὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνδρωσι τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας, ὑπὸ τὸ ἐκλεγέν τουλάχιστον «φιλελεύθερο καπιταλιστικὸ σύστημα». Ἡ χώρα μας ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς μιάς ἢ τῆς ἄλλης σκοπιμότητος, ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιλέξῃ μὲ συνέπεια μίᾱ καθορισμένην ὁδὸν οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ἢ κάποιο ἀπὸ τὰ ὀλοκληρωμένα καὶ συνεπῆ οἰκονομικὰ συστήματα καὶ ὑποδείγματα ἀναπτύξεως. Χώρα «φιλελευθέρου» συστήματος, οὐδέποτε ἄφησε τὸν φιλελευθερισμὸν νὰ ἀναπτυχθῇ, οὔτε κἀν μὲ τὴν διεθνῶς παραδεγμένη ἔννοια τῆς «διορθώσεως» του μὲ τὸν κρατικὸ παρεμβατισμὸν, ὁ ὁποῖος, γιὰ τὶς ἐλληνικὲς κυβερνήσεις, ἦταν πάντα μίᾱ ἀπλὴ εὐκαιρία δημαγωγικῆς ἢ ταμειακῆς πολιτικῆς, ποῦ οὔτε τὴν ἀνάπτυξιν ἄφησε νὰ γίνῃ, οὔτε καὶ κοινωνικοὺς στόχους πέτυχε ποτέ! Ὅσο γιὰ τὸ «σοσιαλιστικὸ» σύστημα, ἐκτός ἀπὸ τὴν πλήρη καὶ διεθνή πλέον ἀποτυχία του, ἀπετέλεσε γιὰ τὶς ἐλληνικὲς κυβερνήσεις, ἓνα εἶδος «τέρατος τοῦ Λοχ-Νέρις», ποῦ ἔβγαζαν κάθε ἄνοιξιν ἀπὸ τὸ ταχυδακτυλουργικὸ καπέλο τους, σὲ μίᾱ γελοία προσπάθεια νὰ φανοῦν γι' αὐτὸ ποῦ οὔτε ἦσαν ποτέ, οὔτε μποροῦσαν νὰ εἶναι, ἐφ' ὅσον οὔτε τέτοιες ἰδέες εἶχαν, οὔτε τὶς καταλάβαιναν κἀν, οὔτε, τέλος, ὑπῆρχε καὶ ἡ στοιχειώδης κρατικὴ ὑποδομὴ γιὰ κάτι τέτοιο. Οἱ τελευταῖες δημαγωγικὲς προσπάθειες τῆς φοβερῆς περιόδου 1974-1978 ἦταν κατὰ γενικὴ ὁμολογίαν – σήμερα μόνον! – καταστροφικὲς καὶ ἡ χώρα μόνιν τώρα ἄρχισε νὰ πληρῶνῃ τὶς ἀπύθμενες ἀνοησίες καὶ τὶς προχειρολογίες τῆς ἀλησμόνητης ἐκείνης τριανδρίας «Παπαληγούρα, Δεβλέτογλου, Ζολῶτα», ἢ ὅποια, μὲ τὶς δῆθεν «ἐφ' ἄπαξ» φορολογίες, τὶς φορολογίες ἐπὶ τῶν «παγίων ἐγκριστάσεων» τῶν ἐπιχειρήσεων, τὶς ἀπερίσκεπτες καὶ προχειρολόγες «ἐθνικοποιήσεις» (ποῦ ἔγιναν γιὰ δημαγωγικοὺς λόγους καὶ γιὰ νὰ δώσουν καταφύγιον σὲ «βουλευτικούς» διορισμούς ἡμετέρων κατὰ συρροήν!) καθὼς καὶ μὲ τὴν ἐξοντωτικὴν φορολογία τῶν ἐμμέσων καὶ ἀμέσων φόρων (δῆθεν «σεισμοί», «τεκμήρια», κλπ.), ἔσπασαν κυριολεκτικὰ τὴν βάσιν τοῦ συστήματος, τὴν ἀτομικὴ πρωτοβουλία!

Τὸ ἴδιο καὶ χειρότερον ἰσχύει γιὰ τὴν βιοτεχνία, κλάδον σημαντικώτατον τῆς οἰκονομίας, ἐφ' ὅσον, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα, 92% τῶν ἐλληνικῶν ἐπιχειρήσεων ἀνήκουν σ' αὐτὴν τὴν κατηγορίαν, ἐνῶ ἡ συνεχῆς ὑποτίμησις τῆς

δραχμῆς καὶ ἡ ἐκτός τόπου καὶ χρόνου τραπεζικὴ διάρθρωσις, ἀποδιοργανοῦν κάθε προσπάθεια ἀντλήσεως κεφαλαίων, κεφαλαιαγορᾶς, ἐπενδύσεως, προγραμματισμοῦ. Σήμερα, μετὰ τὴν νίκη τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὄχι μόνον τίποτα ἀπολύτως δὲν ἄλλαξε ὡς πρὸς τὰ σημεῖα αὐτά, ἀλλὰ χειροτέρευσαν ὅλα, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως! Φόροι ἐπὶ φόρων, ἀκρίβεια ἐπὶ ἀκρίβειας, παροχές ἐπὶ παροχῶν, δημαγωγία ἐπὶ δημαγωγίας (ἐδῶ καί... ποτέ!), ἐπαναφορά τῶν φόρων ἐπὶ τῶν παγίων στοιχείων τῆς παραγωγῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας, ἀποτελειώνουν τὴν καταστροφή...

Συνεπῶς εἶναι ἐξαπάτησις νὰ συζητῆ κανεὶς γιὰ τὰ 300 ἑκατομμύρια εὐρωπαϊκὰ καταναλωτῶν, ἀφοῦ ἡ ἐλληνικὴ οἰκονομία δὲν μπορεῖ, οὔτε θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς ἀγγίξῃ (πλὴν ἐλαχίστων πολὺ εἰδικευμένων τομῶν), μὲ τὶς δικῆς τῆς δυνάμεις. Γιὰ νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο ἐφικτὸ καὶ πιθανὸ ἔστω, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀλλάξῃ ἀπὸ καιρὸ ἤδη οἱ προαναφερθεῖσες προϋποθέσεις καὶ νὰ εἶχε γίνῃ πλήρης ἀναδιάρθρωσις τῆς δομῆς καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἐλληνικῶν ἐπιχειρήσεων. Αὐτὰ δὲν ἐγίναν. Ἄρα, ἡ ἐλληνικὴ βιομηχανία καὶ ἡ βιοτεχνία, πλὴν ἐλαχίστων κλάδων, εἶναι ἀφοπλισμέναις μπροστὰ στὴν ξένη παραγωγή καὶ μόνον διέξοδος εἶναι ἡ ἢ ἐμποιοῦσις τῶν συναφῶν ἐπιχειρήσεων, ἢ ἡ ἀπορρόφησις τους.

Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως τὸ πρῶτον, χρειάζεται καιρὸς ἀφ' ἑνός, μεταρρυθμίσεις τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τῶν νόμων ἀφ' ἑτέρου. Καὶ ἤδη τώρα, καιρὸς δὲν ὑπάρχει ἀρκετός, οὔτε γιὰ τὸ ἓνα καὶ ἀσφαλῶς οὔτε γιὰ τὸ ἄλλο, ἐνῶ οἱ οἰκονομικὲς πραγματικότητες δὲν περιμένουν πιά, ἰδίως τώρα, μετὰ τὴν ἔνταξιν.

Τὸ ἀποκορύφωμα ὅμως τῆς ἐλλειποῦς διαφώτισεως ἦταν στὴν γεωργίαν, ὅπου ἡ Ν.Δ. ὑπέσχετο κυριολεκτικὰ «λαγούς μὲ πετραχειλία», ἐνῶ ἡ ἀντιπολιτεῦσις, ἄλλο τόσο κυριολεκτικὰ, «τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον!» Καὶ οἱ δύο ψεύδονται καὶ θὰ τὸ πληρῶσουν ἀκριβὰ στὸ μέλλον, ὅταν θὰ φανοῦν οἱ σήμερα ἀκόμη νεφελώδεις πραγματικότητες, ἀποδεικνύοντας ἔτσι, γιὰ μίᾱ ἀκόμη φορά, ὅτι δὲν ἔχουν στοιχειώδη ἀντίληψιν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιοῦν τὸ ζωτικὸ αὐτὸ θέμα γιὰ δημαγωγικὴ καὶ κομματικὴ ἐκμετάλλευσιν μόνον, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοῦ μακροπρόθεσμου δικοῦ τους συμφέροντος τελικά, ἐφ' ὅσον οἱ πραγματικότητες θὰ στραφοῦν γρήγορα ἐναντίον τους, ἀναλογικά, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ ἄλλο τόσο ἀναλογικὴ ὀργὴ τῶν ἀγροτῶν.

Οἱ «διαφωτισταί» ξεχύθηκαν σὲ θαυμαστικὲς ἐξαγγελίες γιὰ τὸν «μελλοντικὸν παράδεισον» τῶν ἀγροτῶν, μὲ τὶς «τιμὲς ἀσφαλείας», μὲ τὴν ἀνετη ἀπορρόφησιν τῶν ἀδιαθέτων ἀποθεμάτων τους, σὲ ἀνάλογες τιμὲς. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἀλήθεια! Ἐκεῖνα ὅμως ποῦ δὲν τοὺς λένε εἶναι οἱ προϋποθέσεις – μελλοντικὲς ἔστω – ὑπὸ τὶς ὁποῖες θὰ γίνων αὐτά. Ὅπως εἶναι κι' αὐτὰ ἀλήθεια! Δὲν τοὺς λένε – ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω – ὅτι θὰ χρειασθῇ μίᾱ σοβαρὴ σὲ μέγεθος καὶ βάθος ἀναδιάρθρωσις πολλῶν καλλιεργιῶν, ὅπως π.χ. τῆς ἐλιάς, τῆς ἀμπέλου, τοῦ καπνοῦ καὶ ὀρισμένων ὀπωροκηπευτικῶν... Οὔτε ὁτι ὄγνωστός «ἀναδασμός», σήμερα λίγο ἢ πολὺ προαιρετικὸς καὶ προχειρολόγος, θὰ γίνῃ οἰκονομικὴ ἀναγκαιότητα καὶ σὲ ὅλη τὴν κλίμακα τῶν καλλιεργησίμων ἐδαφῶν, μὲ πολλὰ περίεργα καὶ ὄχι πάντα θετικὲς παρενέργειες καὶ ἀποτελέσματα!

Ὅσο γιὰ τὴν ναυτιλίαν, ἐκτός ἀπὸ τοὺς κομπασμούς γιὰ τὸν τεράστιον στόλον μας «στὴν» διάθεσιν τῆς ΕΟΚ, κανεὶς δὲν φαίνεται ν' ἀσχολήθηκε μὲ τὰ προβλήματα ποῦ θὰ τοῦ δημιουργήσῃ ἡ ἔνταξις, μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν στὴν λειτουργίαν, ὡς πρὸς τὴν ἀνταγωνιστικότητά του καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴν ὑπαρξίαν του ὑπὸ ἐλληνικὴν σημαίαν καὶ πλοιοκτησίαν! Ἀλλὰ καὶ ποιὸς νοιάζεται, σήμερα, γιὰ τὸ ἂν οἱ «πλούσιοι ἐφοπλιστές» θὰ πάθουν ζημιά; Σὲ μίᾱ ἐποχὴ ποῦ ἡ

προπαγάνδα του ισοπεδωτισμού κατόρθωσε να θεωρηθεί «κακό» τό ότι είναι κανείς ικανός, επιτυχημένος, πλούσιος, ή ανώτερος κατά όποιονδήποτε τρόπο, δηλαδή «διαφορετικός» από τους άλλους, τό θέμα των έφοπλιστικών επιχειρήσεων άγνοείται, τόσο από την κυβέρνηση, όσο και από τις μάζες. Όταν όμως και άν τό πραγματικό κακό γίνη, άν και όταν ή χώρα μας χάση την ναυτιλία της προς όφελος ξένων τραπεζών και χρηματοδοτικών οργανισμών και τό συνάλλαγμα πού της άποφέρει και οι Έλληνες ναυτικοί τις εργασίες τους, τότε... Άλλά «τότε», θά είναι άργά!

Άλλά και από της πλευράς των αντίθετων προς την ένταξη, τά ίδια μονόπλευρα και άνεδαφικά «έπιχειρήματα» προβάλλονται, μέ άπλές συνθηματολογίες και φθηνές δημαγωγίες, οι όποιες περιέχουν ίσως ένα 10% αλήθειες, αλλά και 90% άνοησίες και ύποκειμενικότητες. Άκούγοντας τό ΠΑΣΟΚ, ή Έλλάς, μέσα στην ΕΟΚ, θά καταποποντισθ ή αυτανδρη και άν μείνη τίποτα, θά είναι υπό μορφή «δουλείας!» Αυτό δέν έμπόδισε τό ΠΑΣΟΚ ως κυβέρνηση, νά... συνεχίση την πολιτική της Ν.Δ., καλύπτοντας τά γεγονότα μέ «σάλτσες», περί δήθεν «ειδικών σχέσεων» κ.ο.κ. Όσο για τό ΚΚΕ, τό θέμα ξεφεύγει από τά ελληνικά πλαίσια και άνάγεται, όπως πάντα, στά συμφέροντα της ΕΣΣΔ, ή όποία δέν ήθελε ποτέ των μέσω της έντάξεως στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα δυσκόλευσι των σχεδίων της. Συνεπώς, δέν υπάρχει λόγος ν' άσχοληθ ή κανείς σοβαρά μέ τά λεγόμενά του. Στο λεγόμενο τέλος σήμερα ΚΟΔΗΣΟ, άπολειψάδι του άλλοτε ισχυρού Κέντρου, ή σημερινή «ευρωπαϊκότητα» του είναι καθαρά καιροσκοπική, δεδομένου ότι ό άρχηγός του ήταν ό κύριος μοχλός της άποτυχίας των πρώτων συνομιλιών μέ την ΕΟΚ τό 1960, όταν, τότε άκόμη, τό αντίκειμενο του πατροπαραδότου του θαυμασμού, ή Άγγλία, προσπαθώντας νά τορπιλίση την δημιουργούμενη τότε ΕΟΚ, «συνεβούλευσε» και επέτυχε την... άποτυχία των συνομιλιών και την ένταξη της χώρας μας, αντίθετα, στην άλησμόνητη εκείνη και νεκρογεννημένη δημιουργία της Άγγλιας, την ΕΖΕΣ (Ευρωπαϊκή Ζώνη Έλευθέρων Συναλλαγών), την όποία... πρώτη παράτησε, όταν είδε ότι δέν επέτυχε τό σκοπό για τον όποιο την είχε κάνει!

Η ίδια έλλειψις στοιχειώδους σοβαρότητας διαφωτίσεως του ελληνικού λαού, πού ισχύει «θετικά» (δηλ. υπέρ της ΕΟΚ) για την κυβέρνηση της Ν.Δ., ισχύει «άρνητικά» (δηλ. κατά της ΕΟΚ) και για τό ΠΑΣΟΚ. Η προπαγανδιστική δημαγωγία του ισχυριζόταν ότι ή ελληνική οικονομία, σε όλους τους τομείς της, θά έκπορθηθ ή από τις «πολυεθνικές» εταιρίες και τά ξένα συμφέροντα. Ότι οι βιομήχανοι, οι βιοτέχνες, οι έμποροι, οι επιχειρηματίαι και οι έλεύθεροι επαγγελματίαι κάθε είδους και φύσεως, θά γίνονταν μισθωτοί του «ξένου κεφαλαίου» και ότι οι αγρότες θά γίνονταν ή «προλετάριοι» ή «δουλοπάροικοι!» Μ' αυτόν τον ψυχολογικό τρόπο καλλιέργειας των φόβων του άγνώστου και των - άληθινών ή όχι - συμφερόντων πού άπειλούνται, τό ΠΑΣΟΚ δέν άποβλέπει στην πραγματική αντιμετώπισι των προβλημάτων, αλλά σε άπλη διευκόλυνσι των μελλοντικών σκοπών του.

Άλλά, πρώτον και κατ' άρχήν, τό ότι ή Έλλάς θά μείνη έξω ή θά μπ ή μέσα στην ΕΟΚ, πολύ λίγο θά έπιρρεάση τό άν θά άλοιωθ ή ή ελληνική οικονομία από τις «πολυεθνικές» και από τό ξένο κεφάλαιο ή όχι. Αυτό είναι μία αλήθεια πού έχει ήδη άποδειχθεί περίτρανα. Τό θέμα της ποδηγετήσεως των οικονομικών όλων των χωρών έχει ήδη ξεπερασθ ή, γιατί ύπόκειται πλέον στην μεγάλη αρχή της Άλληλοεξαρτήσεως, πού έχει έπιβάλει ή «Διεθνής» του κεφαλαίου. Όλες σχεδόν οι οικονομίες έχουν ύποστη την επέμβασι των ξένων οικονομικών και μέ την σειρά τους επέμβαινον στις άλλες, μηδέ της άμερικανικής έξαιρουμένης πλέον ή όποία έχει χάσει τον έλεγχο πολλών κλάδων και επιχειρήσεων προς όφελος

γαλλικών, γερμανικών και άγγλικών ή ιταλικών οικονομικών συγκροτημάτων (I.C.I., Ρόν-Πουλένκ, Μπάγιερ, Ρενώ, Φιάτ, Φολκσβάγκεν κ.ο.κ.) και τ' άνάπαλι στην Ευρώπη από τις άμερικανικές, για νά μην άναφερθούμε στις ιαπωνικές. Άπλως, στην Έλλάδα, ή δομή και τά μεγέθη είναι τέτοια, ώστε νά μην της επιτρέπουν νά επέμβαινη αυτή σε άλλες οικονομίες και νά ύφίσταται μόνο την επέμβασί τους, την όποιαν άλλωστε ή Έλλάδα έπιζητεί, για τους γνωστούς λόγους ανάγκης επενδύσεως, κεφαλαίων και τεχνολογίας πού έχει. Ούτε καν τό άποθυμαζόμενο από τό ΠΑΣΟΚ «σοσιαλιστικό» στρατόπεδο δέν ξεφεύγει. Είναι πιά πασίγνωστη ή επέμβασις των «πολυεθνικών» στον άνατολικό κόσμο, μηδέ της ΕΣΣΔ έξαιρουμένης (30 δισεκ. δολ. επενδύσεις - Φιάτ, Ρενώ, Φολκσβάγκεν, Σιτροέν, Γκουντγίαρ, Ντυπόν ντε Νεζιούρ, Τζένεραλ Μότορς, Νεστλέ κ.ο.κ.) και 90 δισεκ. δολ. χρέος των «σοσιαλιστικών» οικονομικών προς την καπιταλιστική «πολυεθνική» Δύσι!

Όσο για τους έλεύθερους επαγγελματίες και τους αγρότες, πουθενά στην ΕΟΚ δέν παρατηρήθηκε φαινόμενο «ύπαλληλιισμού» των πρώτων και «δουλοπαροικίας» των δευτέρων, εκτός ίσως από τους γιατρούς στην Άγγλια και στην Σουηδία (όπου όμως τους έκανε μισθωτούς ή... σοσιαλιστική δομή της υγείας πού θαυμάζει τό ΠΑΣΟΚ) και τους φτωχούς αγρότες του ιταλικού νότου, οι όποιοι όμως ήσαν στην κατάσταση αυτή πολλούς αιώνας πριν από την ΕΟΚ. Άλλά οι Έλληνες αγρότες είναι μικροϊδιοκτήτες, όλοι, και, από τό 1932, δέν υπάρχει τέτοιου είδους οικονομική έξάρτησις στην ελληνική γεωργία.

Και για νά τελειώνουμε μέ τις κατευθυνόμενες υπερβολές, πρέπει ν' άναφερθούμε στην γνωστή έπωδό των κυβερνήσεων για την μέσω της ΕΟΚ «έξασφάλισι της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας», χάρις στην όποία είναι πρόθυμες νά θυσιάσουν τά πάντα φυσικά και στην άλλο τόσο γνωστή έπωδό του ΠΑΣΟΚ για την έπαρχειοποίηση και πολιτική ύποδούλυσι της χώρας στην ΕΟΚ. Και στις δύο περιπτώσεις οι «ένδιαφερόμενοι λένε μισή αλήθεια και όλόκληρο ψέμμα, παρουσιάζοντας τά πράγματα κατά τά κομματικά τους συμφέροντα μόνο. Η Ν.Δ. ένδιαφερόταν νά «περάση» έτσι μερικά δυσάρεστα άνταλλάγματα και μειονεκτήματα της έντάξεως στον πολιτικό κόσμο, ό όποιος θά έκανε τά πάντα προκειμένου νά έξασφαλίση την προνομιούχο θέση του και τά ώφέλη της. Τό ΠΑΣΟΚ, αντίθετα, προσπαθεί έτσι νά κινητοποιήση δημαγωγικά τό δικαιολογημένο σύμπλεγμα κατωτερότητας των Έλλήνων.

Ός προς τους ισχυρισμούς της «έξασφάλισεως της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας», είναι γεγονός ότι θεωρητικά - μόνον θεωρητικά - ή ΕΟΚ είναι συνασπισμός «δημοκρατικών» χωρών. Άλλά π ο υ θ ε ν ά, στα καταστατικά της, δέν άναφέρεται λέξις περί «άντιδράσεως σε περιπτώσι πολιτικής άλλαγής όποιουδήποτε τύπου στα κράτη μέλη της». Άπόδειξι άποτελεί ή ουσιαστική συμπεριφορά της ΕΟΚ προς την Έλλάδα της «Έπταετίας», όπου εκτός από τις «πιέσεις για έπαναφορά της δημοκρατίας» και της μέ τό πρόσχημα αυτό μη χορηγήσεως της βοήθειας των... 125 εκατ. δολαρίων (ψίχουλα!), ούδέποτε έθεσε υπό πραγματική άμφισβήτησι, πάγωμα ή άποκλεισμό την Συνθήκη Συνδέσεως της Έλλάδος μέ την ΕΟΚ! Όλα τά περί αυτού λεγόμενα είναι φαντασιώσεις. Τά οικονομικά συμφέροντα όλων των κρατών της ΕΟΚ, χωριστά και ως συνόλου, πρωτεύουν επί των πολιτικών, άκόμη και από τά καταστατικά της. Επίσης, στις αρχές Δεκεμβρίου, ό πρέσβυς της ΕΟΚ στους διεθνείς οργανισμούς της Ν. Ύόρκης, άπαντώντας σε έρωτήσεις δημοσιογράφων για τό στρατιωτικό πραξικόπημα της Τουρκίας και τις σχέσεις της ΕΟΚ μ' αυτήν, δήλωσε άπερίφραστα ότι «δέν ύπάρχουν κοινοτικοί μηχανι-

μοί για την πρόληψη ή την ανατροπή καθεστώτων κρατών μελών ή συνδεδεμένων με την κοινότητα, τα όποια προήλθον από μη δημοκρατικές διαδικασίες». Υπάρχουν βέβαια τρόποι αντίδρασεων κατά περίπτωση, που αφορούν σε διάφορες «διευκολύνσεις», ή σε «εύμενη αντιμετώπιση των αναφυομένων προβλημάτων». Ξεαρτώνται όμως και από επίμερους οικονομικά συμφέροντα και όχι από «ιδεολογικές άρχές». Απλώς, όταν και αν είναι συμφέρον τους, συνδυάζουν «τό τερπνόν μετά του ωφελίμου»!

Συνεπώς, μία πολιτική αλλαγή με όποιονδήποτε τρόπο, του καθεστώτος της χώρας μας, πολύ λίγο θα έπηρεάσει την ένταξη, υπό τόν όρο βέβαια να τηρηθούν μερικά προσχήματα και να «όμαλοποιηθῆ» γρήγορα ή κατάστασις. Μία μεταβολή π.χ. του καθεστώτος σε «βασίλειομένη δημοκρατία» ή σε «προεδρική δημοκρατία», δεν αφορά καθόλου τις «δημοκρατικές συνειδήσεις» της ΕΟΚ. Ούτε μία δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα!

Όσο για την επαρχιοποίηση της χώρας, τό ΠΑΣΟΚ παραβιάζει πόρτες... ανοιχτές. Γιατί τί άλλο από επαρχία, οικονομική ή πολιτική ήταν ποτέ ή Ελλάς για την Εύρωπη, αλλά και για την Δύση γενικώτερα, όπως άλλωστε και τα περισσότερα μικρά κράτη; Στην εποχή της «άλληλοξερατήσεως», όλοι είναι περίπου στην ίδια μοίρα. Τα περί «ανεξαρτησίας» και «έθνικης κυριαρχίας» στά πλαίσια αυτά είναι τόσο άστεία, όσο και άδύνατα. Καμμιά απολύτως χώρα δεν έχει αυτές τις ιδιότητες σήμερα. Ούτε καν οι υπερδυνάμεις δεν είναι «τελειώς» ανεξάρτητες πλέον, γιατί ή «Διεθνής» και οι πρόοδοι της τεχνολογίας κατόρθωσαν να καλλιεργήσουν και να δημιουργήσουν «ανάγκες» στους λαούς.

Συνεπώς, ό βαθμός εξαρτήσεως και επαρχιοποίησεως κάθε κράτους υπάρχει κατ' αρχήν. Μόνον ως προς τό μέγεθος του ποικίλει και εξαρτάται από πολιτικούς έλιγμούς περισσότερο και από την δυνατότητα ή μη έκφράσεως της συλλογικής θελήσεως ενός έθνους σε καθορισμένους τομείς μόνο, μεταξύ των όποιων ό πυρηνικός έξοπλισμός είναι ό βασικό τερορ. Αλλά αυτό είναι μία άλλη ιστορία.

Τό συμπέρασμα των προαναφερθέντων είναι ότι, στην χώρα μας όπως πάντα, ό λαός τρέφεται με δηλητηριασμένα ή με έξωπραγματικά δεδομένα, απ' όλους τους «υπεύθυνους φορείς» του. Έτσι, είναι άδύνατο να συνειδητοποιήση τί ακριβώς σημαίνει ή ένταξις της χώρας στην ΕΟΚ και σε τελική ανάλυση, πόσο πραγματικά αποφασιστικό είναι τό βήμα αυτό, ανεξάρτητα από τις έγγενεις αδυναμίες της ΕΟΚ.

Υπό τους όρους αυτούς, που βρίσκεται, έστω και κατά προσέγγιση, ή αλήθεια;

Γιά να δοθῆ μία απάντησις στά άπειρα έρωτήματα που δημιουργούνται, πρέπει κατ' αρχήν να γίνουν κατανοητές οι γενικότερες βασικές άρχές και οι προοπτικές της ΕΟΚ, πράγμα πολύπλοκο σε μία εποχή αχαλίνωτης επιταχύνσεως των ιστορικών αλλά και των αντικειμενικών εξέλιξεων των κοινωνιών οι όποιες δεν ύπακούουν πλέον σε προθέσεις, προοπτικές και συνθήκες, που έγιναν πριν από 25 ήδη χρόνια!

Κατ' αρχήν, πριν από 25 χρόνια, ή παρακμή των θεσμών, των δομών και των πολιτικών συστημάτων του Μεταπολέμου, δεν ήταν τόσο αισθητή στους λαούς, όσο είναι σήμερα. Ούτε είχε κανείς αντιληφθῆ την ισοπεδωτική κατεύθυνσι στην όποια τους όδηγοσαν οι «κοινοτικοί» παράγοντες και οι κρυφές πολυεθνικές δυνάμεις του Σιωνισμού που κρύβονται πίσω τους. Μή βλέποντας τόν γκρεμό, έπαιρναν χαρούμενοι την κατηφόρα, πάντα πιο αναπαυτική από την ανηφόρα! Κι όμως... Μόνο και μόνο τό όνομα της ΕΟΚ (Εύρωπαϊκή Οικονομική Κοινότης) θα ήταν αρκετό για να υποδειξη την όμοια της υποθέσεως. Ότι δηλαδή επρόκειτο για μία οικονομική «ένωση»

και, στην πραγματικότητα, για μία «διανομή των ρόλων» και για ένα «καταμερισμό εργασίας», όπου οι πλούσιες χώρες θα είχαν, μοιραία, την μερίδα του λέοντος και οι φτωχές την έκμετάλλευσι. Επιπλέον, ό δρόμος του διεθνισμού και του οικουμενιστικού ιδιοπεδωτισμού άνοιγόταν διάπαλτος, έφ' όσον οι Εύρωπαίοι, από έθνη με ειδικά χαρακτηριστικά, μεταλλάσσονταν σε χώρους οικονομικής καταναλώσεως. Υπήρχε βέβαια και «πρόθεσις πολιτικής ένώσεως». Αλλά μόνο «προφορική», που περνούσε άλλωστε ύποχρεωτικά από τά οικονομικά δεδομένα πρώτα.

Έκτοτε ή οικονομία και ό οικονομισμός θριάμβευσαν. Οι βιομηχανίες των ανεπτυγμένων καθοδηγήθηκαν προς όρισμένες κατευθύνσεις μόνο, για να «άποδίδουν» καλύτερα. Οι σιδηουργίες και ό άνθρακας (που δημιούργησαν την βιομηχανική ανάπτυξη) τέθηκαν στό περιθώριο. Αντικαταστάθηκαν από τό πετρέλαιο (με τά γνωστά άποτελέσματα να θέσουν την Εύρωπη υπό τόν έλεγχο των Άράβων και των έβραϊκών έταιρειών πετρελαίων, καθώς και του Ισραήλ, ως «χωροφύλακος» των Άράβων!) και από τις παραγωγές των ασιατικών χωρών, την παραγωγή των όποιων έλέγχει επί τό πλείστον τό σιωνιστικό κεφάλαιο. Οι άναπτυσσόμενες χώρες της Εύρωπης βρέθηκαν υπό «προστασία» και σε αδυναμία να αναπτυχθούν ουσιαστικά. Με πρόσχημα την «ειρηνική συνύπαρξη» αναπτύχθηκε άνεμπόδιστα τό εμπόριο μεταξύ μαρξισμού και καπιταλισμού, με άποτέλεσμα να βοηθηθῆ ή Ρωσία και να υποδουλώνεται ή Εύρωπη, οικονομικώς χθές, ενεργειακώς σήμερα με τό γκάζι της ΕΣΣΔ! Όσο για «πολιτική ένότητα», ούτε λόγος να γίνεται, διότι δεν συμφέρει τόν Σιωνισμό των ΗΠΑ, δεδομένου ότι θα μπορούσε να γίνη κίνδυνος για την όριστική ποδηγήτησι των Εύρωπαίων.

Με τά δεδομένα αυτά, μία γενική εικόνα της μελλοντικής ΕΟΚ σκιαγραφείται ήδη, με ειδική αναφορά στην Ελλάδα.

Τά κράτη της ΕΟΚ θα ζήσουν με βάσι τόν οικονομισμό και την άποδοτικότητα κεφαλαίων που δεν είναι δικά τους, αλλά έβραϊκά και άμερικανικά ή ρωσικά, όδηγούμενα προς όλο και περισσότερο ύλισμό και κατανάλωσι, καθώς και σε όλοένα αύξανόμενη παραγωγική «ειδίκευσι», αφήνοντας τους βασικούς βιομηχανικούς τομείς της αύταρκειας (σιδηουργία και ενέργεια) σε άλλους, απολύτως έλεγχομένους. Οι λαοί θα ζούν «καλύτερα», με αύξομειομένους ρυθμούς, ανάλογα με τις νομισματικές ρυθμίσεις και όρέξεις των διεθνιστικών σιωνιστικών κεφαλαίων. Με «βαλβίδα άσφαλείας» την κερδοσκοπία επί του συναλλάγματος, τις πιστώσεις, τά τραβηκτικά δικαιώματα και την άνεργια, ό Διεθνισμός θα άνοιξη ή θα κλείνη την στροφή για της οικονομίας, άποκομίζοντας συνεχώς περισσότερα κερδοσκοπικά ποσά και στραγγαλίζοντας κάθε «άτακτο παιδί». Με την περιφέρη «Άλληλοξεράτησι», ό Σιωνιστικός Διεθνισμός θα μπορη, ανά πάσα στιγμή, να «ρυθμίζη» την πολιτική των κρατών και των έθνών, κλείνοντας ή άνοιγοντας τομείς όλόκληρους των βιομηχανιών, σε διάφορες ήπειρους και μονοπωλώντας τις πρώτες ύλες. Ακόμη και την Σοβιετική Αύτοκρατορία θα μπορη να έλέγχη, μέσω των πιστώσεων που δίνει (ή όχι) και των αναγκών των λαών της Ανατολής, που έχουν άπελπισθῆ να περιμένουν μία καλύτερευσι που βρίσκεται πάντα μπροστά τους και ποτέ δεν την φθάνουν!

Κι αν ύπάρξη «μεγάλη ανάγκη», αν ύπάρξη μία κρίσις τόσο μεγάλη, που δεν επιδέχεται επιδέσμους, ή Σιωνιστική Διεθνής θα προχωρήση στόν πολεμικό άκρωτηριασμό. Ένας πόλεμος λύνει πολλά προβλήματα, ιδίως όταν λαμβάνεται πρόνοια να γίνη «καθαρός», με όπλο «καθαρό», χωρίς «παρενέργειες!»

Η σημερινή ΕΟΚ δεν είναι τίποτ' άλλο από ένα άκόμη όργανο ποδηγητήσεως της Εύρωπης από τόν καπιταλιστικό διεθνισμό, διότι όδηγείται από οικονομιστές, διεθνιστές,

σιωνιστές, ύλιστές, μέσω του «δημοκρατικού» συστήματος του κοινοβουλευτισμού, πιστού βαλέ των αφεντάδων του.

Στό πλαίσιο αυτό, η Ελλάς είναι πολύ μικρή και πολύ άργοποιημένη για να παίξει όποιονδήποτε ούσιαστικό ρόλο.

Είναι ο εβδομηκοστός τρίτος τροχός της αμάξης. Θά λύση μερικά άμεσα προβλήματα, αλλά θά δεθθ όριστικά και άμετάκλητα στό άρμα του θριαμβευτού της Σιών...

ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΑ

ΚΙΝΗΜΑ

'Ο «άντι-330», πού θά μάς πάη;

Η κυβέρνηση της «παραλλαγής», στηριγμένη στην πλειοψηφία της, πέρασε τόν Ν. 1264/82, τόν γνωστότερο ως «άντι-330» της άλλης εκείνης «παραλλαγής», της Ν.Δ.

Αν ό 330 δέν είχε καθόλου στοιχεία «έλευθέρου συνδικαλισμού», ό 1264 έχει όλα τά στοιχεία «ανάρχοσυνδικαλισμού»! Πράγματι, ό 330 δέν διέφερε στην ούσία από προπολεμικούς νόμους και έθετε τόν συνδικαλισμό υπό μιά «πατερναλιστική» κυβερνητική κηδεμονία, στηριγμένη σε συστήματα ψηφοφορίας πού επέτρεπαν κάθε είδους ελιγμούς και νοθείες. Όπως άλλωστε και τό κοινοβουλευτικό σύστημα όλόκληρο. Πέρα όμως από τά ελαττώματα αυτά, περιείχε και μερικά στοιχεία πού επέτρεπαν μιά κάποια άπρόσκοπη προσπάθεια συνδιαλλαγής και συνεννοήσεως έργοδοσίας και εργαζομένων, βάζοντας κάποια φρένα στις πολιτικές και τίς άναρχικές άπεργίες, καθώς και στην «πάλη των τάξεων».

Αντίθετα, ό 1264, στην άρχική του μορφή τουλάχιστον, ήταν ένα άπόσταγμα παρακρούσεως και άριστερας ύστερίας! Τά πάντα επιτρέπονται στό συνδικάτα και άπολύτως τίποτα

στην έργοδοσία. Πολιτικές άπεργίες και άπεργίες «συμπάρστασης» (στό... Σαλβαντόρ, τήν Παλαιστίνη ή στην... Τουρκία άκόμη) είναι έλεύθερες, χωρίς καμμιά δυνατότητα άντιδράσεως κανενός. Αντίθετα, τό «λόκ-άουτ» άπαγορεύεται άπολύτως! Τά συνδικάτα (πολιτικά και κομματικά πλέον) γίνονται ό άπόλυτος κύριος και ρυθμιστής της έπιχειρηματικής και οικονομικής ζωής του τόπου.

Υπάρχουν άπειρα άλλα τέτοια στοιχεία παρακρούσεως στόν 1264. Αυτά τά λίγα όμως, είναι άρκετά για να διαλύσουν ούσιαστικά τήν βαρεία τραυματισμένη ήδη έλληνική οικονομία, διότι κανένας πλέον δέν θά βρεθθ να επενδύση ότιδήποτε σε όποιονδήποτε τομέα της οικονομικής δραστηριότητας, ένω τό αναγκαίο ξένο κεφάλαιο, όχι μόνο θά σταματήσει να εισέρχεται, αλλά και θά άποχωρήσει βαθμιαία. Τά μελλοντικά άποτελέσματα της ύστερίας αυτής θά φανούν γρήγορα: α) Ίσοζύγιο σε διάλυσι. β) Νόμισμα σε έξευτελισμό. γ) Πτώχευσις και άνεργία...

Μωραίνει ό Θεός ούς βούλεται άπολέσαι.

Τώρα τό θυμήθηκαν;

Έπί δεκαπέντε χρόνια διευτώναμε τήν άποψη ότι, εκτός από τούς - όσους - Έβραίους πού πέθαναν στόν πόλεμο ή σε στρατόπεδα, από πείνα, κακουχία, πόλεμο, βομβαρδισμό ή και εκτέλεσι, υπήρχαν και άλλοι - άνθρωποι κι αυτοί όπως φαίνεται! - κάθε έθνικότητας, άκόμη και ...Γερμανοί! Και διαμαρτυρηθήκαμε πάντα για τήν άναίσχυνη και σαφώς ένορχηστρωμένη από τόν Σιωνισμό προπαγάνδα για τό γνωστό και πολύ άμφισβητήσιμο «όλοκαύτωμα», πού τελικά επέτρεψε τήν άνενόχλητη ανάπτυξη των χθεσινών και των σημερινών άισχροτήτων του Σιωνισμού, μέσω Ίσραήλ...

Τώρα μόλις, μερικοί φαίνονται να άνακαλύπτουν επιτέλους τήν άλήθεια αυτή και να μάς δικαιώνουν

άναδρομικώς. Στην Μεσημβρινή (21.6.82) σε άρθρο με τίτλο «Ένα λευκό Χ», όμολογείται επιτέλους λίγη άλήθεια.

Και επιπλέον, όμολογείται ότι, όπως άκριβώς οι «φρικτοί ναζί», τά χθεσινά «θύματα» (;) και σημερινοί θύται Ίσραηλινοί... μαρκάρουν τούς Παλαιστινίους μ' ένα ...Χ στην πλάτη! (Ή «Μόντ» έγραψε σε φύλλο του Ίουνίου ότι τούς ...σφράγιζαν στό μπράτσο)...

Όπως δηλαδή θρηνούσαν ότι τούς έκαναν οι «φρικτοί ναζί», ύποχρεώνοντάς τους να φορούν τό «άστρο» τους και τούς σφράγιζαν τό μπράτσο με άριθμούς!

Τότε ήταν έγκλήματα. Τώρα τί είναι;

Κάποτε τό πνεύμα ήταν Θεός, έπειτα έγινε άνθρωπος, τώρα κατήντησε όχλος.

NIETZSCHE

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Σ' ΕΝΑ

ΙΣΠΑΝΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ 1934

Ντοκουμέντο

του Χοσέ Αντόνιο Πρίμο ντέ Ριβέρα

Ο Χοσέ Αντόνιο Πρίμο ντέ Ριβέρα υπήρξε ο μεγαλύτερος πολιτικός - διανοητής του συγχρόνου έθνοκοινωνισμού. Η πολιτική του σκέψις βρισκόταν δεκαετίες ολόκληρες μπροστά από την εποχή του, υπερβαίνοντας κατά παρασάγγες τις σκέψεις των συγχρόνων του πολιτικών, ακόμη και εκείνων που, την εποχή εκείνη, είχαν ήδη «έπιτύχει». Η πολιτική του δράσις, έπωφελούμενη από τις άνησυχίες και την αναρχία τής εποχής του, είχε πάρει τόν σωστό δρόμο. Ίδρυτής τής «Ίσπανικής Φάλαγγος», τής ένεφύσησε μιά ιδεολογία και μιά πολιτική ενόρασι, που καμμιά σχέση δέν είχαν με αυτά που έγιναν αργότερα, μετά τόν θάνατό του από δολοφονικές σφαίρες τών άριστερών.

Αν ο Χοσέ Αντόνιο είχε άκούσει τις παροτρύνσεις τών φίλων του, τις ημέρες εκείνες του Ίουλίου 1936 και είχε δραπετεύσει από την αναρχουμένη Μαδρίτη, ολόκληρη ή μετέπειτα πορεία τής ισπανικής έπαναστάσεως του 1936 θά ήταν άσφαλώς τελείως διαφορετική! Διότι αυτός ήταν ο πολιτικός και ό ιδεολογικός άρχηγός και στυλοβάτης τής, ενώ ο Φράνκο δέν ήταν παρά ό στρατηγός - έκτελεστικό όργανό τής...

Στό μικρό αυτό κείμενο που άκολουθεί, μπορεί κανείς νά πάρη μιά μικρή ιδέα τής εύρύτητος και τής καθαρότητος τής πολιτικής του σκέψεως. Και νά άντιληφθή, ότι αυτά που έγραφε, τότε, τό 1934, είναι πάντα και παντού, σήμερα περισσότερο από χτές και αύριο περισσότερο από σήμερα, έ π ί κ α ι ρ α . . .

Όσο κι άν θέλης, δέν θά μπορέσης νά παραμείνης τυφλός και κουφός μπροστά στήν άγώνια που ξαπλώνεται, ολόενα και περισσότερο, πάνω από την Ίσπανία.

Ίσως θά πρέπη σέ διάστημα λίγων μόνων έβδομάδων νά συγκεντρώσης και πάλι τόν λόχο σου, γιά νά επέμβετε ένοπλα στίς πολιτικές διαφορές.

Όσο και άν θέλης νά καθουχάσης τις άνησυχίες τής ίδιας σου τής ψυχής, τις άτέλειωτες νύχτες τής άγρύπνιας σου, δέν θά μπορέσης ποτέ νά πείσης τόν έαυτό σου ότι σου είναι όλα τούτα άδιάφορα έρωτήματα, όπως:

«Τί συμβαίνει; Τό κράτος αυτό, γιά τό όποιο εγώ διακινδυνεύω τήν ζωή συμπεριφέρεται σωστά στήν σφουρηλάτησι τών πεπρωμένων τής Πατρίδος; Μήπως με τήν στάσι μου συμβάλλω στήν διαιώνισι μιās πεθαμένης, άψυχης και στείρας πολιτικής καταστάσεως;

Εύχομαι οι λέξεις μου αυτές νά βοηθήσουν στήν σιωπηλή περισυλλογή του καθένα ό όποιος ζει κάθε νύκτα μ' αυτήν τήν άγώνια.

Η ΡΗΞΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Η λύσις τής τελευταίας πολιτικής κρίσεως έπιβεβαιώνει τό γεγονός, ότι ή ισχύουσα συνταγματική τάξις δέν μπορεί νά άνεχθή ούτε τόν ίδιο της τόν έαυτό. Τό Κράτος, στήν προσπάθειά του νά έπιβίωση είναι ύποχρεωμένο νά καταφεύγη σέ μέτρα που τό τοποθετούν έξω από τήν φυσιολογική λειτουργία τών ίδιων του τών θεσμών.

Δέν πρόκειται μόνον γιά μιά κατάσταση πολέμου με ένδημικό χαρακτήρα, ούτε γιά τις συνέπειές του, όπως περιοριστικά μέτρα, λογοκρισία τών έφημερίδων, κυβερνητικές φυλακές και όλα τά σχετικά. Πρόκειται γιά τήν δημιουργία μιās κυβερνήσεως, ή όποια ενώ γεννιέται μέσα από τό Κοινοβουλευτικό σύστημα, δέν πρόκειται νά έπιζήση περισσότερο από μισή ώρα, μέσα στό Κοινοβούλιο.

Πρόκειται γιά μιά κυβέρνησι, ή όποια στήν προσπάθειά της νά άπολαύση τήν εφήμερη αύταπάτη ότι ύπάρχει, πρέπει νά κρατήση κλειστά τά Κόρτες εξαντλώντας όλα τά προβλεπόμενα από τό Σύνταγμα χρονικά όρια.

Συνεπώς, θά ζήσουμε γιά μιά περίοδο ενός μηνός κάτω από καθεστώς δικτατορίας - και έχουμε εκ τών προτέρων πείρα γιά τό πόσο σωστή και τό πόσο άύστηρή είναι! - του Ριζοσπαστικού κόμματος, δίχως φυσικά νά αισθανθοϋμε τήν έλλειψι τών καθημερινών «παρεκτροπών», όπως ή δολοφονία, ή έπίθεσις και ό έκφοβισμός εκείνου - ό όποιος φαινομενικά ήττήθη τόν Οκτώβριο - άλλα παρ' όλα αυτά διακηρύσσει ότι προετοιμάζεται γιά τήν «ρεβάνς».

Και όταν θά περάση ό μήνας αυτός; Όταν εξανεμισθή κάθε πιθανότης συμβιώσεως, θά είναι ύποχρεωμένος εκ τών πραγμάτων νά διαλύση τό κοινοβούλιο.

Μοιραία οι εκλογές θά οδηγήσουν σ' έναν άγώνα μεταξύ τών δύο έκτροχιασμένων παρατάξεων. Τής Δεξιās και τής Άριστερας.

Ποιός θά είναι ό νικητής;

Γιά νά τό γνωρίζουμε, πρέπει πρώτα νά εξετάσουμε τί αντιπροσπεύουν σήμερα οι «Δεξιές» και οι «Άριστερές», στήν Ίσπανία.

ΟΙ «ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ»:

Οι «Άριστερές» είναι πολυαριθμότερες (δέν πρέπει νά ξεχνούμε ότι ή Άριστερά συμπεριλαμβάνει τό σύνολο σχεδόν τής άπεράντου

προλεταριακής μάζης) όρηπικότερες, διαθέτουν μεγαλύτερη πολιτική ικανότητα είναι όμως άντεθνικές.

Αφήνοντας στην άκρη τις τεχνικές κομματικές ονομασίες, οι «Αριστερές» χωρίζονται σε δύο μεγάλες ομάδες:

1.- Από άστούς διανοούμενους ξένης προελεύσεως, οι οποίοι διείδυσαν κατά τό μεγαλύτερο μέρος τους έξ αιτίας τής επιδράσεως τών διεθνιστικών οργανώσεων· ειδικά αυτό τό τμήμα τής άριστεράς, είναι άνίκανο νά νοιώση τούς δεσμούς του με τήν Ισπανία. Έτσι δέχεται δίχως διαμαρτυρία όλες εκείνες τις τάσεις οι οποίες έχουν σαν στόχο τήν διάλυση τής Ισπανικής ενότητας.

2.- Από μία προλεταριακή μάζα, ή οποία έχει άπορροφηθή τελεσίδικα από τόν Μαρξισμό. Η Σοσιαλιστική πολιτική, εύστοχα και άποφασιστικά, έχει σχεδόν κατορθώσει νά εκριζώσει από τήν μάζα αυτή τό Ισπανικό αίσθημα, άντικαθιστώντας το με τό τρομερό νόημα τής ζωής ως ενός καθαρά ταξικού άγώνος.

Όλα όσα δέν έχουν σχέση με τό προλεταριάτο, δέν τήν ένδιαφέρουν κατά συνέπεια είναι άνίκανη νά ένστερνιασθή τις Έθνικές εκείνες άξίες πού δέν έχουν σχέση με τό προλεταριάτο.

Αν τέλος ό Μαρξισμός θριαμβεύσει, θά εκμηδενισή και εκείνους τούς άστούς τής άριστεράς οι οποίοι τώρα του χρησιμεύουν ως σύμμαχοι. Η Ρωσική έμπειρία είναι περίτρανη απόδειξις.

ΟΙ ΔΕΞΙΕΣ:

Και οι «Δεξιές»; Οι «Δεξιές» κάνουν εκκλήσεις σε ύψηλά ιδανικά: τήν Πατρίδα, τήν Παράδοση, τήν Έξουσία... Παρ' όλα αυτά, ούτε κι αυτές είναι πραγματικά Έθνικές. Αν ήσαν, άν κάτω από τις ώραιες λέξεις δέν έκρυβαν ένα ταξικό συμφέρον, δέν θά δισταζαν νά άντιταχθούν, άντί νά υπερασπίζονται τά άδικα κοινωνικά μέτρα.

Γιά τήν ώρα, ή Ισπανία είναι μία χώρα μάλλον φτωχή. Μέχρις ότου ή ζωή του μέσου Ισπανού άποκτήσῃ μία κάποια άνθρωπινή ένσπρέπεια, είναι άνάγκη νά υποβληθούν σε θυσίες όλοι αυτοί οι εύνοούμενοι του πλούτου. Αν οι «Δεξιές» (στις οποίες συνωστίζονται πολλοί εύνοούμενοι του πλούτου) ένγνώριζαν τό πραγματικό αίσθημα τής Έθνικής Συμπαραστάσεως, θά είχαν άρχισει τήν στιγμή αυτή νά συμμερίζονται τήν σκληρή ζωή του λαού προχωρώντας στην θυσία τών ύλιστικών τους προνομιών.

Μόνο τότε θά είχαν τό ήθικό δικαίωμα νά παρουσιάζονται σαν υπερασπιστές τών μεγάλων πνευματικών άξιών.

Αλλά τώρα, έφ' όσον έξακολουθούν νά υπερασπίζονται με νύχια και με δόντια τό ταξικό τους συμφέρον, ό πατριωτισμός τους δέν είναι άλλο από μία άχρηστη λέξις. Μοιραία, ό ύλιτισμός τους συναγωνίζεται εκείνον τών Μαρξιστών.

Επιπλέον, όλες σχεδόν οι «Δεξιές», παρ' όλη τήν προσπάθειά τους νά στολίσουν με σύγχρονη σοβαρότητα τις διακηρύξεις τους, όπως ισχυρό κράτος, συντεχνιακή όργάνωσις κ.λ.π., σέρνουν πίσω τους ένα φορτίο με πράγματα πεθαμένα, τά οποία τούς άφαιρούν φαντασία και λαϊκή βάση.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ

Όυτε οι «Δεξιές» αλλά ούτε οι «Αριστερές» διαθέτουν τό σωστό φάρμακο.

Η νίκη τής μιάς, άπαιτεί τήν ήττα και τήν ταπείνωσι τής άλλης. Δέν μπορεί νά υπάρξῃ Έθνική όμοψυχία, όταν ή Πατρίς εύρίσκειται χωρισμένη στα δύο αυτά διάδλακτα κομμάτια: εκείνο τών ήττημένων, πλημμυρισμένων από πίκρα για τήν ήττα και εκείνο τών νικητών, οι οποίοι έορτάζουν τόν θριαμβό τους.

Μιά γόνιμη συνύπαρξις επιτυγχάνεται μόνον στην περίπτωση κατά τήν όποία ή πολιτική δέν έξαρτάται από κανένα κόμμα και από καμιά πολιτική τάξι, αλλά εύρίσκειται άποκλειστικά στην ύπηρεσία τής Ισπανίας, διασφαλίζοντας τό μέλλον και τήν ενότητά της, επιλύοντας τά προβλήματα τών Ισπανών με μόνο κριτήριο τήν δικαιοσύνη και τό συμφέρον τής Πατρίδος.

Μιά παρόμοια τάσις, άπηλλαγμένη από μικροφιλοδοξίες, θά έχῃ - όφείλουμε νά τό παραδεχθούμε - ελάχιστες δυνατότητες νά καταλάβῃ τήν έξουσία, τόσο διά τών νομίμων, όσο και διά τών παρανόμων όδών.

Δέν θά μπορέσει νά καταλάβῃ τήν έξουσία διά τών νομίμων όδών, γιατί οι εκλογές, περισσότερο από μία σύγκρουσι ιδανικών, είναι ένα παιχνίδι συμφερόντων, Πράγματι, κάθε εκλογεύς ψηφίζει υπέρ του ύποψηφίου ό όποίος τόν συμφέρει περισσότερο. Από τήν άλλη πλευρά, δέν θά μπορέσει νά καταλάβῃ τήν έξουσία διά τών παρανόμων όδών, γιατί τά σύγχρονα Κράτη, έφοδιασμένα με τελειωτάτους σε όργάνωσι στρατούς, είναι στην πράξι πανίσχυρα.

Τό Έθνικό κίνημα, στην προσπάθειά του νά καταλάβῃ τήν έξουσία, θά θριαμβεύσει μόνον σε μία περίπτωση: Όταν οι ένοπλες δυνάμεις σταθούν στο πλευρό του, ή, τουλάχιστον, δέν προσπαθήσουν νά του κλείσουν τόν δρόμο.

Νά λοιπόν, μπροστά σας Στρατιωτικοί, μία ύπόθεσις ή όποία μοιραία θά γεννήσει μέσα σας ένα μεγάλο έρωτηματικό.

Αν κάποια ήμέρα - όταν όλοι θά είναι κουρασμένοι από τις «Δεξιές» και τις «Αριστερές», από ένα Κοινοβούλιο φλύαρο και από μία άθλια ζωή, άπογοητευμένοι από τις κωλυσιεργίες και τις άδικίες - μία δραστήρια νεολαία θά άπεφάριζε νά έπιχειρήσει τήν κατάληψη τής έξουσίας, για νά άρχισῃ υπεράνω κομμάτων και τάξεων, μία πολιτική Έθνικής Όλοκληρώσεως, έσεις άξιωματικοί πώς θά άντιδρούσατε;

Θά τηρούσατε τυφλή ύπακοή στο τυπικό μέρος του καθήκοντός σας, πνίγοντας με τόν τρόπο αυτό τήν μοναδική ύποσχομένη έλπίδα; Η θά κατορθώνατε νά ύπακούσετε στο άλλο, πολύ πιο φορτωμένο από ένδοξη ύπευθυνότητα: τό χρέος, νά παρουσιάσετε τά όπλα, με φιλική συμπεριφορά, μπροστά στις σημαίες τής καλύτερης Ισπανίας;

ΟΙ ΕΝΔΟΙΑΣΜΟΙ

Μαντεύω τούς ένδοιασμούς πολλών στρατιωτικών. «Έμεις - θά πούμε - δέν έχουμε τό δικαίωμα τής πολιτικής γνώμης. Τήν στιγμή κατά τήν όποιαν άσκούμε τό καθήκον μας, δέν έχουμε τό δικαίωμα νά κρίνουμε κατά πόσον έχει δικαίο τό κράτος, ή αυτοί οι όποιοι επιτίθενται έναντίον του· πρέπει νά περιορισθούμε σιωπηλά στην υπεράσπισί του».

Προσοχή όμως: Είναι βεβαίως αλήθεια τό γεγονός, όπι οι στρατιωτικοί δέν πρέπει νά έχουν δικαίωμα πολιτικής γνώμης· αυτό όμως πρέπει νά συμβαίνει όταν οι πολιτικές διαφορές δέν ξεφεύγουν από τά όρια τής Συνταγματικής τάξεως, όταν ή ζωή τής Πατρίδος συνεχίζεται, προστατευόμενη από ένα κοινό σε όλους πλέγμα πεποιθήσεων, τό όποιο έγγυάται τήν βάση τής συνεχείας της. Ο Στρατός, πάνω άπ' όλα, είναι έγγύησις τής σταθερότητος και για τόν λόγο αυτό, δέν πρέπει νά έπεμβαίνει στις περιστασιακές πολιτικές διαμάχες. Όταν όμως διατρέχῃ κινδύνους ή ίδια ή σταθερότητα, όταν κινδυνεύει ή ίδια ή ύπαρξις τής Πατρίδος - ή όποια, κάτω από όρισμένες προϋποθέσεις, άπειλείται με διαμελισμό - τότε ό Στρατός είναι ύποχρεωμένος νά σταθίσει τήν κατάσταση και νά άποφασισῃ.

Αν, από καθαρά τυπική έρμηνεία τής άποστολής του, μείνῃ άμέτοχος, θά διατρέξῃ τόν κίνδυνο νά βρεθῃ, μέσα σ' ένα βράδυ, δίχως αὐτήν, τήν όποία είχε όρκισθῃ νά ύπηρετῃ.

Μπροστά στο φάσμα τής ολοκληρωτικής καταστροφής, ό Στρατός μπορεί νά υπερασπισθῃ τήν σταθερότητα μόνον με έναν τρόπο: διά τών όπλων.

Από καταβολής κόσμου, αυτό γίνεται.

Ο ίδιος ό Σπένγκλερ έχει πει: «Τήν τελευταία στιγμή, εύρέθη πάντα μία όμάς στρατιωτικών διά νά σώσει τόν πολιτισμόν».

Στρατιωτικοί τής Ισπανίας: είτε τό θέλετε είτε όχι, στα χρόνια κατά τά όποία ό Στρατός καλείται νά διατηρήσει τήν μοναδική ύπαρξι και τό καθ' ολοκληρία άποκαλυπτικό μέσον μιάς ιστορικής συνεχείας, για μία άκόμη φορά τό βάρος τής άποστολής πέφτει στους ώμους του Στρατού: νά άντικαταστήσῃ ένα άνύπαρκτο κράτος.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ

Τοποθετώντας τις τύχες τής Ισπανίας στα χέρια του Στρατού, χρειάζεται νά προβλεφθούν δύο άντικρούμενα έμπόδια, τά όποια μπορούν νά ύπονομεύσουν τήν έπιτυχία.

Τό πρώτο είναι η ύποτιμησης, τό δευτερο είναι η υπερεκτιμησης τών ικανοτήτων.

Υποτιμήσεις τών ικανοτήτων: Αυτό θά συμβή στήν περίπτωση κατά τήν όποιαν ό Στρατός αναλαμβάνει τόν υπερβολικά συντηρητικό ρόλο του άνατροπέως, μέ πρόθεση νά έναποθέση τό γρηγορότερο τήν έξουσία σέ χέρια ξένα. Στήν περίπτωση αυτή διαφαίνονται δύο λύσεις έξ ίσου λανθασμένες:

α) Μιά κυβέρνηση, άποτελουμένη από προσωπικότητες. Παρομοία συγκέντρωση προσωπικοτήτων, μέ μοναδικό κριτήριο τήν φήμη τους και χωρίς νά ληφθούν ύπ' όψιν οι πολιτικές άρχές τους, θά μπορούσε νά καταστρέψη τήν υπέροχη αυτή Έθνική εύκαιρία. Τό Κράτος είναι κάτι περισσότερο από τό σύνολο κάποιας τεχνικής, κάτι περισσότερο από μία καλή διοίκησης. Είναι ό ιστορικός φορέας τής δημιουργίας του μέλλοντος ενός λαού. Δέν είναι δυνατόν νά οδηγής έναν λαό, δίχως νά έχης ξεκαθαρισμένες άπόψεις γιά τό μέλλον του.

Όμως ή έρμηνεία αυτού του μέλλοντος, όπως και τά μέσα γιά τήν πραγματοποίησί του, γεννούν τίς διάφορες πολιτικές θέσεις.

Η ομάδα τών προσωπικοτήτων μέ τίς άσυμβίβαστες πολιτικές ιδέες, θά καταλήξη νά έξασκή μία λίγο - πολύ μέτρια πολιτική. Έστερημένη λαϊκού ένθουςιασμού, καταδικασμένη έκ τών προτέρων σέ μαρασμό.

β) Μιά κυβέρνηση συνασπισμού, άποτελουμένη από τούς άντιπροσώπους τών διαφόρων κομμάτων. Η λύσις αυτή θά προσέθετε στά μειονεκτήματά της και τήν πρωταρχική έσωτερική στείρότητα τής πρώτης λύσεως. Μέ λίγα λόγια, θά δημιουργούσε τίς προϋποθέσεις γιά τήν έπιστροφή στήν κομματική πολιτική. Στήν κομματική πολιτική τής Δεξιάς, γιάτί όπως είναι εύνόητο, οι «Άριστερές» θά άπέφευγαν κάθε συμμετοχή.

Κατά συνέπεια, ότι θά μπορούσε νά θέση τίς βάσεις ενός έλλιδοφόρου μέλλοντος, θά έξηναγκάζετο νά κατευθυνθή, γιά μία άκόμη φορά, προς τό συμφέρον και τόν θρίαμβο μιας και μόνης τάξεως...

Αυτοί θά ήσαν οι κίνδυνοι έξ αίτιας μιας ύποτιμήσεως τών ικανοτήτων.

Αλλά και τό αντίθετο, δέν θά ήταν λιγότερο έπίφοβο.

Υπερεκτιμήσεις τών ικανοτήτων. Άς κάνουμε πρώτα μία διευκρίνησι: δέν πρόκειται γιά τίς άτομικές φιλοδοξίες τών Στρατιωτικών, αλλά γιά τήν ίδια τήν Έστορική φιλοδοξία.

Κάτι τέτοιο θά μπορούσε νά συμβή τήν στιγμή κατά τήν όποιαν οι Στρατιωτικοί, έχοντας συνείδησι του γεγονότος όπι είναι αναγκαία ή άφύπνησι του αίσθήματος μιας συλλογικής προσπάθειας και μιας έρμηνείας τής ιστορικής στιγμής, θά έπιχειρούσαν μόνοι τους παρομοία άφύπνησι άν δηλαδή οι στρατιωτικοί, έκτελεστές ή συνεργόι του πραξικοπήματος, έξεδήλωναν τήν πρόθεση νά ανακαλύψουν μόνοι τους τό Δόγμα του Νέου Κράτους, χαράσσοντας τόν προσανατολισμό του.

Όμως, οι Στρατιωτικοί δέν διαθέτουν τήν άπαραίτητη πολιτική έμπέδωσι γιά νά έπιχειρήσουν παρόμοια προσπάθεια. Άν ήθελα νά κολακεύσω τόν Στρατό - όπως κάνουν τόσοι και τόσοι - θά του άπέδιδα κάθε ικανότητα. Όμως, έπειδή γνωρίζω αυτό πού ό Στρατός άντιπροσωπεύει, τό άπέραντο σύνολο τών σιωπηλών ήρωϊκών και άθικτων άρετών πού περικλείει, κάθε προσπάθεια νά τόν κολακεύσω θά μου φαίνονταν άπρέπεια. Γιά τόν λόγο αυτό, λέγω τά πράγματα όπως ακριβώς τά σκέπτομαι. Στόν πολιτικό τομέα, ό Στρατός έχει μία άτελη θεώρησι τών καταστάσεων. Στήν προσπάθειά του νά δώση πολιτικές λύσεις, κάνει σφάλματα τά όποία όφείλονται στήν άφελή εύπιστία του. Τέλος από έλλειψι Δογματικής άυτοτελείας, ύποβλητικής διαλεκτικής, σταθερής λαϊκής και Νεολαιϊστικής παρουσίας, δέν είναι σέ θέσι νά συγκεντρώση γύρω του μεγάλες μάζες πολιτών.

Δέν θά ξεχάσουμε τήν περίπτωση του Στρατηγού Πρίμο ντέ Ριβέρα. Άν και ήταν διαποτισμένος από Πατριωτισμό, γενναϊότητα και πρωτοφανή έξηπνάδα, δέν κατόρθωσε νά έμπνευση έκείνον τόν μακροχρόνιο ένθουςιασμό, από έλλειψι μιας ύποβλητικής θεωρήσεως τής Έστορίας. Η Πατριωτική Ένωσις, δίχως δογματική ουσία, παρ' όλες τίς καλές της προθέσεις, έπεσε στό κενό.

Κύριοι Άξιωματούχοι.

Άν ή Πρόνοια θε ήση νά έμπιστευθή στά χέρια σας, γιά μία άκόμη φορά, τά πεπρωμένα τής Πατρίδος, σκεφθήτε ότι θά είναι άσυγχώρητο άν άποφασίζατε νά βαδίσετε στόν ίδιο δρόμο του παρελθόντος.

Δέν πρέπει νά ξεχνάτε, ότι αυτός ό όποιος ίσοπεδώνει τό σύνολο τών κανόνων ενός Κράτους, αναλαμβάνει τήν ύποχρέωσι νά δημιουργήση ένα νέο κράτος και όχι τήν φαινομενική άποκατάστασι τής

τάξεως: και ή δημιουργία ενός Νέου Κράτους, άπαιτεί ένα τολμηρό και ώριμο νόημα τής Έστορίας και τής Πολιτικής και όχι μία άπερίσκεπτη έμπιστοσύνη στίς προσωπικές ικανότητες γιά άυτοσχέδιασμό.

Η ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ

Ό Στρατός, όχι μόνον θά έξαγνήσι τό άμάρτημα τής τυπικής άπειθαρχίας του, αλλά θά στευθή μέ όδξα, άν θά κατορθώση νά έντοπίση τήν άποφασιστική ώρα και τήν κατάλληλη στιγμή τής έπεμβάσεώς του.

Η Εύρώπη προσφέρει πλούσια παραδείγματα, τά όποία βοήθουν στήν έντοπίσι της. Οι λαοί οι όποιοί έχουν ξαναβρεί τόν δρόμο τής σωτηρίας τους, δέν ένεπιστεύθησαν τούς έαυτούς τους σέ συγκεκριμένες πολιτικές, αλλά άκολουθήσαν άποφασιστικά μία φλογερά Έθνική, προνοητική και γεμάτη πάθος μειοψηφία.

Παρόμοιες μειοψηφίες, μπορούν νά ένώσουν ένα λαό αντίθέτως, ένα όμοφο συνουθλευμα, άποτελούμενο από έτερογενή στοιχεία, δέν ένώνει κανένα. Ό Στρατός πρέπει νά έλπίζη σ' έκείνους, μέ τούς όποιους αισθάνεται ταύπισι, σ' έκείνους, οι όποιοί διαθέτουν πέρα από μία στρατιωτική αντίληψι τής ζωής, μία πλήρη άφοσίωσι σέ δύο βασικές άρχές: Στήν Πατρίδα, σάν φιλόδοξο σύμβολο και στήν μοναδική βάση συνυάρξεως τών Έσπανών, ή όποία είναι ή δίχως έπιφυλάξεις Κοινωνική Δικαιοσύνη. Έτσι, όπως ό Στρατός είναι Έθνικιστικός Ένωτικός και ύπερ-άνω τάξεων (άν μάλιστα ληφθή ύπ' όψιν ότι μέσα στους κόλπους του συζούν άνθρωποι κάθε κοινωνικής προελεύσεως, οι όποιοί έχουν τάξι τούς έαυτούς τους στήν ύπηρεσία τής Πατρίδος) μέ τόν ίδιο τρόπο, ή Έσπανία, προστατευομένη από τόν Στρατό, όφείλει νά δημιουργήση από τήν αρχή ένα Ένωτικό μέλλον, τό όποίο θά είναι ταυτοχρόνως Όλοκληρωτικό και Έθνικό.

Κάτι τέτοιο δέν είναι φυσικά θέμα συνταγών (όλα σχεδόν τά κόμματα, άκόμη και τά πιό μικρά, έχουν εισάγει στά προγράμματά τους κάποια συντεχνιακή αρχή, ή όποία θεωρείται τής μόδας) είναι θέμα ίδιουσγκρασίας. Οι δίχως πίστι συνταγές δέν έχουν τήν παραμικρή αξία: τό ίδιο ίσχύει και στόν Στρατό. Η τακτική και οι έσωτερικοί κανονισμοί δέν θά χρoσίμευαν σέ τίποτα, άν δέν συνοδεούνταν από ένα τονισμένο πνεύμα του χρέους και τής τιμής.

Ελάχιστα θά ένδιέφερε άν οι κάτοχοι τής έξουσίας θά ήσαν πολύ ή λίγο συνηθισμένοι στήν τέχνη τής διαχειρήσεως: τά έμπειρα στήν τεχνική τής διαχειρήσεως πρόσωπα, μπορούν νά έπιστρατευθούν μέ εύκολία. Άντιθέτως, έκείνο τό όποίο είναι βασικό, είναι τό Πολιτικό και τό Έστορικό νόημα του κινήματος, ή κατανόησι τής αξίας του γιά τό μέλλον.

Ίδού τί πρέπει νά έχη ξεκαθαρισμένο μέσα στό μυαλό του, αυτός ό όποιος διοικεί.

Η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Όσο και άν ό φόβος μας μήπως και λαθέσουμε μπορεί νά καθυστερήσι τήν τελική μας άπόφασι, χρειάζεται νά βαδίσουμε πολύ σύντομα προς τήν σωτηρία τής Έσπανίας.

Η άκολουθημένη στρατηγική πολλών χωρών μέ ύπερπληθυσμό, μέ ύψηλή βιομηχανική ανάπτυξι, άπομάχων του μεγάλου πολέμου, παρουσιάζεται εύκολότερη γιά τήν τεραστία και άραιοκατοικημένη Έσπανία...

Λείπει μόνον εκείνο τό μαγικό σημάδι, καμωμένο από ένθουςιασμό και πίστι, τό όποίο θά τήν άφυπνήσι. Όπως στά παραμύθια, ή Έσπανία είναι αιχμάλωτη τής χειρότερης και τής δολιότερης μαγείας:

μιά μετρία, δειλή, στείρα και άλλοπρόσαλη πολιτική, τήν καταδικάζει σέ παράλυσι.

Οί ιππότες οί όποίοι θά τρέξουν νά τήν βοηθήσουν, ήδη συγκεντρώνονται.

Κάποια μέρα, Ίσπανοί Αξιωματικοί και Στρατιώτες, θά τούς δήτε νά εμφανίζονται μπροστά σας. Εκείνη θά είναι ή άποφασιστική στιγμή.

Οί ριπές ή ή σιωπή τών όπλων σας, θά κρίνουν άν ή Ίσπανία θά πρέπη νά έξακολουθή νά ζή μέσα στην χαύνωσι, ή άν θά πρέπη ν' άνοιξη τήν ψυχή της στην έλπίδα, νά άποκτήση μιά άξιοπρέπεια.

Σταθμίστε καλά αυτές τίς σκέψεις, πριν διατάξετε τό «Πύρ».

Σκεφθήτε, ότι ύπερ-άνω όλων τών άρθρων ενός κανονισμού, οί άποφασιστικές εύκαιρίες ενός λαού κατά τήν διάρκεια τών αίωνων είναι σπανιότατες.

Είθε ό Θεός νά σάς φωτίση νά ενεργήσετε αύτή τήν δύσκολη ώρα κατά τόν σωστότερο τρόπο.

Ζήτω ή Ίσπανία.

Χοσέ - Αντόνιο Πρίμο Ντέ Ριβέρα
Άρχηγός τής Φάλαγγος και τών J.O.N.S.
Μετάφρασις: Πενθέυς

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΝΙΤΣΕ
" ΦΩΝΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ "

- ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΜΕΝΩΝ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΑΣ
ΧΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ...
- ΑΠΟΚΤΗΝΩΜΕΝΑ ΟΝΤΑ
ΥΠΝΟΒΑΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΟΥ
(ΙΣΟΠΕΔΩΤΙΣΜΟΥ...)
- ΜΕΛΑΝΕΣ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΗΛΙΔΕΣ
ΣΤΙΓΜΑΤΙΖΟΥΝ ΑΝΕΞΙΤΗΛΑ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΜΑΣ
(ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ...)
- ΠΑΜΦΥΛΕΤΙΚΗ ΠΛΗΜΥΡΙΔΑ
ΚΑΤΑΚΛΥΖΕΙ ΤΗΝ ΓΗ ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ
(ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ...)
- ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΝΕΟΙ
ΠΑΓΙΔΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΗΣ ΥΛΙΣΤΙΚΗΣ
(ΠΛΑΝΗΣ...)
- ΗΘΙΚΑ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΕΝΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ
ΒΥΘΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΗΘΝΙΣΤΙΚΗΣ
(ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ...)
- ΣΥΡΦΕΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΩΝ
ΣΤΡΟΒΙΛΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΔΙΝΗ ΤΟΥ ΑΚΡΑΤΟΥ
(ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΣΜΟΥ...)
- ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΕΝΕΣ ΜΑΖΕΣ
ΠΑΡΑΔΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ
(ΟΥΤΟΠΙΑΣ...)
- ΩΣ ΠΟΤΕ ;

Μέ συναγωνιστικούς χαιρετισμούς:
" ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ "

Σιωνιστικά
«περίεργα» και
δημοσιογραφικά
«κόλπα»!

Γνωστό τό «κόλπο» τής ύπενθυμίσεως του «ναζισμοῦ», κάθε φορά πού ό Σιωνισμός προχωρεί σ' ένα από τά προγραμματισμένα ψυχρά έγκλήματά του κατά τών λαών και τών έθνών. Η γενοκτονία τών Παλαιστινίων δέν μπορούσε νά είναι έξαιρέσις!

α) 8.6.82. - «Τά Νέα», δύο μέρες μετά τήν επίθεσι κατά του Λιβάνου, δημοσίευσαν άρθρο έβραίου περι...κινδύνων αναβιώσεως του ναζισμού!

β) 29.6.82. - Στο Παρίσι άρχισε Συνέδριο περι... «Όλοκαυτώματος»!

Φθάνουν πιά οί μάσκες... Έπεσαν!

' Αργεντινή —
' Ελλάδα μέ
διαφορά!

Η ήττα στις Μαλβίνες όφείλεται σέ λανθασμένες εκτιμήσεις τών Αργεντινών στρατηγών. Αμέσως, ή κυβέρνησις πού έσφαλε, συνέστησε έπιτροπή γιά τόν καταμερισμό τών ευθυνών και τήν τιμωρία τών ύπευθύνων. Αύτά στήν Α ρ γ ε ν τ ι ν ή . . .

Η ήττα στήν Κύπρο όφείλεται σέ... τ ί; Και ύστερα από 8 όλόκληρα χρόνια, ό φάκελλος τής Κύπρου είναι καλά κρυμμένος και όλοι μαζί κάνουν πώς δέν τόν βλέπουν! Αύτά στήν Έ λ λ ά δ α . . .

ΟΛΟΙ ΠΛΕΟΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΓΙΑΤΙ.
ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΜΑΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΜΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.
ΚΑΙ ΟΙ «ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ» ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ. ΤΟΣΟ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΟ ΕΚΑΜΑΝ ΟΣΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΟ
ΚΑΛΥΨΑΝ...

ΧΑΝΣ-ΟΥΛΡΙΧ ΡΟΥΝΤΕΛ

'Ο άετός του ανατολικού μετώπου

Αφιέρωμα επί τη συμπληρώσει 66 ετών από τής γεννήσεως του ΧΑΝΣ-ΟΥΛΡΙΧ ΡΟΥΝΤΕΛ, ύποδειγματικού Στρατιώτου και ζώντος παραδείγματος προς μίμηση.

**Του ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ
(Έν άπομονώσει, Ίουνίω 1982)**

*«Χρυσά φύλλα δρυός μετά ξιφών και άδαμάντων!
Πρώτος κάτοχος ό Συνταγματάρχης Χ.ΟΥ. ΡΟΥΝΤΕΛ!»*

Υπ' αυτόν τόν τίτλον ό γερμανικός τύπος άνεκοίνωσεν εις τάς 2 Ίανουαρίου 1945 τήν παρασημοφόρησιν του «άετου του ανατολικού μετώπου», όπως άπεκαλείτο, του Ί Αντισυνταγματάρχου ΡΟΥΝΤΕΛ, υπό του Φύρερ, όστις και τόν προεβίβασεν εις τόν βαθμόν του Συνταγματάρχου. Τιοιουτοτρόπως τό στέρνον του άκατανικήτου άεροπόρου έβάρυνεν κατά πολύ έκ τής εύθύνης και τής τιμής τών νέων διασήμων, ένώ παράλληλως τό οικουμενικόν Πάνθεον τών Ί Ηρώων διηυρύνθη δεχθέν έν τῷ μέσω τών μεγάλων νεκρών του τόν μέγα ζώντα ΡΟΥΝΤΕΛ.

Ότε, κατά τάς άρχάς του 1945, άνέτειλεν τό λυκόφωσ ένός γενναίου, διά τήν Έθνικοσοσιαλιστικήν Γερμανίαν, άγώνος, τό άστρον ΡΟΥΝΤΕΛ έμελλεν νά συνεχίση φωτίζον, όμοι μετά τών άστέρων τών λοιπών Ευρωπαίων Ί Ηρώων, τό άνυπέρβλητον στερέωμα τής περι τών Ί Ιδανικών Θυσίας.

Έγεννήθη εις τούς πόδας τών Riesengebirges, εις έναν μικρόν τόπον, τό Konradswaldau τής Σιλεσίας, εις τάς 2 Ίουλίου του 1916, ως υίός πάστορος. Όπως έγραψε ό Günther Just, ως βρέφος ό μικρός «Ούλι» ήτο τρυφερός άλλ' άνήσυχος. Άργότερον διεκρίθη περισσότερο εις τόν άθλητισμόν παρά εις τά στατικά και μονότονα διά τήν άθλητικήν φύσιν του σχολικά μαθήματα πάντοτε όμως ό χαρακτήρ του τόν έκαμνεν άξιαγάπητον, όταν δέ ή Μητέρα του ήρώτα τούς διδασκάλους του περι τών επιδόσεών του έλάμβανεν τήν στερεότυπον άπάντησιν: « Ός νέος λαμπρός, ως μαθητής φρικτός». Τό ίδιον άξιαγάπητος παρέμεινεν και όταν ήτο πλέον εις διακεκριμένους Ί Αξιωματικούς, φωτογραφιζόμενος μέ τό έγκάρδιον χαρακτηριστικόν του μειδίαμα, τό όποιον μέχρι σήμερα, εις τό φυσικόν του γήρας, συνεχίζει νά ύπογραμμίζει τήν πρόσχαρον φυσιογνωμίαν του, τό Ί Άριον τής όποιας έπεστεγάζετο υπό χρυσοπορφύρου κόμης και έκοσμείτο υπό άεικινήτων όφθαλμών.

Άπό μικράς ήλικίας ή άθλητική φύσις του του ένεφύσησεν τήν φλόγα τής πτήσεως και ή επιδιώξις του ήτο, παιδιόθεν, μόνον μία: νά ίδη τόν κόσμον άφ' ύψηλου! Τήν επιθυμίαν του ικανοποίησεν ό ήρωικός του χαρακτήρ.

Τῷ 1936 άρχίζει τήν Στρατιωτικήν του σταδιοδρομίαν και τόν Ίουνιον του 1938, μετά τήν περάτωσιν τής εκπαιδευσεώς του εις τήν Luftkriegsschule (Σχολή Πολεμικής Άεροπορίας) έν Berlin-Werder, εισέρχεται εις τήν Sturzkampffliegerschule (Σχολή Άεροσκαφών Καθέτου Έφορμήσεως, τών θρυλικών «Stuka») έν Graz-Thalerhof/Steiermark. Τώρα πλέον, ό 22ετής ΡΟΥΝΤΕΛ επέτυχεν - εις πρώτον στάδιον - έκείνον τό όποιον επέδιωκεν: άφ' ύψηλου έβλεπεν μικρόν τόν κόσμον, δαμάζων, ίσχυρούς κινητήρας δι' ένός και μόνον μοχλου, ως και τά άτίθασα έκείνα στοιχεία τής φύσεως, τας άχαλιναγωγήτους άστραπάς, αίτινες έχουν λαμπράς γλώσσας επί τής ύάλινης καλύπτρας του άεροσκάφους του, φωτίζουσαι τά όργανα του

χειριστήριου του, ως μία υπερκόσμος δύναμις νά τόν ύπεβοήθη εις τήν διάσχισιν τών αιθέρων. Ό ΡΟΥΝΤΕΛ πλέον εισέρχεται εις τήν δύσβατον αλλά τετιμημένην άτραπόν του Μαχητού, εις έκείνην ήτις οδηγεί εις τήν εύρύτερον Λεωφόρο τής Πολεμικής Άρετής.

Δέν καπνίζει και δέν πίνει παρά μόνον γάλα και τούτον εις τήν λέσχην Ί Αξιωματικών, ένώ τόν έλευθερον χρόνον του τόν διαθέτει εις έκδρομάς και άθλήματα. Ί Η άγνή ψυχοπνευματική του δομή τόν ύποχρεώνει νά παραμείνη άρρήκτως συνδεδεμένος μέ, τήν μητέρα τών Ί Ινδοευρωπαίων, τήν Φύσιν!

Έν τῷ μεταξύ, εκπαιδεύεται εις τήν Aufklärerschule (Σχολή Ί Ιπταμένων Παρατηρητών) έν Hildesheim και μέ τήν έναρξιν τής Πολωνικής έκστρατείας ίπταται επί άεροσκαφών παρατηρήσεως υπεράνω του μετώπου, τιμηθείς διά τούτο μέ τόν Σιδηρούν Σταυρόν Β' Τάξεως. Πάντοτε όμως έφλέγετο υπό μιάς επιθυμίας: νά επιστρέψη εις τό αγαπημένον του «Stuka». Και τό επιτυγχάνει μετ' όλίγον, μεταπθήμενος εις τό «Grazer-Stukaverband» τό όποιον τώρα, μετά τήν λήξιν τής δυτικής έκστρατείας, εύρίσκειται εις τήν περιοχήν τής Caen τής βορείου Γαλλίας. Και έδώ ό άσκητικός ΡΟΥΝΤΕΛ παραμένει μακράν τής γαλλικής νυκτερινής τρυφής και τών «θεληγτρων» τής διά νά άπολαύση τήν φύσιν και τά άεροδρόμια, αισθησιαζόμενος μέ τήν όσμήν τών καιομένων καυσιμών τών άεροσκαφών και μέ τόν άκατάπαυστον βόμβον τών κινητήρων των.

Τήν 1ην Σεπτεμβρίου προάγεται εις Ί Υπολοχαγόν και μετατίθεται όπισώ εις τό «Stuka-Ergänzungsstaffel» (Σμήνος Συμπληρώσεως «Stuka») έν Graz, ένώ ήδη άρχίζει ή Βαλκανική έκστρατεία, ή όποία και πάλιν του στερεί τήν δυνατότητα τής πολεμικής άποστολής - έξόδου, έγκαταλείπουσα τούτον εις τό πεδιον εκπαιδευσεως του Graz. Και όταν ολοκληρώνει τήν εκπαιδευσιν του και μετατίθεται εις τό I. Stukagruppe (Μοίρα «Immelmann») έν τῷ Έλληνικῷ άεροδρομίω τών Μολάν τής Πελοποννήσου (Ί Ανοιξις 1941), πάλιν δέν ικανοποιείται. Έκ συμπτώσεως, τής Μοίρας προσταται ό έκ τής Caen εκπαιδευτής του ό όποιος ήτο επιφυλακτικός έναντι τών πτητικών ικανοτήτων του νεαρού ΡΟΥΝΤΕΛ, μη επιτρέπων εις τούτον επιχειρησιακήν έξοδον.

Αισθάνεται νά τόν μολύνη τό μικρόβιον τής άπειθαρχίας και νά τόν πνίγη ή άδημονία του πολεμιστου ό όποιος έθέλετο έξ «άποστάσεως» υπό τών φαντασμαγορικών καπνών τής μάχης, πασχίζων νά τέρωη τούς ρώθωνάς του διά τής προσφιλεστάτης όσμής τής καιομένης πυρίτιδος. Και, μόλις και μετά βίας, διατηρεί ως γνήσιος Γερμανός τήν αυτοκυριαρχίαν του, παρακολουθών τούς Συναδέλφους του νά επιχειρούν, από τής 20ής Μαΐου 1941, τό έν Κρήτη άλμα των. Ί Υπεχρέωσεν εαυτόν εις ρωπηράν ύπομονήν, βέβαιος ών δι ή πολεμική του Άξια δέν θα έβράδυνε νά διαφανή, άμιλλωμένη εύγενώς τήν πολεμικήν Άξίαν τών Συμπατριωτών του, οίπνες και υπό τήν δυναμικήν καθοδήγησιν του Φύρερ των έδρεπον δάφνας εις τά διάφορα πολεμικά θέατρα. Τιοιουτοτρόπως, επέτυχεν τήν πρώτην του μεγάλην νίκην: τήν νίκην επί του έαυτου του!

Και ή δικαίωσις τών προσπαθειών του δέν άργεί. Ό νεαρός

Αξίωματικός των «Stuka» πετῶ την πρώτην του πολεμικὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ ρωσικὸν μέτωπον, ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Πρωσίας ὅπου μετὰ τὴν Ἑλλάδα μετεφέρθη τὸ Σμήνος του (1ον Σμήνος τοῦ I./Stukagruppe «Immelmann»).

Τὴν πρώτην μεγάλην του ἐπιτυχίαν κατακτᾷ ὁ Ὑπολοχαγὸς ΡΟΥΝΤΕΛ εἰς τὰς 23 Σεπτεμβρίου 1941, ἐν μέσω τῆς κολάσεως τῶν ἀντιαεροπορικῶν τῆς Κροστάνδης, τοῦ πολεμικοῦ τούτου λιμένος τοῦ σοβιετικοῦ στόλου τῆς ἀνατολικῆς θαλάσσης, ὅταν μία βόμβα του τῶν 1000 kg ἀποκόπτει εἰς δύο τεμάχια καὶ βυθίζει τὸ σοβιετικὸν σκάφος «Marat» (23.600 B.R.T.). Εἰς αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν του ὁ ἄγχιος ΡΟΥΝΤΕΛ ἠσθάνθη διὰ πρώτην φοράν νά καρποφορῇ ἡ ἐφόρμησις τοῦ ὑπ' αὐτὸν κυβερνωμένου «Stuka» καὶ ὁ ἀπόκοσμος συριγμὸς τοῦ ἐπιτιθεμένου ἀεροσκάφους του νά στέφεται ὑπὸ τοῦ κοκίτου τῶν φλογῶν τοῦ καταβυθιζομένου μολοσεβικικοῦ πλοίου. Ὁ, πάλαι, μικρὸς «Οὐλί» ἠμῆφθη διὰ τὸ πεισματῶδες πάθος του πρὸς τὸ ἵπτασθαι καὶ οἱ ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ του ἔλαβον ἐκ νέου τὸν μεγαλειώδη σπινθηρισμὸν των, ὅταν ὀλίγον βραδύτερον κατεβύθιζεν δύο ἀκόμη σοβιετικὰ βάρη σκάφη, ἕως τὴν 1ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους. Καὶ τὸ σῆθος του ὠροῦτο ὑπερφάνως ὅταν ἀνελογίζετο ὅτι διὰ τῶν ἐπιθετικῶν τούτων ἐνεργειῶν, ὁ ἴδιος καὶ οἱ Συναγανισταὶ του κατέστρεφον ἐν σημαντικὸν μέρος τοῦ «πλωτοῦ πυροβολικοῦ» τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακουφίζοντες οὕτω τοὺς πεζοὺς Συμπολεμιστὰς των, οἵτινες προῆλθον κατὰ τοῦ Leningrad.

Εἰς τὰς 15 Ἰανουαρίου 1942, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς Ἀνδρείας του, τοῦ ἀπονέμεται ὁ Σταυρὸς τῶν Ἴπποτων μετὰ τῆς διοικήσεως ἐνὸς Σμήνου τοῦ III./Stukageschwader 2 «Immelmann», ἐνῶ εἰς τὰς 24 Σεπτεμβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους συμπληρῶνει τὴν 500ὴν ἐξοδὸν του κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Μετὰ πάροδον τεσσάρων μηνῶν καὶ μοιραζόμενος τὰς ὑπερόχους πτητικὰς πολεμικὰς συγκινήσεις του μετὰ τοῦ Συναγανιστοῦ τοῦ Ἀρχιλοχίου Erwin Hentschel, συμπληρῶνει τὴν 1000ὴν πολεμικὴν του ἐξοδὸν εἰς πτήσιν ὑπεράνω τοῦ Isjum (βορείως τοῦ Donez) ὅπου ἐστάθμευον μονάδες τῆς 57ης σοβιετικῆς στρατιάς. Εἰς πολεμικὸς ἀναποκριτὴς τῆς ἐποχῆς ὑπελόγησεν ὅτι αἱ χίλια πολεμικὰ ἀποστολαὶ τοῦ ἀετοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ μεταφράζοντο εἰς κάλυψιν διαδρομῆς μήκους 300.000 χιλιομέτρων, εἰς κατανάλων εἰκοσι βυτίων βενζίνης, τριῶν σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων πεπληρωμένων ὑπὸ πυρομαχικῶν πολυβόλου καὶ, ὁμοίως, τριάκοντα πέντε ἐτέρων φερόντων τὰς καταναλωθείσας βόμβας αἰτνες ἀνήρχοντο εἰς 500.000 χιλιόγραμμα. Καὶ πάντα ταῦτα διὰ τῶν χειρῶν ἐνός καὶ μόνου, ἀλλὰ γενναίου, Ἀνδρός: ἐνός καὶ μόνου Γερμανοῦ Πολεμιστοῦ ὅστις, μετὰ τὸν Συναγανιστὴν του, ἔδιδεν τὴν Μάχην τῶν Φυλετικῶν Δικαίων.

Τὴν Ἄνοιξιν τοῦ 1943 ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ καὶ οἱ Σύντροφοι τοῦ Panzergruppungsstaffel (Σμήνος Ἀντιαρματικῶν Δοκιμῶν) ἤρχισαν δοκιμάζοντες τὴν ἀποτελεσματικότητά του νέου «Stuka», τοῦ JU 87 G «Kanonenvogel», φέροντος δύο πυροβόλα τῶν 3,7 cm. Δι' αὐτοῦ τοῦ νέου ἀεροσκάφους καὶ ἐντός βραχείου χρονικοῦ διαστήματος, ὁ ἀετὸς μας, ἐπληξεν ἐπιτυχῶς 70 σοβιετικὰ ἀποβατικὰ σκάφη.

Τὴν 1ην Ἀπριλίου 1943 προβιβάζεται εἰς Λοχαγὸν καὶ εἰς τὰς 14 τοῦ ἴδιου μηνός καὶ ἔτους καθίσταται ὁ 229ος Στρατιώτης τῆς Wehrmacht ὅστις κοσμεῖ τὸν Ἴπποτικὸν του Σταυρὸν διὰ φύλλων Δρυός, παραλαβὼν εἰς τὰς 19 Ἰουλίου τοῦ ἴδιου ἔτους τὴν Διοίκησιν τοῦ III Gruppe/Stuka Geschwader 2 «Immelmann». Τὸν Ὀκτώβριον συμπληρῶνει τὴν 1500ὴν ἀποστολὴν του, ἐνῶ ὁ Σύντροφός του Hentschel συμπληρῶνει τὴν 1200ὴν ἰδικὴν του. Τὰ ἐχθρικά ἄρματα κατεστρέφοντο ὑπὸ τῆς ἐκπληκτικῆς εὐστοχίας τῶν πυροβόλων τοῦ «Kanonenvogel» τοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς δὲ τὰς 23 Νοεμβρίου 1943, πληξας αὐθημερὸν ἐπτὰ ἐχθρικά ἄρματα, ἠύξησεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πληγέντων ἰσχυρῶν εἰς 107! Τρεῖς ἡμέρας ἀργότερον καθίσταται ὁ 42ος Στρατιώτης - κάτοχος τοῦ Σταυροῦ τῶν Ἴπποτων μετὰ φύλλων Δρυός καὶ Ξιφῶν, ἐνῶ τὴν 1ην Μαρτίου 1944 προάγεται εἰς Ταγματάρχην. Τρεῖς ἐβδομάδας ἀργότερον, ὁ τετιμημένος Ταγματάρχης ΡΟΥΝΤΕΛ, ἐπρόκειτο νά ἔχη τὴν πλέον σκληρὰν δοκιμασίαν τῆς ἠρωικῆς του σταδιοδρομίας, ὅταν, τὴν 20ὴν Μαρτίου 1944, μετὰ τὴν ὀγδόην ἀποστολὴν του ἐντός τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ ἱπτάμενος ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ Dnestr, εἰς τὸ ὕψος τῆς Jamrol, καταρριφθεὶς, ἀπώλεσεν τὸν Συναγανιστὴν του ἐκεῖνον μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπεράτωσεν ἐπιτυχῶς 1400 πολεμικὰ ἀποστολὰς. Ἡ μοῖρα τοῦ ἐπεφύλαξεν νά ἀπωλέσῃ τὸν Συμπολεμιστὴν του Erwin Hentschel εἰς τὸν ποταμὸν Dnestr καὶ νά ταλαιπωρηθῇ

μεγάλως ὁ ἴδιος, ἕως ὅτου ἀποκτήσῃ ἐπαφὴν μετὰ τῆς Μονάδος του. Ὅταν δέ, ἐπιστρέψας, εὐρέθη ἐν μέσω τῶν Συναδέλφων του εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῶν «Immelmänner», οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ τὸν ὑπεδέχθησαν καὶ εἰς ἐκ τῶν Συμπολεμιστῶν του ἠκούσθη λέγων: «Ὁ Θεὸς ἀρνεῖται νά στερῆσῃ τὴν Μοῖραν μας ἐκ τοῦ γενναίου βραχίονός της». Παρὰ δὲ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ τῆς Μοίρας Dr. Breisendanz ἐπέστρεψεν εἰς τὰ πτητικὰ καθήκοντά του.

Εἰς τὰς 27 Μαρτίου 1944, τὸ Wehrmachtsbericht (Ἀνακίνωθὲν τῆς Wehrmacht) ἀπαγγέλλει τὰς νέας νίκας τοῦ ἀετοῦ τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου: 17 κατεστραμμένα μολοσεβικικὰ ἄρματα ὑπὸ τοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ ἐντός μιᾶς ἡμέρας! Ἡ Θεία Δίκαι ἤλεγχε πλέον τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροσκάφους τοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ ἐνσπεύρουσα τὸν δαίμονα εἰς τὰ μίσθαρνα ὄργανα τοῦ διεθνούς σωνισμού, τοὺς σοβιετοκομμουνιστὰς. Καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον τὸ O.K.W. (Ἀνωτέρα Διοίκησις τῆς Wehrmacht) γνωστοποιεῖ: «Μεταξὺ Dnestr καὶ Pruth ἐπαρουσιάσθη ἰσχυρὰ δραστηριότης τῶν Γερμανικῶν μαχητικῶν Ἀεροσκαφῶν. Ἀρκετὰ ἐχθρικά ἄρματα μάχης κατεστράφησαν ὡς ἐπίσης καὶ εὐάρθρα ὀχήματα. Ἐξ αὐτῶν, ὁ Ταγματάρχης ΡΟΥΝΤΕΛ κατέστρεψεν ἐννέα ἄρματα μάχης τοῦ ἐχθροῦ, συμπληρώσας τοιοῦτοτρόπως πλέον τῶν 1800 πολεμικῶν ἀποστολῶν καὶ καταστρέψας συνολικῶς πλέον τῶν 202 ἐχθρικῶν ἀρμάτων μάχης».

Ἡ σκέψις τοῦ Φῦρερ παρηκολούθη ἀκαταπαύτως καὶ τὸν τελευταῖον Ὀπλίτην τοῦ μετώπου εἰς κάθε του βῆμα καὶ ἐνέργειαν, ἐνῶ ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς του διεκρίνει τὴν ἀπαράμιλλον Πολεμικὴν Ἀξίαν καὶ εἰς μίαν σεμνὴν τελετὴν εἰς τὸ ἐρημητήριόν του τὸ Berchtesgaden, ἀναρτᾷ ἐπὶ τοῦ ἠρωικοῦ στέρνου τοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ, τὸ μέχρι τότε Ἀνώτατον Ἀριστεῖον Ἀνδρείας, τὸν δέκατον κατὰ σειράν ἀπονεμηθέντα Σταυρὸν τῶν Ἴπποτων μετὰ φύλλων Δρυός, Ξιφῶν καὶ Ἀδαμάντων. Καὶ ὁ τετιμημένος Στρατιώτης ΡΟΥΝΤΕΛ σκέπτεται μόνον τὸ Καθῆκον ὡς χρέος ἐναντι τῶν Ἰδανικῶν του· καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ μέτωπον χωρὶς καθυστέρησιν.

Εἰς τὸ ἐπιχειρησιακὸν θέατρον τοῦ Jasi τῆς Ρουμανίας, ἡ «Immelmann» Geschwader ὑποστηρίζει ἐπιτυχῶς τὴν Γερμανικὴν ἀντεπίθεσιν. Ἐδῶ ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νά συμπληρῶσῃ, τὴν 1ην Ἰουλίου 1944, τὴν 2000ὴν πολεμικὴν ἀποστολὴν του.

Εἰς τὰς 6 Αὐγούστου 1944, τὸ Wehrmachtsbericht ἀνέφερεν: «27, εἰσέτι, ἐχθρικά ἄρματα μάχης κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν μαχητικῶν ἀεροσκαφῶν μας. Ἐξ αὐτῶν τὰ 11 κατεστράφησαν ὑπὸ μόνου τοῦ Ταγματάρχου ΡΟΥΝΤΕΛ, ὁ ὁποῖος οὕτω συνεπλήρωσεν ὀλικὸν ἀριθμὸν 300 κατεστραμμένων ἐχθρικῶν ἀρμάτων μάχης εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του».

Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1944 προάγεται εἰς Ἀντισυνταγματάρχην καὶ, ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου, ἀναλαμβάνει τὴν Διοίκησιν ὀλοκλήρου τῆς «Immelmann» Geschwader.

Τὴν 17ην Νοεμβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους πραγματοποιεῖ «βαρεῖαν» προσγείωσιν πλησίον τῆς Βουδαπέστης, τραυματιζόμενος ἐκ νέου. Εἰσάγεται εἰς νοσοκομεῖον ἀλλὰ φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς μάχης «δραπετεύει» καὶ δὲν διστάζει νά ἱπταθῇ μετὰ τοὺς γυμνίους νάρθηκας. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τοῦ Nietzsche εὔρεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ τὴν γήνην ἐνσάρκωσιν του: αἱ Νιτσεϊκὰ θεωρίαι ἐπαληθεύθησαν!! Τὴν 23ην Δεκεμβρίου συμπληρῶνει 2400 πολεμικὰ ἀποστολὰς καὶ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του δεσπόζουσαν θέσιν κατέχουν τὰ 463 κατεστραμμένα σοβιετικὰ ἄρματα μάχης. Ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ, πλέον, ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τοῦ ἥρωος! Εἰσέρχεται εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἡμιθέων!!

Τὸν καλεῖ ὁ Φῦρερ! Δὲν ὑπάρχει πλέον παράσημον διὰ νά τιμηθῇ τὸν ἠρωισμὸν του καὶ περὶ τούτου τὸ ἐπίσημον Ἐθνικοσοσιαλιστικὸν Γερμανικὸν Κράτος ὑποχρεοῦται νά... ἰδρύσῃ ν ἑ ο ν: τὸν Σταυρὸν τῶν Ἴπποτων μετὰ Χ Ρ Υ Σ Ω Ν φύλλων Δρυός, Ξιφῶν καὶ Ἀδαμάντων! Ὁ ἰ δ ι ο ς ὁ Φῦρερ τοῦ τὸν ἀπονέμει τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1945, καθιστῶν τὸν ΡΟΥΝΤΕΛ τὸν πρῶτον κάτοχον τοῦ νεοϊδρυθέντος Παρασήμου καὶ τὸν προάγει εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Συναγανιστοῦ. Ὁ, μόλις 29ετής Συναγανιστὴς Ταγματάρχης, ΧΑΝΣ-ΟΥΛΡΙΧ ΡΟΥΝΤΕΛ, μετὰ φλογισμένον βλέμμα, ἐνατενίζει, ὑποσχόμενος, τοὺς συγκινημένους ὀφθαλμοὺς τοῦ Φῦρερ τοῦ ὅστις, μετὰ τὴν γνωστὴν σταθερότητα τῶν κινήσεών του, ἀναρτᾷ τὴν τρίχρωμον ταινίαν τοῦ ἀδμαντοποικίλου Παρασήμου περίξ τοῦ λαμοῦ τοῦ Ἡμιθέου τοῦ ΡΟΥΝΤΕΛ. Ὁ ἀνήσυχος ἐκεῖνος νεανίας τοῦ Konradswaldau, ὁ Οὐλί, ἐμελλεν νά καταστῇ ἡ ζωσα καὶ ἀπῆ ἀπόδειξις τῆς Ἀνωτέρου-

ητος της Φυλής του. Και εκείνον τό βρεφικόν λίκνον του θά ήδύνατο νά παραλληλισθῆ μέ τό τοῦ Ἑλληνοῦ Ἡμιθέου Ἡρακλέους, μέ μόνην διαφοράν τό ὅτι ἀντί τῶν φονευθέντων ὑπό τοῦ Ἡρακλέους ὄφως, παραπλευρώς τοῦ λίκνου τοῦ Ρούντελ κείνται τά ὑπό τῶν πυροβόλων τοῦ Ἡμιθέου Συνταγματάρχου πολτοποιηθέντα πτώματα τῶν ἐρπετῶν τοῦ συγχρόνου κόσμου, τῶν ἐβραιοκομμουνιστῶν! Ὁ Φῦρερ τόν παροτρύνει νά ἐγκαταλείψῃ τās πτήσεις ἵνα διατηρηθῆ ἐν ζωῇ, ὡς Σύμβολον μιᾶς ὀλοκλήρου Φυλῆς· ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ, παρά τόν βαθύτατον σεβασμόν καί τήν λατρείαν του πρὸς τόν Ἀρχηγόν του, εὐρίσκει τό θάρρος νά ἀρνηθῆ· ὁ Φῦρερ, μέ τήν καλωσύνην τοῦ χαρακτήρος του, χαμογελᾷ καί παραιτεῖται: «Τότε καλῶς! Ἀλλά δώσατε προσοχήν διότι ὁ Γερμανικός Λαός, ὁ Λαός μας, Σᾶς χρειάζεται!»

Καί τό πεπρωμένον, δι' ἄλλην μίαν φοράν, ὑπήκουσεν εἰς τήν ἐπιθυμίαν τοῦ Φῦρερ καί, μετά τήν πολεμικήν λαίλαπα, ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ εὐρέθη ἀθικτος καί ἀλώβητος ὑπό τῶν φονικῶν βλημάτων τῆς θεομηνίας νά καθοδηγῆ τοὺς ἐπερχομένους διὰ τοῦ περιλάμπρου Παραδείγματός του.

Ἡ λῆξις τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου τοῦ ἐπεφύλαξεν μεγάλας ψυχικάς καί σωματικάς ταλαιπωρίας. Ἐπιτυχῶν νά πραγματώσῃ τό εὐγενές παιδικόν του ὄνειρον καί καταλαβῶν τήν θέσιν τοῦ Ἀνδρείου τῶν Ἀνδρείων, ἐπεκρύχθη ὑπό τοῦ ἀπαισίου κρεμλίνου ἀντί τοῦ ποσοῦ τῶν 100.000 ρουβλίων, «ζῶν ἢ νεκρός!» Κατέστρεψεν ἐν συνόλῳ 519 κομμουνιστικά ἄρματα μάχης - ἐκ τῶν ὁποίων τά 17 ἐντός τῆς ἰδίας ἡμέρας! -, 70 σοβιετικά ἀποβατικά σκάφη, 150 φωλεᾶς ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ καί ἀντιαεροπορικῶν, 800 ἐχθρικά ὀχήματα καί ἀμετρήτους ἐχθρικάς ἐγκαταστάσεις. Συνεπλήρωσεν 2530 πολεμικάς ἀποστολάς, δημιουργῶν παγκόσμιαν ἐπίδοσιν καί ἐπέσπασεν τήν ἀναγνώρισιν φίλων καί ἐχθρῶν· χαρακτηριστικόν τό, ὑπό τοῦ Στρατάρχου Ferdinand Schöner, λεχθέν: «Ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ,

ἀφ' ἑαυτοῦ του, ὑποκαθιστᾷ ὀλόκληρον Μεραρχίαν!»

Ὁ Ἡμίθεος ΡΟΥΝΤΕΛ, διὰ τῶν ἀπαράμιλλων ἐπιτευγμάτων του, ἐξηνάγκασεν ὀλόκληρον Κράτος νά θεσπίσῃ εἰδικόν Παράσημον διὰ τήν περίπτωσίν του. Πάντα δέ ταῦτα εἰς ἡλικίαν μὲν ὀλίγῃς 29 ἐτῶν, παραμένων ὡς ἀπείριστος ἀσκητῆς εἰς τόν Ἀγῶνα τῶν Ἰδανικῶν του καί τήν μάχην τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ.

Σήμερον εἰς τήν Γερμανίαν ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ τιμᾶται ὡς Σύμβολον. Ὁ Γερμανικός Λαός, παρά τήν ἀναπόφευκτον δίνην τῆς παγκοσμίου μεταπολεμικῆς διαφθοράς, συνέχισεν σεβόμενος τās Ἐθνικάς του Παραδόσεις, βαδίζων ἐπί τῆς σταθερᾶς Πορείας τῆς Ἐθνικῆς του Παλινορθώσεως· διὰ τοῦτο δέν παρέρχεται ἐβδομάς καθ' ἣν νά μὴν τιμηθῆ ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ εἰς κάποιαν Γερμανικὴν Πόλιν καί νά μὴν εὐρεθῆ ἐν μέσῳ τῶν πολυαριθμῶν Νεολαίων πού ἐπανδρῶνουν τās σημερινὰς Ἐθνικιστικάς Γερμανικάς Ὄργανώσεις καί πού λατρεύουν τό Φαινόμενον «ΡΟΥΝΤΕΛ» ὡς Σημεῖον τῶν Θεῶν· ὅμως ὁ ἴδιος ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ, οὕτω ἀντιμετωπιζόμενος, μέ τήν γαλήνην πλέον τοῦ Νικητοῦ, περιορίζεται νά ἀπαντήσῃ: «Ich habe, als Soldat, nur meine Pflicht getan!», δηλαδή, «Ἐπράξα, ὡς Στρατιώτης, μόνον τό καθήκον μου!»

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες σήμερον, εἰς τοὺς ἀντι-ἡρωικούς καί παρακμαστικούς χρόνους τῶν δυσμῶν τοῦ αἰῶνος μας, δέν θά ήδυνάμεθα ἐπ' οὐδενί νά ἰσχυρισθῶμεν τήν ἀπουσίαν Συμβόλων Ἡρωικοῦ Παραδειγματισμοῦ ἐκ τοῦ καταυγάζοντος Πανθέου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς! Ὅμως καί δέν θά ήδυνάμεθα νά ἀντιπαρέλωμεν, χάριν ἐνός ἀτόπου σωβινισμοῦ, τό Μνημεῖον Ἡρωισμοῦ τό ὁποῖον ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ ἀνήγειρεν εἰς τοὺς Μαραθῶνας τοῦ Φυλετικῆς Ἀνδρισμοῦ καί νά μὴν εὐχηθῶμεν δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους νά ἐπιτελέσωμεν τό Ἡθικόν Στρατιωτικόν μας Χρέος, ὡς ὁ ΡΟΥΝΤΕΛ τό ἐπέτελεσεν, λέγοντας μετά ταῦτα καί ἡμεῖς ἐκείνον τό ἀπλοῦν, ὅσον καί Ἀνδρείον, «Ἐπράξαμεν, ὡς στρατιῶται, μόνον τό καθήκον μας!»

ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΑ

ΚΙΝΗΜΑ

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ οἱ νέοι οικονομικοί μας ἐγκέφαλοι καί τό μέλλον μας!...

Ποιοί εἶναι οἱ Ἀρσένης καί Κουλουριᾶνος πού θά κυβερνοῦν τά οικονομικά μας;

Κρατηθῆτε...

Ὁ Ἀρσένης ἦταν οικονομικός σύμβουλος τῆς κυβερνήσεως τῶν... «Σαντινίστας» τῆς Νικαράγουας!...

Ὁ Κουλουριᾶνος ἦταν οικονομικός σύμβουλος τοῦ... Χα(ῖ)λέ Μεγκίστου Μαριάμ τῆς Αἰθιοπίας!...

Δηλαδή ἦσαν σύμβουλοι δυό στυγνῶν καί αἰμοσταγῶν κομμουνιστικῶν δικτατοριῶν, πού ὀδήγησαν τίς χώρες τους σέ πρωτοφανῆ λοιμό καί δυστυχία...

Αὐτό εἶναι καί τό δικό μας μέλλον, ἐφ' ὅσον ἀφεθῆ τό ΠΑΣΟΚ νά ἐγκαταστήσῃ τό καθεστῶς του...

ὁ μισθός τῆς ΕΡΤάς!

Ὁ ταξικός πόλεμος καί τό ταξικό μίσος εἶναι τά μόνα πού φαίνονται νά ἐνδιαφέρουν τήν ΕΡΤάς. Ἀπό τό πρωί ὡς τό βράδυ καί ἀπό τό βράδυ ὡς τό πρωί, τό σφυροκόπημα καλλιέργειας τοῦ μίσους μεταξύ Ἑλλήνων ἐργαζομένων καί ἐργοδοσίας συνεχίζεται, χωρίς ἀνάπαυλα, δηλητηριάζοντας τό σύνολο τῶν κοινωνικῶν σχέσεων.

Δέν ἐκπλήσσει βέβαια κανέναν αὐτό. Ἀπό τήν ἡμέρα πού ἡ ΕΡΤ ἔγινε ΕΡΤάς, παραδοθεῖσα στό κουκουεδριό καί στίς συμπλεγματικές καί γεμάτες τρίχες καί σπειριά μούστουνας τῶν «βασανισμένων» τυφλοποντικῶν τῆς «κουλτούρας», ἦταν ἐπόμολο νά παίρνη ἐπαξίως τόν σοβιετικό μισθό τῆς!

Ἀλλά τό κακό πού κάνει, θά τό πληρώσῃ πολύ ἀκριβᾶ ἡ χώρα. Καί πρώτα πρώτα τό ΠΑΣΟΚ καί ἡ Ν.Δ. Γιατί «ἔσ' ἔτ' ἤμαρ». Ἀπλῶς θά χρειασθοῦν πιά πολλές προσαυθίες καί γιά περισσότερο καιρό. Καί οἱ χαμένοι, αὐτοί θά εἶναι...

Τό νά εἶναι κανεῖς εἰρηνιστής, σημαίνει νά ἐγκαταλείπῃ στοὺς μὴ εἰρηνιστῆς τήν πρωτοβουλία τῆς Δράσεως.

OSWALD SPENGLER

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Τό οικοδόμημα τοῦ ἀστικοῦ καί μαρξιστικοῦ κόσμου ἄρχισε νά τρίζη. Ἡ «αἰώνια» καί «ἀκατάλυτη» Λογική του συναγωνίζεται σέ σχετικότητα τήν «αὐταπόδεικτη παγκοσμιότητα» τῶν «αἰώνιων» ἀρχῶν του. Οἱ σοβάδες ἔπεσαν κι οἱ τοῖχοι φάνηκαν, φτιαγμένοι ἀπό ἄμμο καί νερό, στηριγμένοι σέ σαπιόξυλα γεμάτα τερμίτες, ψευδοθεμέλια φτιαγμένα ἀπό πηλό.

Μπροστά σ' αὐτό τόν κόσμο ἐπιδεικνύουμε τήν κόψη τοῦ ξίφους μας. Ἄλλαζονικοί ἀρνητές τῆς αἰσχρῆς καί ἀντιανθρώπινης Λογικῆς του, πιστοί στίς μυστικές φωνές τοῦ Αἵματος καί στίς στολισμένες μέ μύθους – τεκμήρια ἀντιορθολογισμοῦ – θεότητες μας· ἔξω καί πέρα ἀπό τήν ἐθελοδοουεῖα σέ ἐβραιογενή δόγματα, κινούμενοι ὀλοκληρωτικά σέ μιὰ νέα, τρίτη διάσταση, ἐμπλουτισμένη μέ ἱριδισμούς Διονυσιακῶν καί Ἀπολλώνειων μεταπτώσεων.

Ἡ δική μας φιλοσοφία εἶναι μιὰ ὀλοκληρωμένη ἀντίληψη ζωῆς καί ἱστορίας, πού ἔχει τίς ρίζες της στό Ἀρχαιοελληνικό πνεῦμα καί στή φιλοσοφική διαχρονική προσωπικότητα τῆς δικῆς μας Φυλῆς.

Στό τεχνητό ψευτοδίλλημα «Ἕλη ἢ Πνεῦμα» ἀπαντοῦμε: ΖΩΗ! τσακίζοντας τόν ὑλιστικό σιωνιστικό ζυγό πού ἐπιχειρήσε νά καθοδηγήσῃ τή Φυλή τοῦ Φωτός στό βάλτο μιᾶς ἀπαισίας στασιμότητος. Ἡ ὑπαρξή μας ἐκφράζει μιὰ ἀέναη συνέχεια καί ἀνακύκλωση Δράσης, ἕναν ἄρρηκτο δεσμό παρελθόντος – παρόντος – μέλλοντος. Τά μάτια μας εἶναι ἱκανά νά βλέπουν πέρα ἀπ' τό χρόνο καί τό Ἄγνωστο, τ' αὐτιά μας δέν ἀκοῦν παρά ὑπερκόσμιες φωνές φυλετικῶν Ἀξιών.

Εἴμαστε οἱ τελευταῖοι Ἐλευθεροὶ Ἀνθρώποι μιᾶς

Εὐρώπης πού ἔχασε τήν ψυχὴ της γιατί ἀποκόπηκε ἀπ' τίς ρίζες τοῦ δικοῦ της πολιτισμοῦ, γιατί νόθευσε τό Αἷμα της – φύτρα ἡρώων καί Πίστης. Μά τώρα ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἀντίστροφης μέτρησής. Τά σιωνιστικά καθάρματα, πού εἶναι ἀπολύτως ὑπεύθυνα γιά τήν κυριαρχία τῶν Λογικῶν καί σμικρυντικῶν ἰσοπεδωτικῶν δογμάτων τους πάνω στά ἐρείπια τῶν ἀρχαίων ναῶν μας, θά μάθουν πολύ καλά πῶς οἱ ἀρχαῖοι ναοὶ δέν γκρεμίζονται ποτέ, πῶς οἱ δικές τους σκοτεινές ὑποχθόνιες στοές – παντός εἶδους – θά γίνουν στάχτη, πῶς οἱ ἐβραϊκοὶ τυφλοσοῦρτες θά καοῦν στήν πυρά τῆς ἀλήθειας γιά ν' ἀπελευθερωθῇ ἐπιτέλους τό θεϊκό Ἄρειο Πνεῦμα. Ἡ ὥρα τῆς Λογικῆς τους πέρασε. Ἦρθε ἡ ὥρα τῶν ἐκρηκτικῶν ἐκλάμψεων ἐνός πανάρχαιου συλλογικοῦ φυλετικοῦ ἀσυνειδήτου, πού «μιλά» τῇ γλώσσᾳ τοῦ συναισθήματος καί τῆς Βούλησής. Ἡ δική μας «λογική» εἶναι ὁ ἴλιγγος τῆς Δύναμης, ἡ Ζωική ὀρμή, ἡ Τιμὴ καί τό Αἷμα. Ὁ Ἀγῶνας μας εἶναι μιὰ συνεχῆς ποίηση, μιὰ ἀδιάσπαστη συγχώνευση ὑποκειμενικοῦ κι ἀντικειμενικοῦ, Ἡρεμίας Ὀλυμπίων Θεῶν καί Πάθους Θερμοπυλομάχων, «εἶναι» καί «Γίγνεσθαι», μιὰ Βαγκνερική μελωδία – ἀφιέρωμα στήν Ἡρακλείτεια-Νιτσεϊκὴ ὑπερσκέψη καί στήν Ἄρεια ἀνωτερότητα.

ΕΜΕΙΣ, οἱ Νέοι Ἱππότες μιᾶς Νέας Στρογγυλῆς Τραπεζῆς γρήγορα θά φτύσουμε στοὺς τάφους τοῦ ἀξιοθρήντου Σήμερα, πού ἀντικατέστησε τὴ Δύναμη μέ τὴν πλειοψηφία, τὴ Βία μέ τὴν «νομιμότητα», τὴν Εὐθύνη μέ τό ψηφοδέλτιο.

ΕΜΕΙΣ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μέλλοντος κι οἱ πρόγονοι τοῦ Παρελθόντος ξεκινᾶμε γιά τὴν ἀναζήτηση τοῦ χαμένου Γκράλ. Οἱ κεραυνοὶ τοῦ Δία δείχνουν τό δρόμο. ●

ΕΚΑΤΗΒΟΛΟΣ

«Νεολαία — ἡ σωτηρία τῆς Κύπρου»

Τά τετελεσμένα γεγονότα γίνονται τέτοια, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος τὰ δεχθῆ ὀλοκληρωτικῶς. Στὴν ἱστορία δέν ὑπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα. Τά πάντα κινοῦνται καί ἡ βούλησις εἶναι σέ θέσι νά ἀνατρέψῃ ὅ,τι γίνεται, νά ἀλλάξῃ τὴν κατεύθυνσι τῶν γεγονότων.

Αὐτὴν τὴν τετελεσμένη κατάστασι, προσπαθεῖ σήμερα νά ἐπιβάλλῃ, στὴν ἐθνικὴ ψυχὴ τοῦ Κυπριακοῦ ἑλληνισμοῦ, μιὰ γηραλέα μειοψηφία πού τυγχάνει νά ἐξουσιάζῃ. Οἱ λαοὶ ἐξαφανίζονται ἐξ ἰδίων, προπάντων ὅταν ἀπέχουν τῶν κινδύνων οἱ ὅποιοι καί χαλυβδώνουν τὴν ἀρετὴν των.

Σκοτώνει τὴν νεότητα ἢ ἀποδοχὴ τετελεσμένων γεγονότων.

Εἶναι ἡ θέλησις τῆς δυνάμεως πού κινεῖ κάθε ὄν καί κάθε λαό. Οἱ ἀδύνατοι ἐξαφανίζονται. Ἡ βούλησις εἶναι ὁ οὐσιαστικὸς παράγων τῆς ἱστορικῆς κινήσεως. Καί ἡ βούλησις αὐτὴ, μοιάζει μέ καταρακτώδη χεῖμαρρο. Κάτι ἐντελῶς ξένο, ἀπὸ τὴν ἀστικὴ φρονιμάδα πού κάνει τό πεπρωμένο ἐνός λαοῦ, ὑπόθεσι ἐμπορίου, ὁ ὁποῖος σταθμίζει, πρὶν ἀπὸ κάθε του πράξι, τίς ζημιές καί τὰ κέρδη – ὀλοκληρωτικὴ ἀρνησις τοῦ ἠρώισμοῦ.

Ἡ αὐγὴ τῆς ἐλευθερίας εἶναι πάντοτε κόκκινη ἀπὸ αἶμα.

Τοῦ Λουκά Γ. Σταύρου

Μὴν ἀφήνεσθε, νέοι, νά κατακυλιόσθε στό ἔλεος τῆς ἀστικῆς καί μαρξιστικῆς ἀρνήσεως, στό ἔλεος τῆς παθητικότητος. Ἄς ετοιμάζεσθε ψυχικῶς, ὅσο νά ἔρθῃ ἡ ὥρα – τὴν ὁποῖαν σεῖς θά φέρετε – πού θά ἀδράξετε στὰ χέρια σας τό πεπρωμένο τοῦ λαοῦ μας.

Ἀπαιτεῖται ἡ συσσώρρευσις δυνάμεως. Καί ἐπιτυγχάνεται μέ τὴν ἀταλάντευτη ἀπόφασιν γιά ἀγῶνα, τὴν πειθαρχία, τὴν πίστιν στό σκοπὸ καί τὴν σιδηρὰν ὀργάνωσιν. Μὲ τὴν ἀνελέγη καταπολέμησιν τῶν ὄσων συντηροῦν ἀδυναμίες, ὅπως, τοῦ πολυκομματισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατατεμαχίζει τὸν λαό, τῆς ἐμποροκρατίας, ἡ ὁποῖα ἀφαιμάσει τὸν λαό, τῆς δημοκρατίας, ἡ ὁποῖα ἐπιτρέπει σέ μιάν σωρείαν ἀπατεῶνων νά ἐμπαίζουν τὸν λαό, τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τοὺς φυλετικούς μας δεσμούς.

Ὅλα αὐτὰ, ὅς γίνουσι συντρίμια, κάτω ἀπὸ τὸν ἀτσάλινον γρόνθο τῆς νεολαίας. Ἡ Κύπρος σήμερα εἶναι ἡ πάλλουσα καρδιά τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Νέοι, ἔχετε καθῆκον νά σπεύσετε στίς ἐπάλλξεις. Τσακίστε ὅ,τι ὀρθώνεται μπροστά σας. Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα σας θά ἀναπηδῆσῃ ἡ φλόγα τῆς ἐθνικῆς, καθολικῆς ἀναγέννησής.

Πρός τό ΚΙΝΗΜΑ

Είμαι ένας από τούς καινούργιους αναγνώστες σας και θά ήθελα νά σᾶς γράψω ὀρισμένες σκέψεις μου. Πιστεύω στόν Ἐθνικοσοσιαλισμό. Πολλές φορές ἔχει λεχθεῖ νά ἐνωθοῦν οἱ ἐθνικές δυνάμεις, δηλ. οἱ ἐθνικοσοσιαλιστές μέ τούς βασιλόφρονες, χουντικούς. Ὅποτε θά ἔρθουν οἱ βασιλικοί και θά ἀξιώσουν τήν ἐπιστροφή τοῦ βασιλέα τους, οἱ δέ χουντικοί τήν ἄσκησι τῆς ἐξουσίας ἀπό τούς ἀπριλιανούς, (οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστόν ἀπέτυχαν). Ἐδῶ θά μπορούσε νά γίνει λόγος μόνον γιά ἀποφυλάκιση τους, μιά και δέν ἀρμόζει σέ Ἑλληνες Ἀξιωματικούς νά εἶναι πίσω ἀπό τά σίδερα στή θέση κάποιων ἄλλων.

Στό τεῦχος 94 κάνετε ἕνα διαχωρισμό σέ βασιλόφρονες, χουντικούς, ἐθνικιστές. Και ὅπως γράφετε τό ΚΙΝΗΜΑ εἶναι ἐθνικιστικό περιοδικό, δηλ. εἴτε ἐθνικοσοσιαλιστικό, φασιστικό κ.λ.π. Ποιά ἡ ἐξήγηση τοῦ χουντικοῦ συνθήματος ΛΑΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ-ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ, τήν στιγμή πού οἱ συνταγματάρχες εἶχαν δηλώσει ὅτι δέν ἔχουν ἰδεολογία, δηλ. δέν εἶναι ἢ δέν πιστεύουν στόν ἐθνικισμό.

Ἡ θέση σας ποιά εἶναι πάνω στόν χωρισμό τῶν Ἑλλήνων σέ ἐθνικόφρονες και δημοκρατικούς τήν στιγμή πού ὑπάρχουν μόνο Ἑλληνες, (ἐκτός ἀπό τά πιόνια), ἐνῶ τό σύνολο τῶν ἀριστερῶν δέν ἔχουν ἰδέα ἀπό μαρξιστική θεωρία.

Τέλος ἂν τό ΚΙΝΗΜΑ ἔχει καμμιά σχέση μέ ΕΝΕΚ, ΝΕΠ, ΦΕΠ.

Φιλικώτατα, ἕνας νέος αναγνώστης.

Σημ. Συγχωρέστε, ἴσως τήν ἡμιμάθεια. Ἴσως σκέφτομαι ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι. Περιμένω ἀπάντηση ἀπό τό ΚΙΝΗΜΑ πάνω στίς σκέψεις αὐτές.

.....

Μολονότι δέν συνηθίζουμε νά ἀπαντοῦμε σέ ἀνωνύμους (ἐφ' ὅσον ἡ ἐνέργεια αὐτή ὑποδηλώνει μιά μορφή φόβου και ἀρνήσεως νά ἐκτεθῆ κανεῖς και βρίσκεται σέ ἀντίθεσι μέ τά λεγόμενά σας), σᾶς ἀπαντοῦμε εὐχαρίστως στά ἐρωτήματά σας:

1. Τό σύνθημα " Λαός-Στρατός-Ἐθνικισμός " δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν 21η Ἀπριλίου και τούς φορεῖς της. Οἱ ἔννοιες πού ἐκφράζει εἶναι πέρα ἀπό μικροπεριπέτειες τῆς ἱστορίας μας. Ἐκφράζει τήν παλαιότερη τριλογία τῆς Φυλῆς μας: Ἡγεσία (ἰδέα πολιτική και γραμμή = Ἐθνικισμός). Ἀμυνα (=Στρατός). Παραγωγή (=Λαός). Ἐκφράζει ἀκόμη τήν πατρογονική και κληρονομική ἱκανότητα τῆς Λευκῆς Εὐρωπαϊκῆς Φυλῆς νά βρίσκεται στήν πρωτοπορεία τῶν ἐπιτευγμάτων τῶν ἀνθρώπων.

2. Δέν χωρίζουμε τούς "Ἑλληνες σέ "ἐθνικόφρονες και δημοκρατικούς" ἀλλά σέ Ἐθνικιστές, Ἐθνικόφρονες και Ξενοπράκτορες. Οἱ πῶτοι εἶναι συνειδητοί Ἑλληνες, οἱ δεῦτεροι εἶναι τά θύματα τῶν πολιτικῶν συστημάτων πού ἐπέβαλε ὁ Σιωνισμός, οἱ τρίτοι εἶναι οἱ πράκτορές του.

3. Τό περιοδικό "ΚΙΝΗΜΑ" και ἡ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ" δέν ἔχουν καμμιά σχέση μέ ὅποιανδήποτε πολιτική ὀργάνωσι τοῦ σημερινοῦ παλκοσένικου.

Ἐλπίζουμε αὐτά νά ξεκαθαρίζουν τά πράγματα.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ἡ Ἀλλαγὴ σημαίνει πλέον ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, γιατί τό μεταπολεμικό σύστημα τῆς Ἀρνητικῆς Δυναμικῆς, στή Δύση και στήν Ἀνατολή, δέν ἀφήνει περιθώρια ἄλλου δρόμου, ἀφοῦ μονοπωλεῖ τά πάντα, διαβρώνει, ἐξαγοράζει, ἀποκτηνώνει, ἀποτελματώνει τά πάντα, ἐξατομίζει τόν Ἄνθρωπο, καταστρέφοντας συστηματικά τίς ἀξίες του και τήν ἔννοια τοῦ ἀνθρωπισμοῦ του, τόν μεταβάλλει σέ καλλιεργημένο μικρόβιο, μονοκύτταρο και μονοδιάστατο και τόν καταδικάζει στήν Ἐπαναστροφή.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ
(« Ἡ ἔννοια τῆς Ἐπαναστάσεως »)

ΜΟΛΙΣ ΕΞΕΔΩΘΗ

Άνδρέας Δενδρινός

ΠΡΟΒΛΗΜΑ «ΙΣΡΑΗΛ»

ελευθερη σκεψις

Σειρά: Στοιχεία
περί Σιωνισμού 3

Δρχ. 200

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ

Ίπποκράτους 112 ΑΘΗΝΑΙ
τηλ. 3614736

ΜΟΛΙΣ ΕΞΕΔΩΘΗ

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ
ΧΕΡΜΑΝ ΦΕΣΤ

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ελευθερη σκεψις

Δρχ. 150

Σειρά: Στοιχεία
περί Σιωνισμού (4)

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ
Ίπποκράτους 112 ΑΘΗΝΑΙ
τηλ. 3614736